XVIII. évfolyam 32. szám. **Ára: 1 forint** *1962. augusztus 9.*

Ludas Matyi

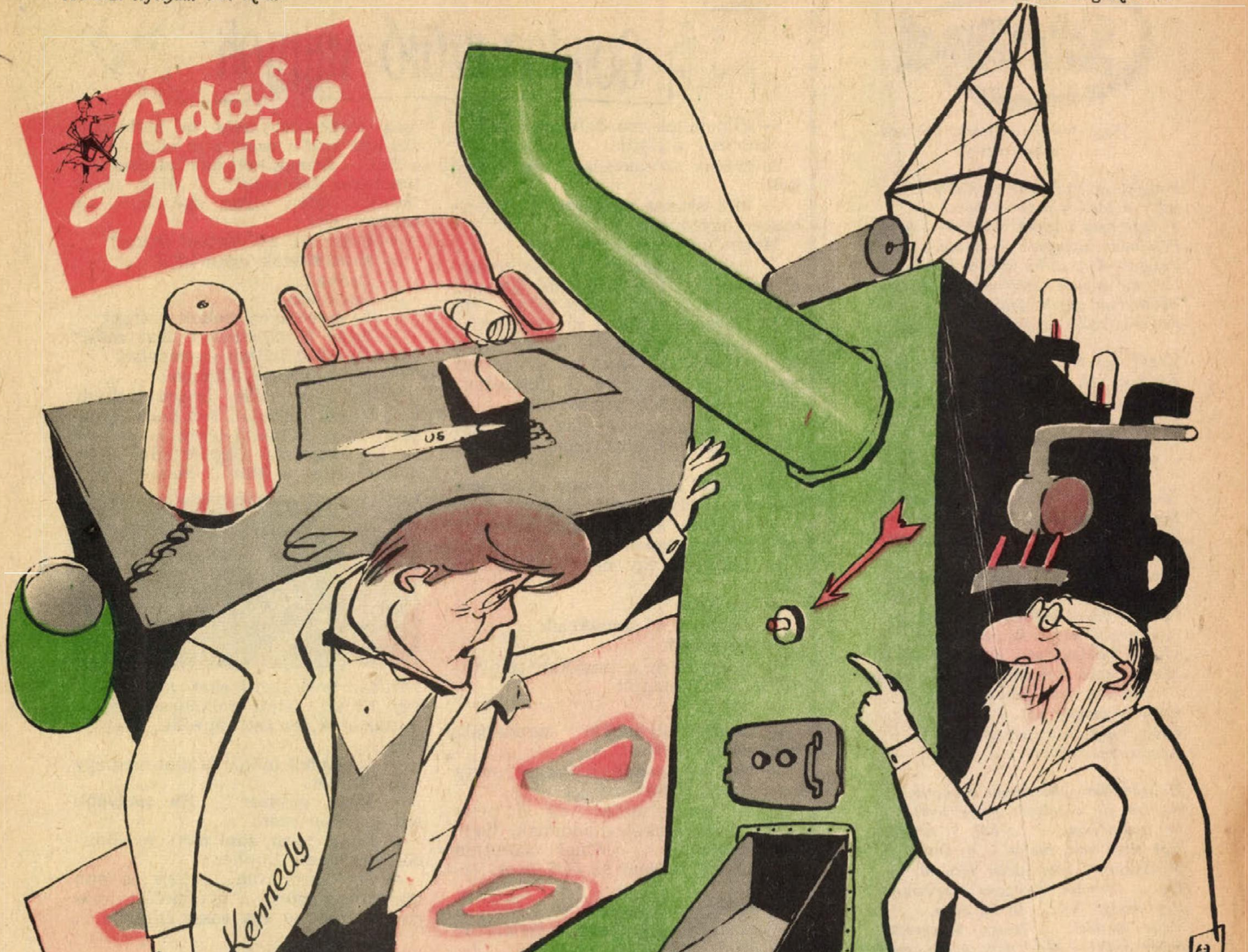

Erdei Sándor rajza

— Elnök úr, íme a tökéletes rakéta-elhárító! Ha ezt a gombot megnyomja, kiesik egy töltőtoll, s azzal aláírhatja a leszerelést...

Strand

(Egy strandoló siráma versben elkeseregve.)

Megjött a nyár végre-valahára,
Izzik a lég, fojtogat a pára.
S mert nem vágyok hőbullai rangra,
Fölüdülni kimegyek a strandra.
Pénztár előtt sorba álltam bátran,
Négyen rúgtak, szájonvágtak hárman.
Béjutottam végre, félig halva,
Kabinos szólt: – Szekrény – ibaj! –
alma . . .
Végül egy tag, – alig telt egy óra –
Társbérlőnek bevett egy kampóra.
Trikót öltök. Hát a strandon
Ember volt temérdek,
Tizszer annyi, mint abányan
– Csubaj! – belefértek.

Hogy jutok el itt a medencéhez?
Lépek egyet, talpam puhát érez.
Egy nő visít, hogy a fülem szétáll:
– Ez a pasas a hátamon sétál!
Lépek kettőt, egy pacák dorombol:
– Vegye ki a lábát az orromból! . . .
Medencében felnőttek és srácok,
A tömegtől a víz ki se látszott.
Jött a hullám, most voltam csak bajban:
Nem a saját trikóm volt már rajtam!
A rumliban más került rám,
Hogy is mondjam?. . . Szóval:
Piros bugyi, – ibaj-csubaj –
Kecses melltartóval . . .

Holtfáradtan öltözködni mentem.
Az ám, de a jelszót elfeledtem!
Így maradtam, – sej-haj, – utolsóra,
Épp tizet vert, ibajla – az óra!
Mindenütt a rövidebbet húztam,
De a strandot szárazon megúsztam.
Egy öntöző kocsi jött az úton.
Vizet locsolt! . . . Persze odaugrom.
Sofőr ordit: – Mért nem vigyáz, marha?!
És a volánt gyorsan elcsavarta.
Hazaértem! Rögtön kádba!
Végre fürdök! . . . Ám, nem . . .
Csőrepedés! Épp ma nincs víz! . . .
Sej ripityom, ámen.

Király Dezső

Gondos szülő vagyok

— Elmehetek ma délután moziba? — kérdezte a fiam.

A gyerek szórakozásait ellenőrizni kell:

— Mit akarsz megnézni? — kérdeztem szigorúan.

Megmondta.

— Itthon maradsz — jelentettem ki ellentmondást nem tűrő hangon. — Az a film nem neked való . . . Inkább olvassál valami jó könyvet . . .

— Szeretném tudni, miért nem nézheti meg a filmet az a szegény gyerek? — kérdezte a feleségem, amikor kettesben maradtunk.

— Az a szegény gyerek azért nem nézheti meg a filmet, mert nem neki való . . .

— Miért? Mi van benne? Van benne valami olyan, ami . . .

— De van ám! Például az egyik jelenetben a hősnő, húsz éves fiatal lány, felmegy egy nős férfi lakására . . .

— És aztán?

— Aztán a nő levetkőzik . . .

— Teljesen?

— Nem. Csak a nagykabátját veszi le és a kalapját . . .

— És?

— Aztán olyanokat mondanak, hogy elpirultam . . .

— Na, ne mondd . . . Lehet, hogy én is megnézem . . .

— Te megnézheted, de ő nem. Olyan közhelyeket mondanak, hogy az felháborító . . . Minek tanuljon olyanokat? . . . Nem az ő fülének valók . . .

— Aztán mi történt?

— A nő leült a rekamié szélére . . .

— Ahá. És?

— A férfi elindult feléje.

— Kezd érdekes lenni. És?

— Aztán meggondolta magát és visszalépett. A nő pedig lehunyt szemmel elmondta az élete történetét. Azt hittem, menten elsüllyedek. Én még ilyen szemérmetlenül giccses történetet nem is hallottam. Többek között ezért sem engedem el a fiút . . . Minek kell neki giccses történeteket hallgatni? . . . Még olyan fiatal . . . Még olyan gyerek . . . Ne rontsuk el . . .

— Folytasd. Mi történt aztán?

— Elbúcsúztak egymástól.

— Csókkal?

— Csókokkal.

— Szenvedélyes csókok voltak?

— Nem mondhatnám. Hat méter távolságból dobálták egymásnak.

— Más nincs a filmben?

— De van. Van benne néhány szokványos fordulat. Azt hiszem, nagyon rossz hatással lenne a gyerekre, ha megnézné. Egyáltalában nem neki való az a film . . . Ismered az ő korában levő gyerekeket: megnéznek egy filmet, aztán működésbe lép a fantáziájuk, és azt képzelik, hogy jó film . . .

— Szerinted mikor nézhet meg egy rossz filmet?

— Majd egyszer . . . Ha nagyobb lesz . . . Még ráér . . .

— Pénzt fogsz adni neki, és elküldöd egy rossz filmhez?

— Szó sincs róla . . . Egy jó apa mindent megtesz a gyerekéért: magam viszem el egy rossz filmhez . . .

*

Sajnos, ez a párbeszéd csak akkor jutott eszembe, amikor a fiam hazajött a moziból, és azt mondta, hogy állati klassz volt a film.

Elkéstem.

Mikes György

Szív küldi

Pusztai Pál rajza

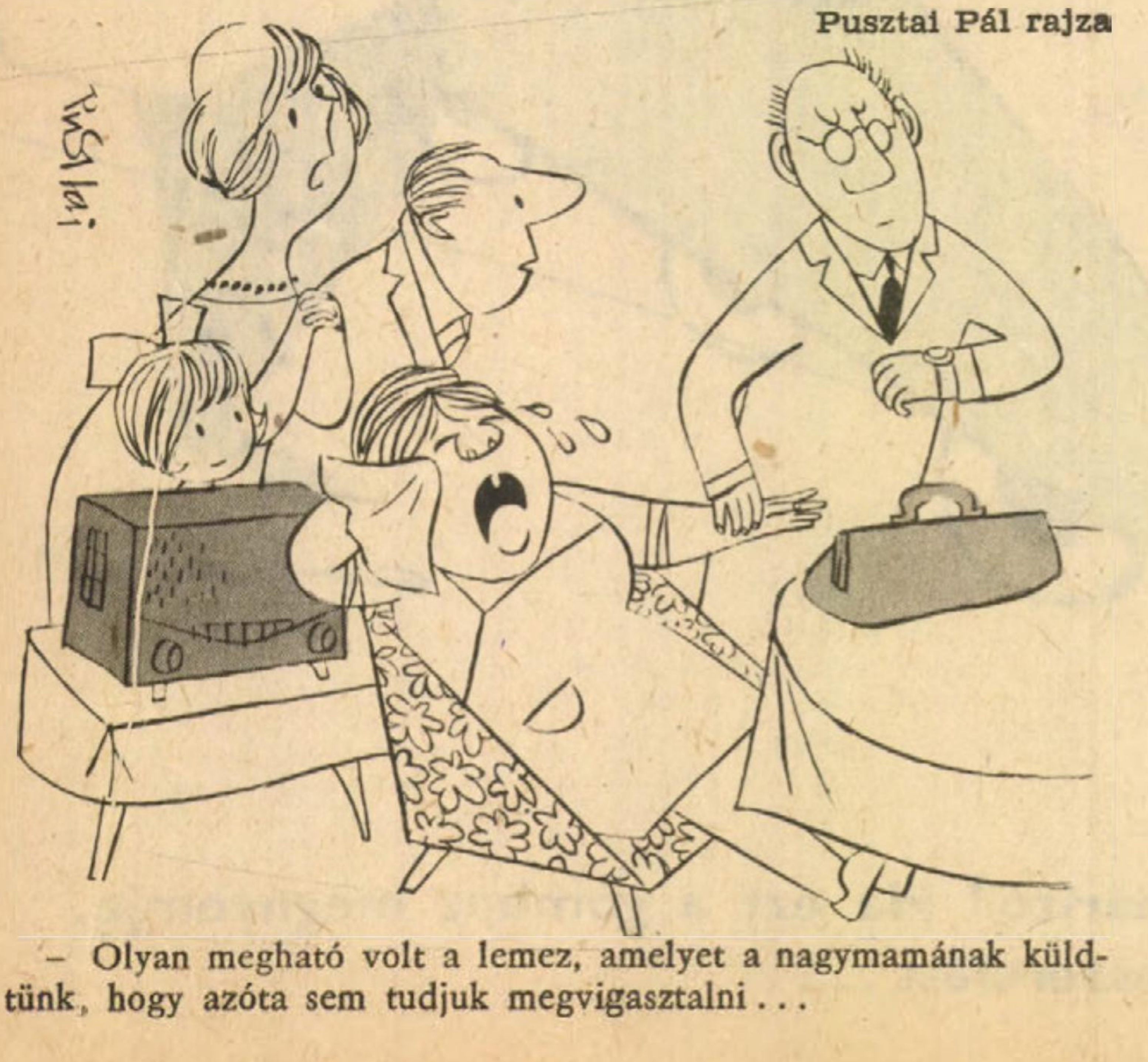

– Olyan megható volt a lemez, amelyet a nagymamának küldtünk, hogy azóta sem tudjuk megvigasztalni . . .

Nászút turistaosztályon

Várnai György rajza

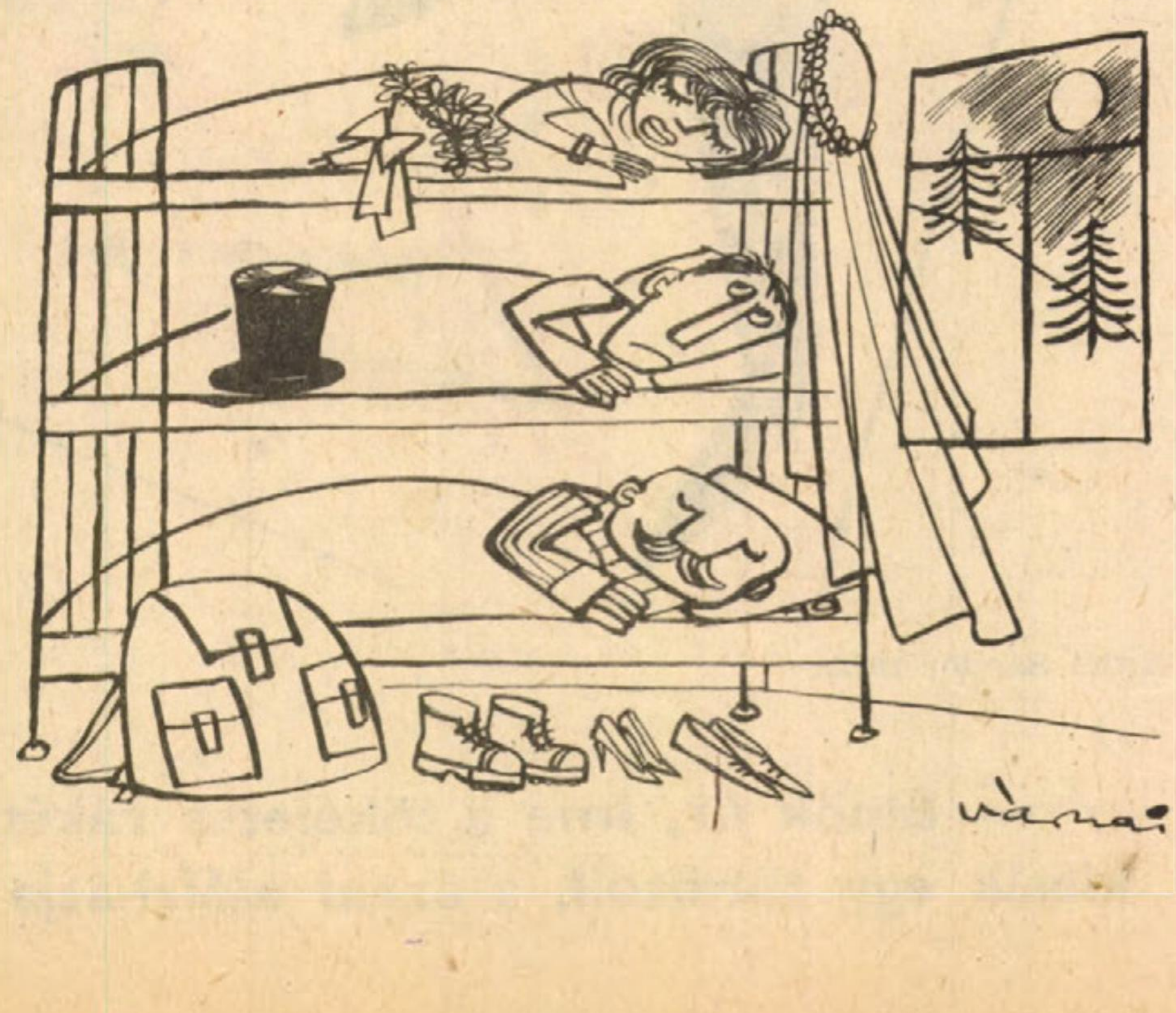

HAZATÉRÉS A VITRŐL

Erdei Sándor rajza

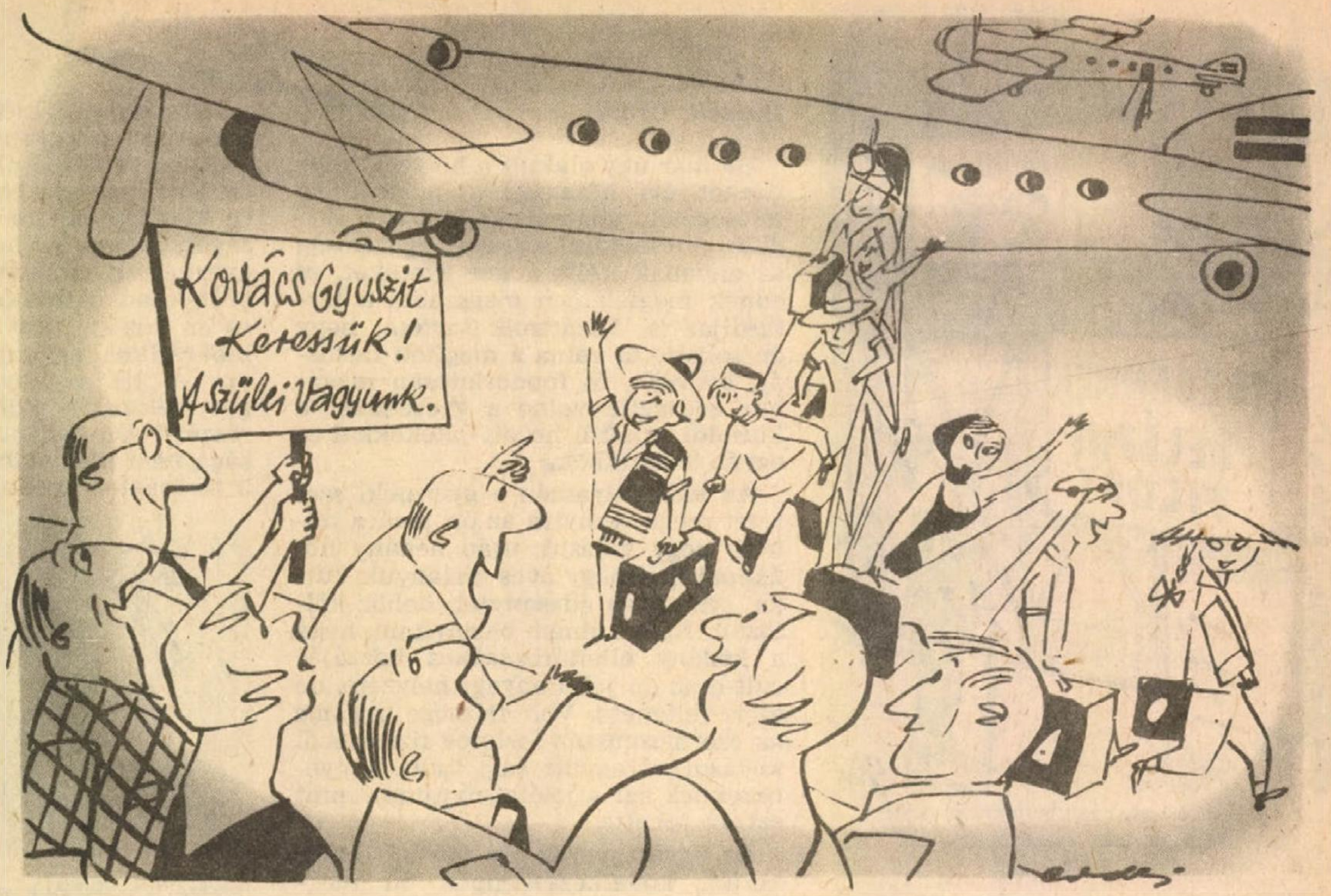
Kovács Gyuszit Keressük! A szülei Vagyunk.

Pesti tudósítónktól

Két kisfiú találkozik. Az egyik lehet már vagy tízéves, a másik jóval fiatalabb. Ezt érezteti is a nagyobbik, s egy kissé lekezelő hangnemben kérdezi a kisebbtől:

— Hogy ízlik az óvoda, Öcsi?

A kicsi sértődötten válaszol:

— Én már nem járok óvodába, az ősszel már másodikba megyek.

Az idősebb láthatóan megdöbben:

— Te már másodikba mész? Hogy múlik az idő!

*

Író ismerősömtől tervei felől érdeklődtem. Így válaszolt:

— Szeretném kiadatni regénytervezeteimet, töredékeimet, feljegyzéseimet, naplómat és levelezésemet.

Egy kicsit meglepődtem.

— De hiszen az ilyesmit az író halála után szokták megjelentetni.

Az író mosolygott:

— Van önkritikám, ezek elég gyenge dolgok. Ezekért nem érdemes meghalni.

*

Az illető arról nevezetes, hogy türelmetlenül belevág mások szavába, néha egyetlen mondatot sem hagy befejezni. Ahogy mondani szokták, be nem áll a szája.

Pedagógiai célzattal egy közmondáshoz fordultam segítségért:

— Nem gondolod, hogy hallgatni arany?

— De nem másokat! — vágott vissza.

f. l.

A ragaszkodó feleség

Toncz Tibor rajza

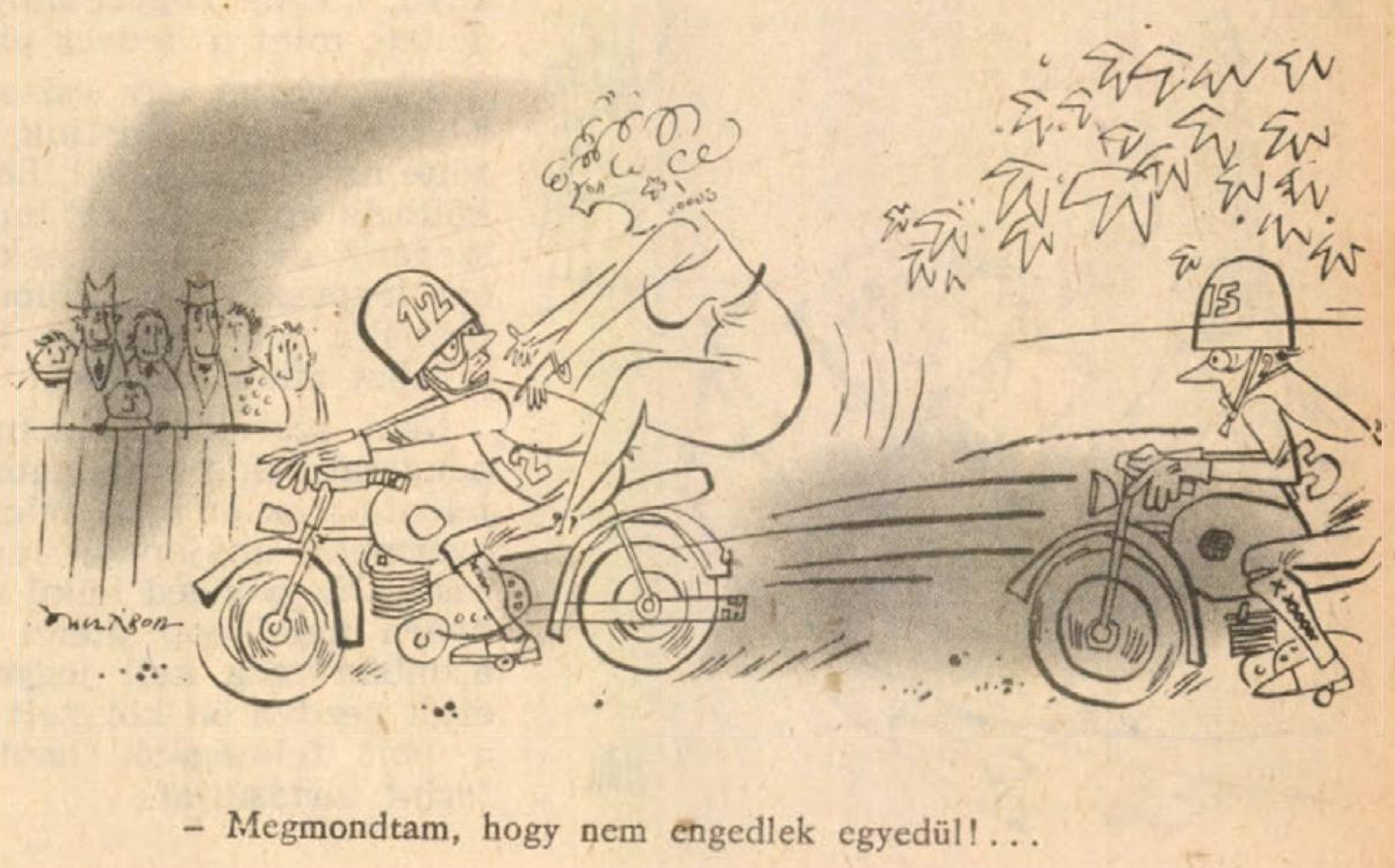

– Megmondtam, hogy nem engedlek egyedül! . . .

Új zöldségfélékkel kísérleteznek

Erdei Sándor rajza

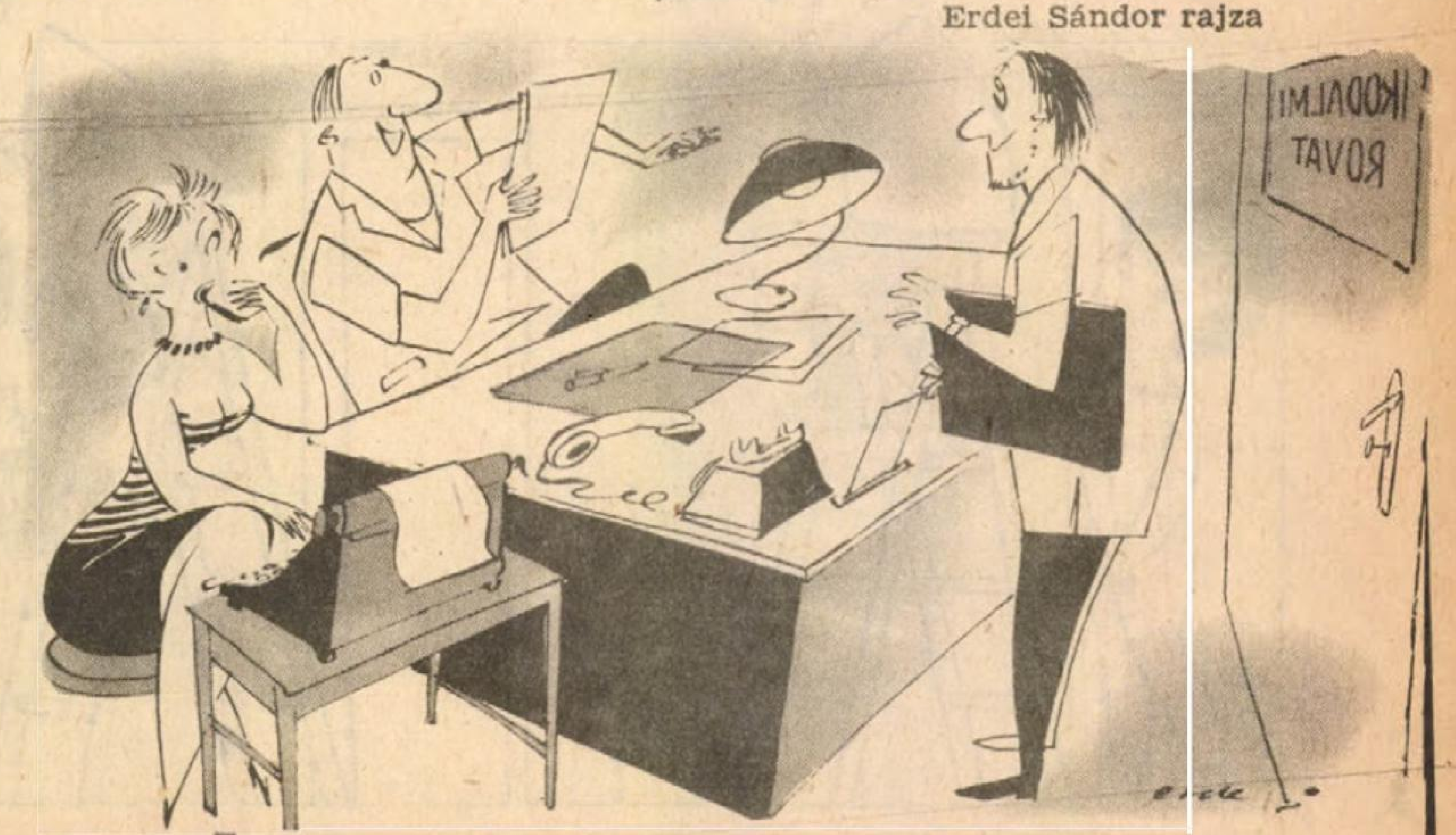

– Ezt a verset ugyan egyikünk sem érti, de kísérletképpen leközöljük . . .

Önkényes csoportosulás

Szegő Gizi rajza

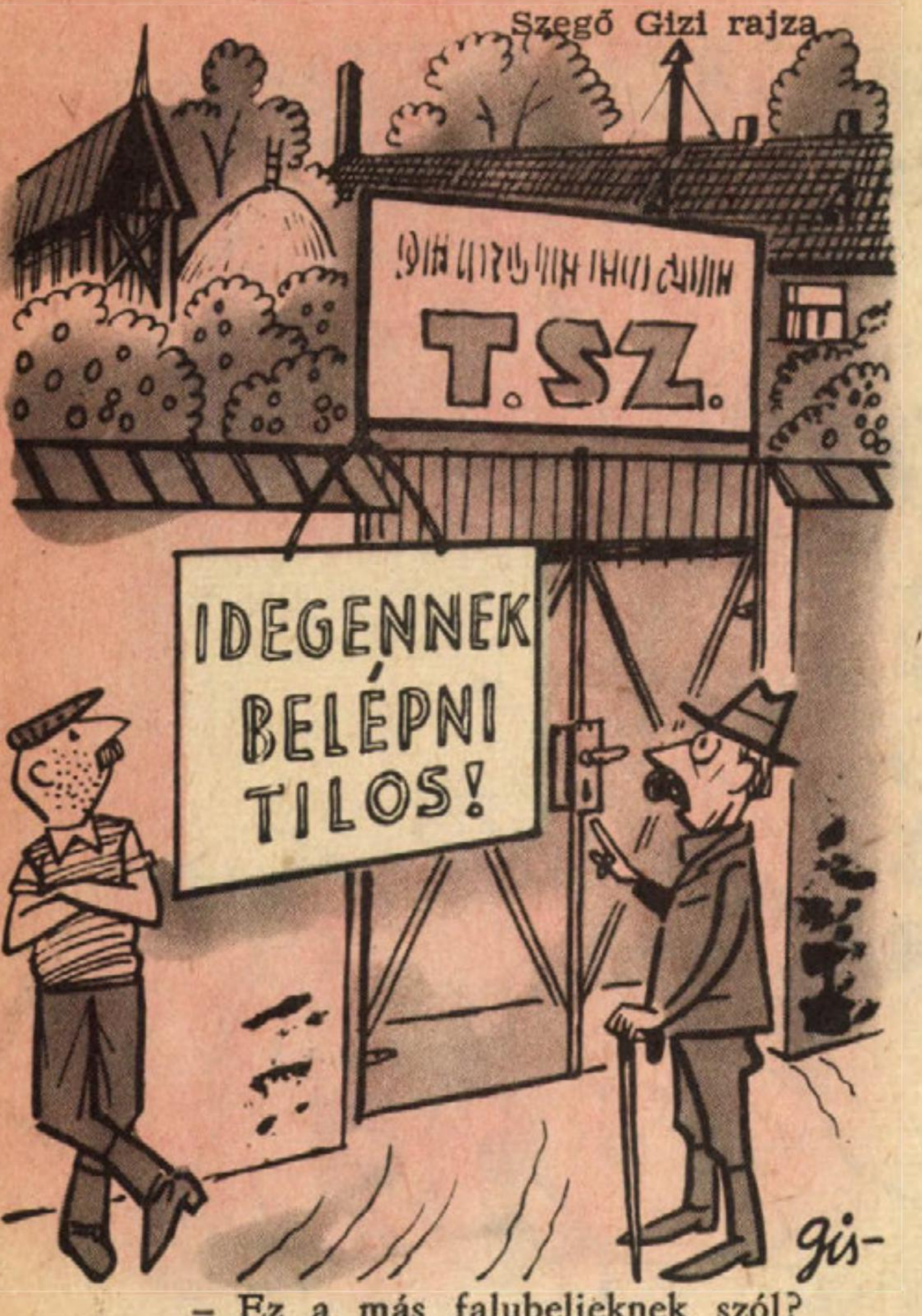
T.SZ.
IDEGENNEK BELÉPNI TILOS!
gis-

– Ez a más falubelieknek szól?
– Nem, a más családbelieknek!

Vészkijárat

Hegedűs István rajza

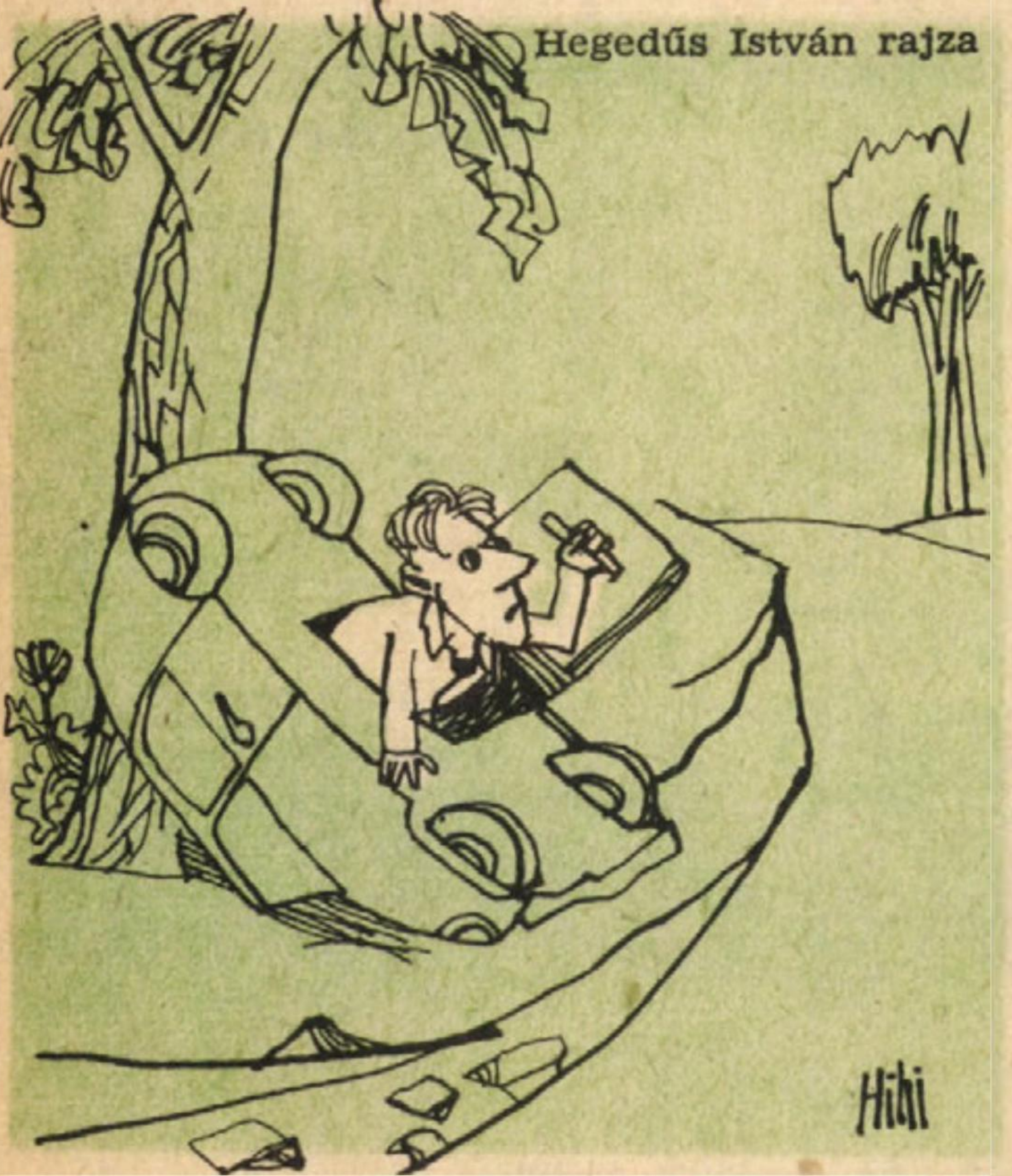

LEVÉL a gyermektartásról

Tisztelt Uram!

Ha már úgy alakult a helyzet, hogy tizenöt évi házasság után elvált a feleségétől, dönteni kellett két serdülő gyermekük sorsáról. A bíróság az anyának ítélte a két gyereket, és ennek megfelelően megszabta a tartásdíjat is. Kizártnak tartom, hogy ön sokallotta volna a megítélt tartásdíj összegét, és fondorlatosan magához édesgette volna a gyerekeket a külföldi útjairól hozott játékokkal és egyéb holmikkal.

Az idők folyamán a gyermeki szeretet mégis annyira az ön javára billent, hogy válásuk után néhány hónappal tizennégy éves kislányuk, Jutka, otthagyva édesanyját, önhöz költözött. Nem tudnám bizonyítani, hogy a kislány elhatározásához hozzájárult-e az ön jobb anyagi helyzete, de ez is feltehető. Volt felesége ugyanis az ezerháromszáz forintos fizetéséből tartásdíjjal együtt sem tudta a gyerekeknek azt a jólétet nyújtani, mint ezt ön tehette.

Az egyik gyerek ily módon önhöz került, következésképpen ön megszüntette a bíróilag megítélt tartásdíj fizetését. Ez érthető is, ha olyan komolyan vesszük a nők egyenjogúságát, mint ön: egyik gyereket tartsa el az apa, a másik gyereket pedig az anya, mégha negyedannyi is a jövedelme, mint a kedves papának.

Alig telt el egy esztendő, amikor a tizenkét éves kisfiuk, Janika, közölte az édesanyjával, hogy ő is odaköltözik apuhoz, mert hát anyu úgyis szegény, és nem tud neki venni még egy légpuskát sem: különben is megpróbálja már egyszer, hogy milyen is lehet apukánál lakni.

Nem szeretnék érzelmes húrokat pengetni, tehát elhallgatom, hogy mit jelentett az ön volt feleségének, két gyermeke anyjának, Janika eltávozása. Ön gyengéd lelkű ember, bizonyára kellőképp átérzi ezt. Annyit azonban meg kell jegyeznem, hogy ettől kezdve ön követelt és kapott is a volt feleségétől havi háromszáz forint tartásdíjat.

Roppant érdeklődéssel tölt el engem ezzel az egyébként egyszerű családi üggyel kapcsolatban az, hogy ön nyilván még további, magasabb szintre kívánja emelni a nők egyenjogúságát, s nem tudja elviselni, hogy a gyermekek eltartásának költsége ne arányosan osztódjék el volt felesége és ön között. „Hol a tökéletes és demokratikus egyenjogúság" — kérdi ön — „ha az anya nem vállalja a gyermektartás költségeinek rá eső részét?" Ön szerint a nők egyenjogúsága nem szenvedhet csorbát, s most a bírósághoz fordult, hogy elvált felesége fizetésének *negyven százalékát* ítéljék meg önnek tartásdíj címén. Vagyis: ötszázhúsz forintot követel, mert az eddigi háromszázat kevésnek tartja az ezerháromszázból. Maradna még az anyának hétszáznyolcvan forint megélhetésre, ruházkodásra, lakásra, fűtésre, világításra és minden egyébre. Az ön megfogható jövedelme, új házastársáéval együtt, havi ötezerkétszáz forint. Jelentős mellékjövedelmét nem számítottam!

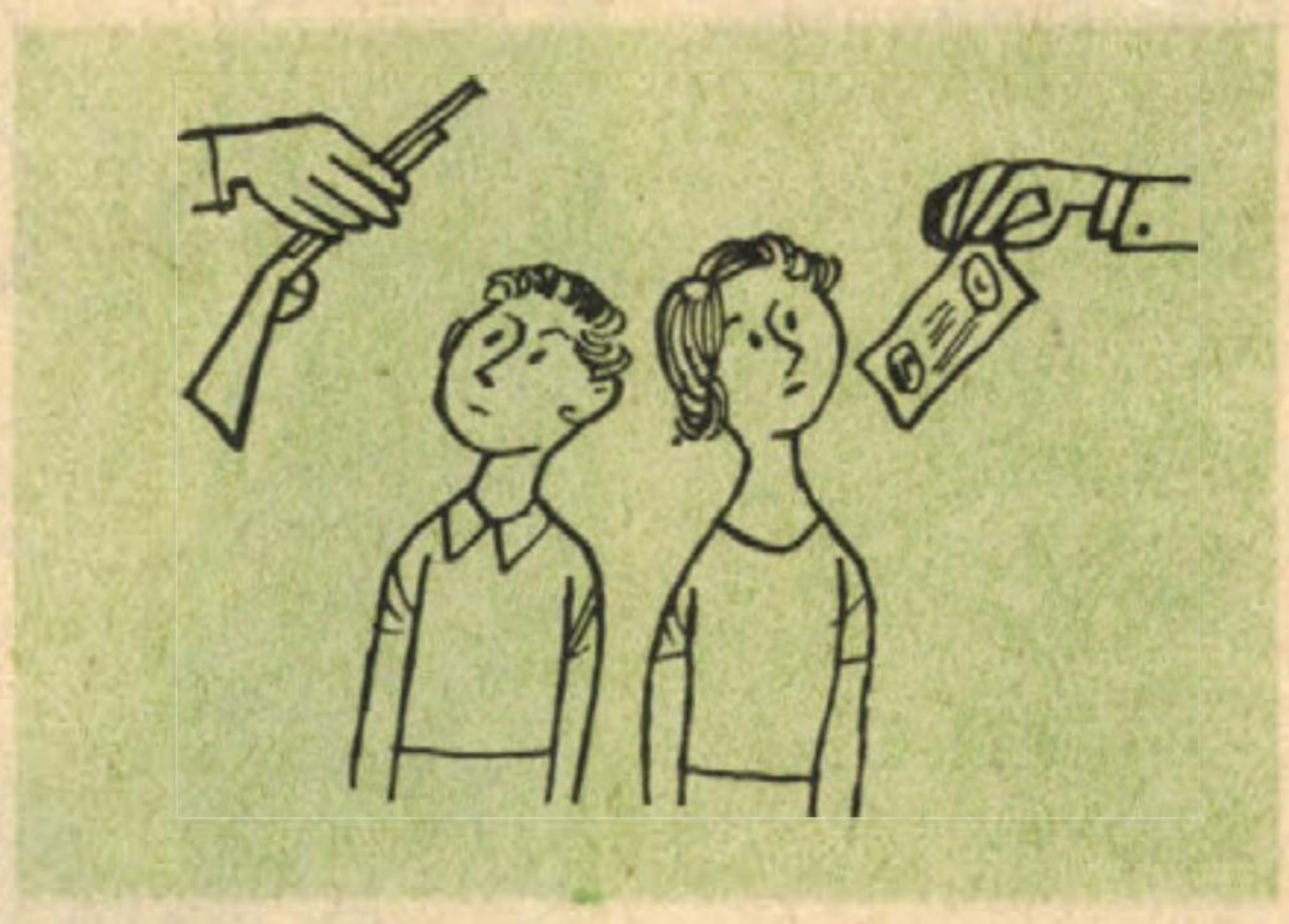

Egyesek azt mondhatnák, hogy nálunk ilyesmi nem lehetséges, de akik önt ismerik, nem csodálkoznak. Tudják, milyen ügyes ember ön. Nemcsak áthárította volt feleségére a tartásdíj fizetését, hanem a nők egyenjogúságára hivatkozva, bírói úton szeretné még fel is emeltetni az összeget.

Nincs közöttünk nézeteltérés! Én is éppen a nők egyenjogúsága jegyében várom a bírói ítéletet . . .

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika kedvet csinál a munkához

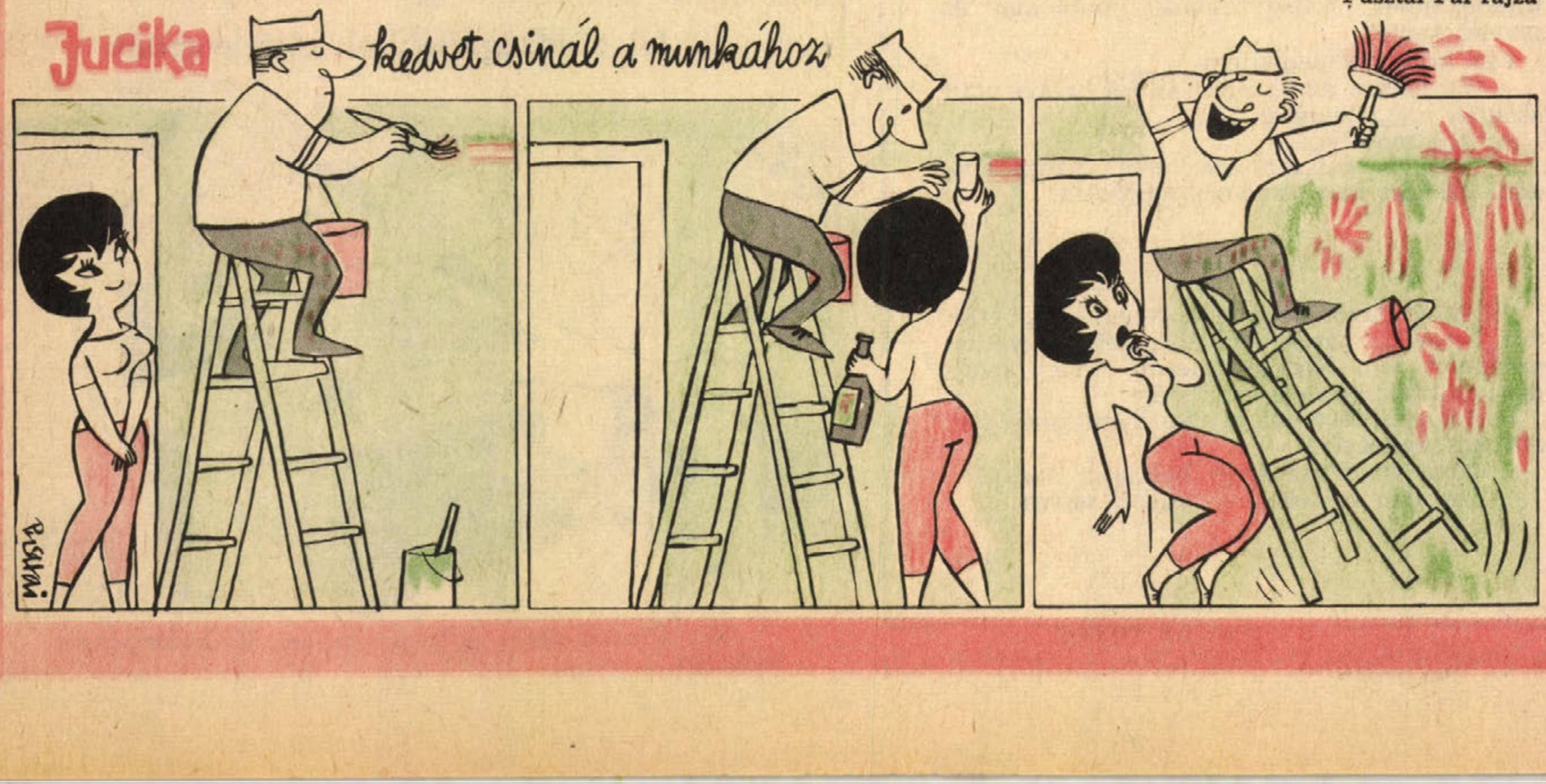

PÁRBESZÉD EGY LÉPCSŐHÁZBAN

Vártam a liftet, hogy elinduljon. Ketten voltunk s ekkor feltűnt egy harmadik is, de nem a lift, hanem a lépcső irányába vette a lépteit. Sorstársam kiugrott a liftből és a harmadik után eredt.

— Szabó, várjál már, meg sem ismersz, nahát micsoda szerencse, milyen véletlen találkozás — kiabálta. — Már vagy öt éve nem láttuk egymást. Egyáltalán emlékszel még rám?

— Hogyne — mondta a harmadik. — Egy iskolába jártunk. Te vagy a Sárosi.

— Bizony én vagyok a Sárosi. De örülök, hogy látlak. Gyere már, majd a liftben elbeszélgetünk ... — invitálta visszafelé.

— Nem, köszönöm, csak az első emeletre megyek, ott nem áll meg a lift — mondta Szabó és már indult volna is tovább. De Sárosi nem hagyta.

— Csak nem hagysz most itt, mikor már öt éve nem találkoztunk, mikor mindig annyira szerettelek — kérlelte és a kabátjánál fogva kezdte visszahúzni. — Gyere már liften, majd elbeszélgetünk a múltról ...

— Ne haragudj, de gyalog megyek ...

— Ezt nem teheted meg velem! — üvöltött fel kétségbeesetten Sárosi. — Mondd, hogy van a kedves feleséged?

— Köszönöm, jól.

— S az az édes kislányod? Hogy is hívják?... Eszti, Márta, Anna?...

— Saroltának hívják, s az is jól van.

— S az a drága kis kutya, az a kis hamis?... Még most is emlékszem rá, mikor a tündéri éles fogaival belém mart ... És az anyósod?... És a szép bélyeggyűjteményed?...

— Köszönöm, mindannyian jól vagyunk, a bélyeggyűjteményem is megvan, de most már ne haragudj, igazán mennem kell.

— Lacikám, gyere liften ...

— János vagyok, de mondtam már, hogy gyalog megyek, mert a lift nem áll meg az első emeleten.

— Persze, János, Jánoskám, édes Jánoskám, hát majd visszajössz egy emeletet, csak most gyere liften. Te, én mindig, már iskolában is olyan sokra tartottalak téged, te egy olyan nagyszerű koponya vagy, csak most gyere liften, annyi a mondanivalóm számodra ... fontos, rendkívüli dolgok ... meg fogsz döbbenni ... el fogsz ámulni ...

— Ne haragudj, de különben is most egyszerre, hirtelen, miért olyan fontos? Eddig akárhányszor hívtalak, sohase értél rá ...

— Nézd, ketten vagyunk, s csak három személlyel indul el a lift ...

Kemény György

A kísérleti nyúl

Kaján Tibor rajza

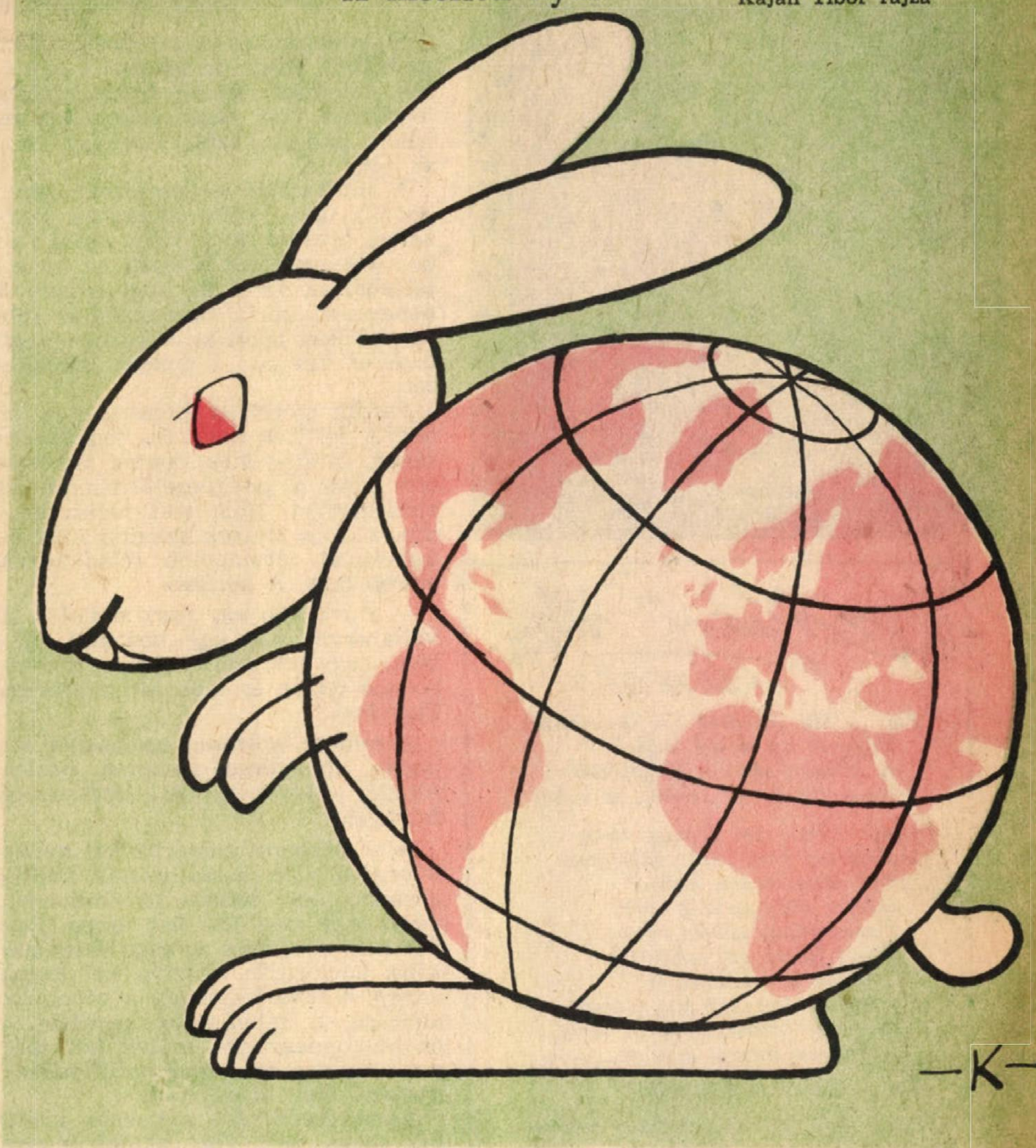

Valahol Dél-Amerikában

Várnai György rajza

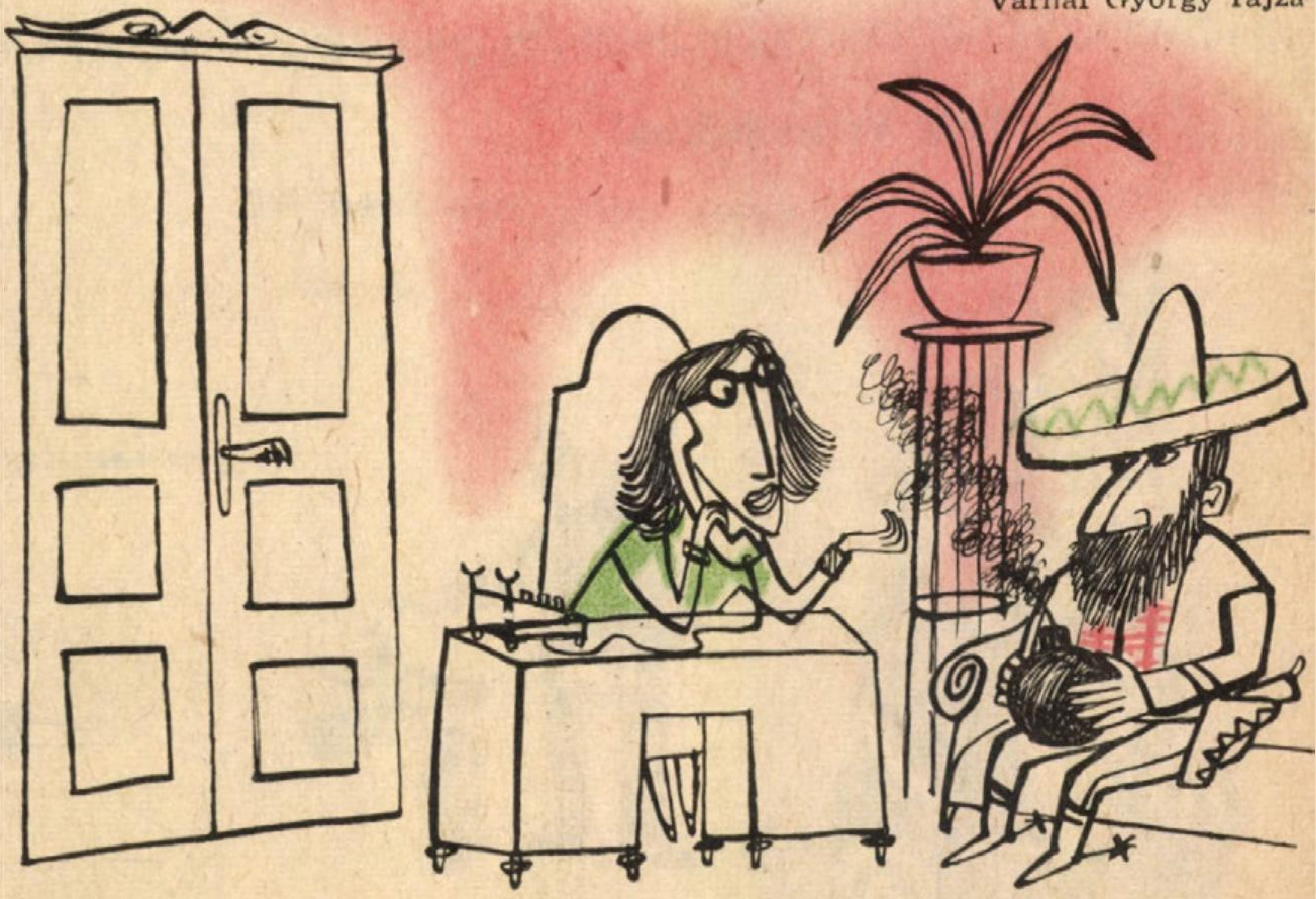

– Milyen ügyben tetszik keresni a miniszter urat? ...

Camping

Schwott Lajos rajza

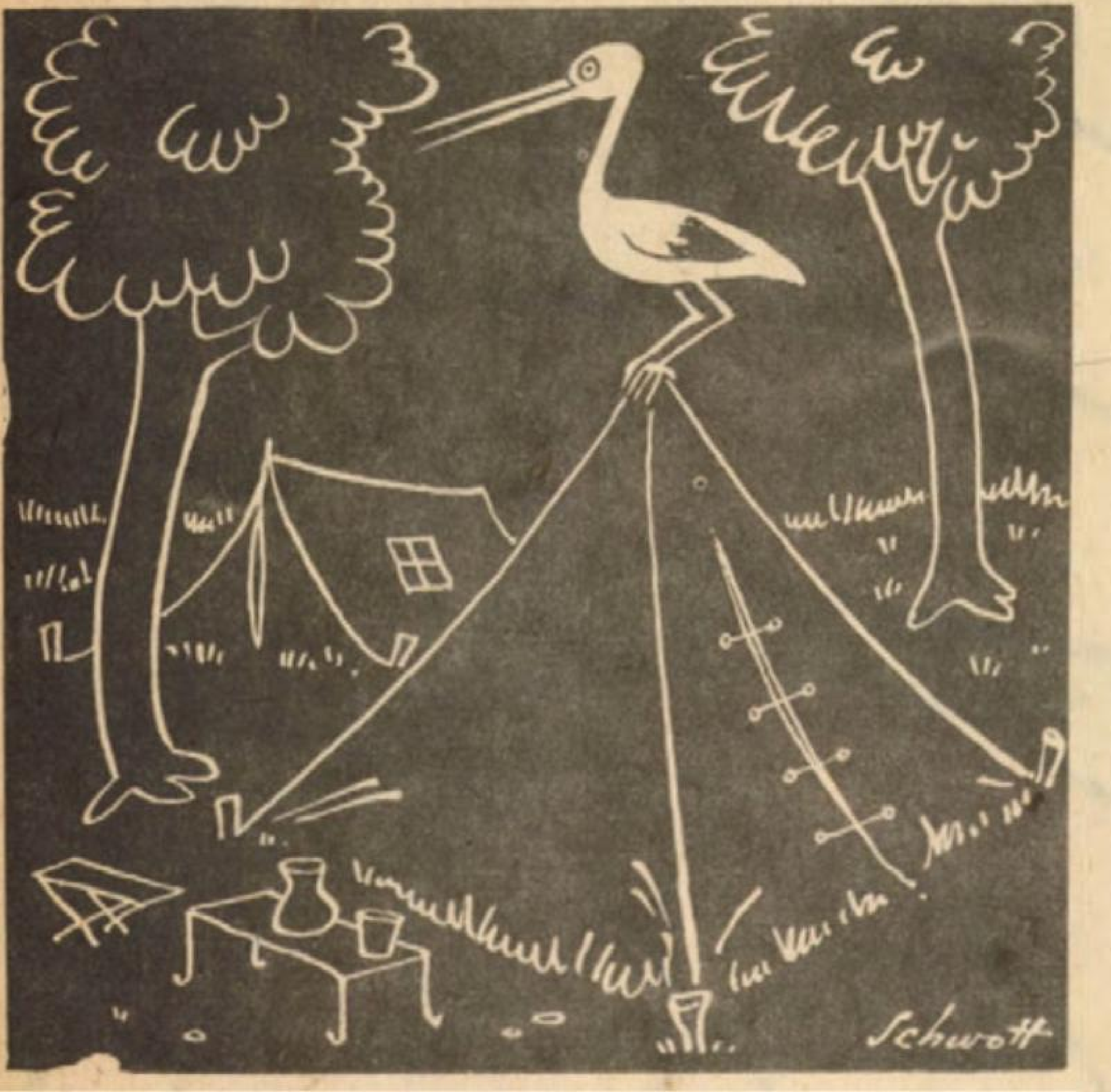

Nyári CSEVEGÉS

Fiú: – Mit tartalmaz a strandtáska,
Hogy ez ily ménkű nehéz?
A strandra mit visz magácska?
Nincs tán benne cement, se mész?

Lány: – Buta fiú! E nagy táska
Nem rejt mást, csak szükségeset.
Napolajra, rúzsra, krémre
Belátja, hogy szükség lehet.
Napszemüveg szintén fontos,
S hely kellett egy takarónak.
Tartalék a halásznadrág,
Hátha felvesz egy fess csónak.
Két nagy regény, nyolc–tíz alma,
A boleróm meg a shortom...

Fiú: – Fürdőruhát kifelejti?

Lány: – Ó, azt itt a zsebben hordom!

K. Tóth Lenke

KI MIT TUD?

Matematikából vizsgáznak. Nem matekből, ahogy az iskolások mondják, felnőttek állnak a zsüri előtt, legtöbben már régen kikerültek az iskola padjai közül. Tizenegy férfi és négy nő.

A játékvezető — professzor-képű, komoly úr — előre elkészített jegyzetből olvassa fel a játék szabályait és a benevezettek listáját. Az ismertetésből az derül ki, hogy a tizenöt benevezett közül tizenkettőt a versenybíróság jelölt ki, hárman — egy férfi és két nő — önként jelentkezett.

Feszült csendben indult meg a játék. A jelöltek nevének, foglalkozásának, lakhelyének pontos ismertetése után a játékvezető feladta az első kérdést. Nem volt nehéz kérdés, tízéves diákok számtankönyvében ennél faramucibb feladványok szerepelnek. A kérdés:

— Adva van egy nagy vállalat. A vállalatnak van egy központi raktára, négy feldolgozó üzeme, két kiszerelő telepe és több kirendeltsége. Figyelnek?

A jelöltek szorosan egymáshoz tapadva, hunyorgó szemmel néztek fölfelé. Figyeltek. A játékvezető folytatta:

— A központi raktárba két hónap leforgása alatt beszállítottak feldolgozásra hat tonna nyersanyagot. Jegyezzük meg jól: hat tonna. Egy hét múlva elindul a négy feldolgozóba, egyformán elosztva két tonna anyag, a fuvarleveleken a vételezők aláírása, a feldolgozók pecsétje... és huszonnégy óra múlva két mázsával kevesebb anyag kerül feldolgozásra. Nos, ki mit tud?

Néma csend. Áll a tizenöt jelölt, néz maga elé. Van, akinek mozog az ajka, mintha számolna. Van olyan, aki váltogatja a lábát, de van olyan is, akinek mintha egész másfelé járna az esze. A legyet figyeli, amely berepült az erős fénysugárba.

A játékvezető elmondja újra a feladványt. Lassan, tagoltan. Majd a végén ismét felteszi a kérdést:

— Tehát... ki mit tud?

Az egyik szavazóbíró megnézi az óráját. Stoppolja az időt. Eltelik három perc, öt, nem kapnak választ. A jelöltek közül ketten összesúgnak, a játékvezető rájuk csenget és felad egy újabb kérdést:

— Adva van egy kirendeltség. Ennek a vezetője átveszi az árut, de a szállítólevélre a helyettese nevét írja alá. A helyettes az árut az elfekvő anyagok közé sorolja, majd később elszállíttatja a másik kirendeltségbe, mint selejtet. Hogyan lehetséges ez? Ki tudja?

Erre a kérdésre sem tudnak felelni. Állnak, bámulnak, vakarják a fejüket. A sor szélén áll egy kis kopasz, szemüveges jelölt, az ember azt hinné kisujjában van a matematika és most olyan bambán néz, mintha kettőig nem tudna számolni. Láttunk apró gyerekeket a „ki mit tud"-on több ismeretlenes egyenleteket szélvész-sebesen levezetni, ezek meg itt a legegyszerűbb kérdésre is hülyén nézik a plafont, vagy a padlót.

Ennek ellenére — vagy éppen ezért — mind kapott valamit:

A kis kopasz nyolc évet, a másik két könyvelő hatot, ötöt, a többiek négy éveket, tizennyolc hónapot, így tovább. A két önként jelentkező nő hat-hat hónapot, felfüggesztve.

Egyébként ez a „ki mit tud" játék itt, a Markó utcai stúdióban már ősidőktől fogva folyik.

Boross Elemér

Tell Vilmoséknál

(Miller rajza a „New Yorker"-ból)

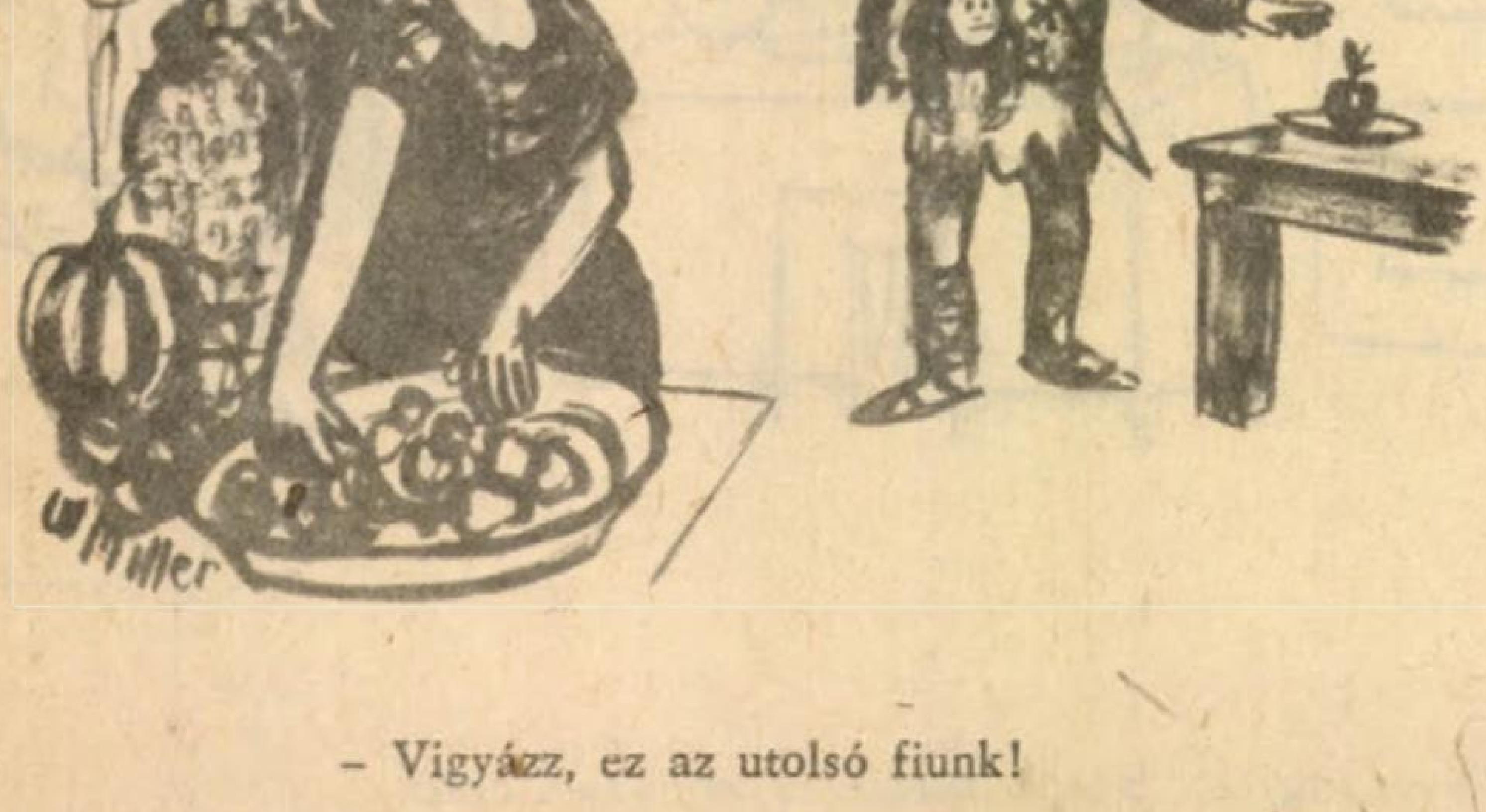

– Vigyázz, ez az utolsó fiunk!

Hajótöröttek

(Soglow rajza a „New Yorker"-ból)

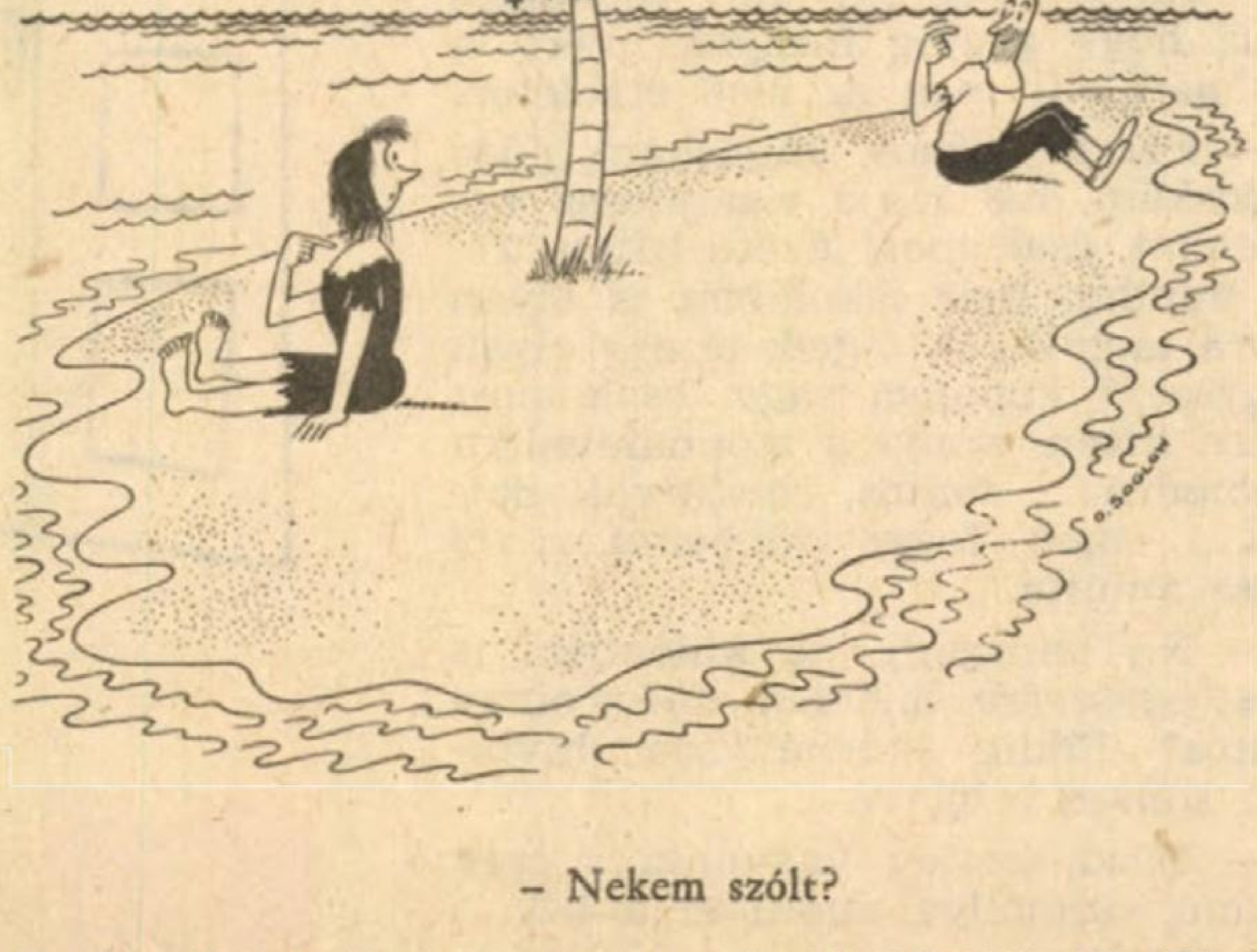

– Nekem szólt?

Versenyben A BALATONON

Mit tagadjuk, jó néhány derűs-borús nyár vonult el a Balaton fölött, míg a beutaltak mindenütt elnyerték a Kedves Vendég megtisztelő címét, és ez nem csekélység. A SZOT azonban, úgy látszik, nem pihen a babérokon, és az eddigi versengést úgyszólván csak selejtezőnek tekintve, általános versenyt indított az üdülőegységek között. Ezen az udvariassági, figyelmességi és tisztasági olimpián díjat nyerhetnek az üdülők dolgozói, persze csak azok, akik:

1. Kéthetes hosszútávon gondoskodnak arról, hogy a beutaltak jól érezzék magukat;
2. a „nehéz" vendégekkel szemben sem vetik el a sulykot;
3. úgy veszik az esetleges akadályokat, hogy a vendég ebből ne érezzen meg semmit.

Egyszóval: akik mosolyogva birkóznak meg a nehézségekkel. Mert például egy maratoni futó világcsúcsjavítás közben olyan arcot vág, amilyet akar, de az üdülői dolgozónak nemegyszer mosolyogva kell megjavítani a türelem világcsúcsát. Viszont jogában áll, hogy eközben irigykedve gondoljon a — maratoni futóra.

Fülöp—Gerő

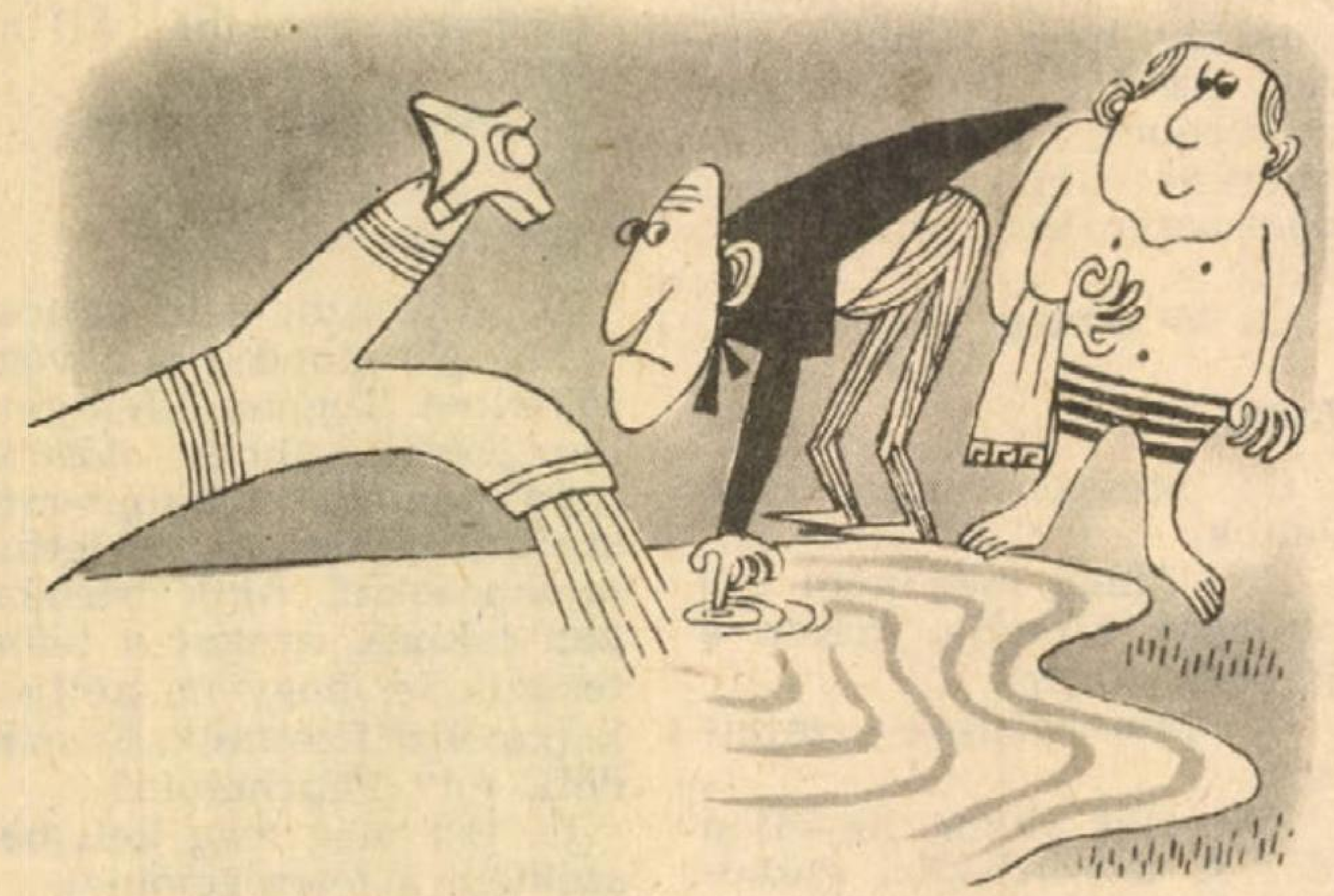

– Milyen melegre parancsolja a Balatont?

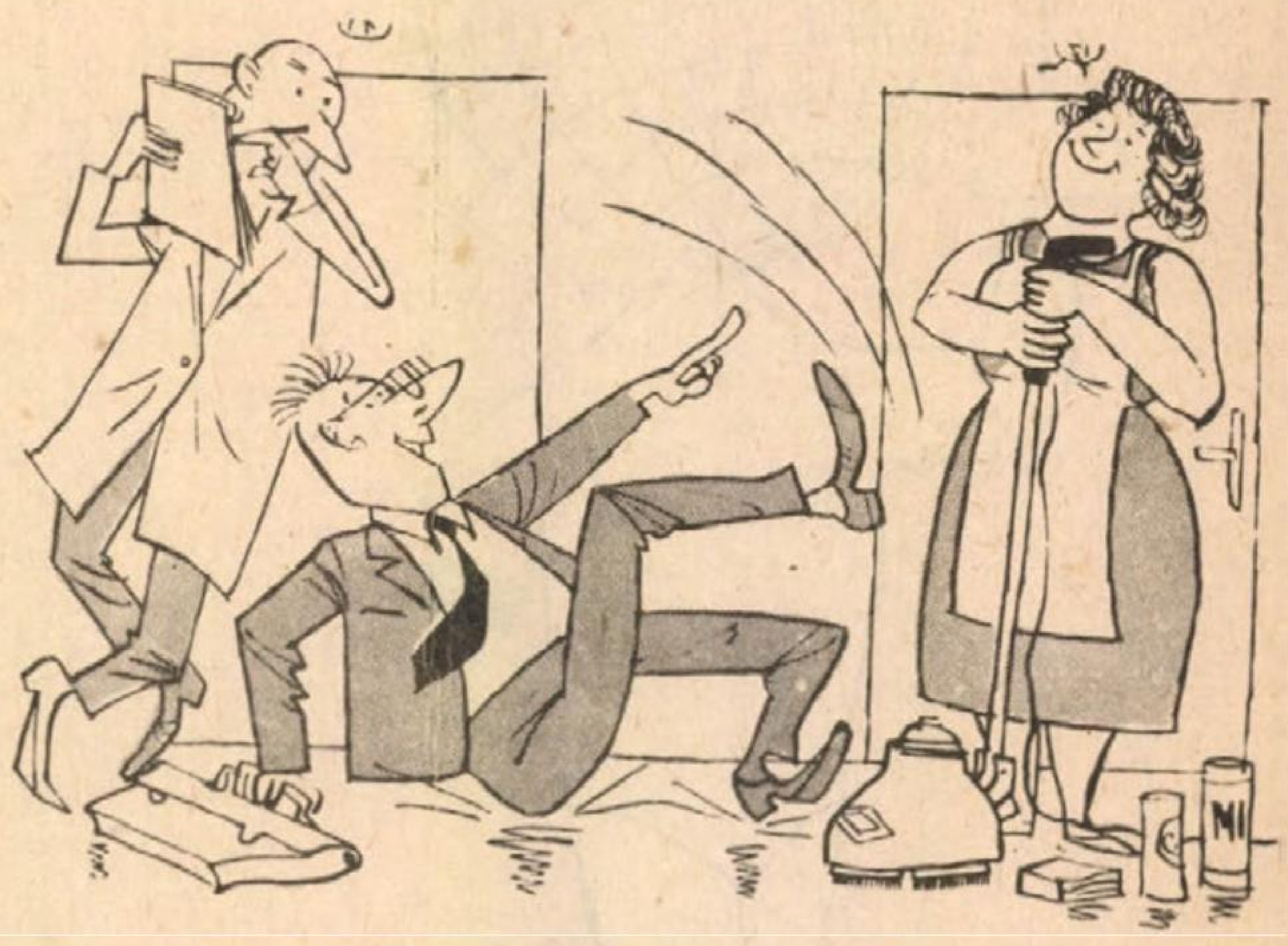

– Gratulálok, Ilonka, maga nyerte meg a tisztasági versenyt!

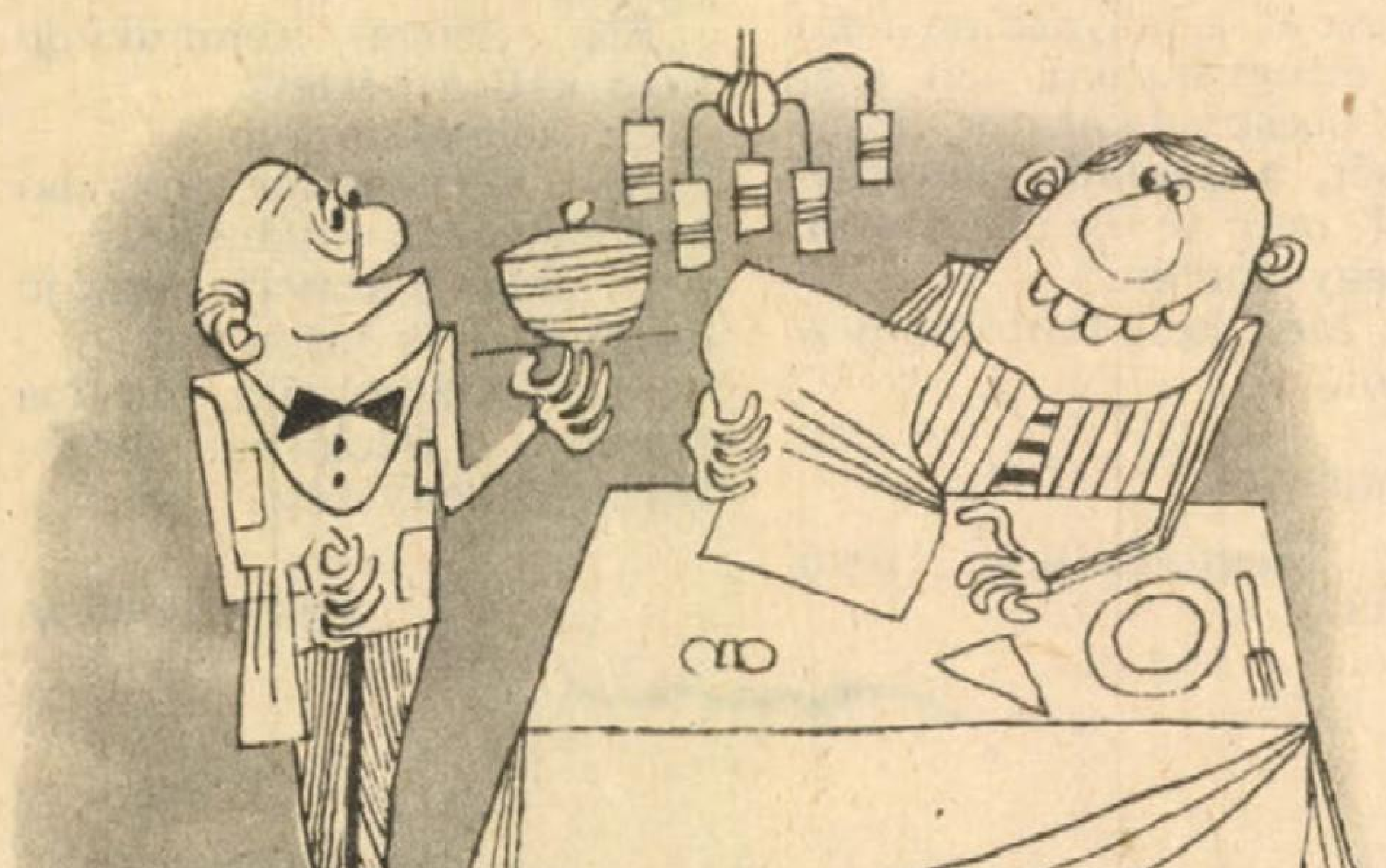

– De hiszen ez az étlap olvashatatlan!
– Tudom, kérem! Ez a mi rejtvényversenyünk!

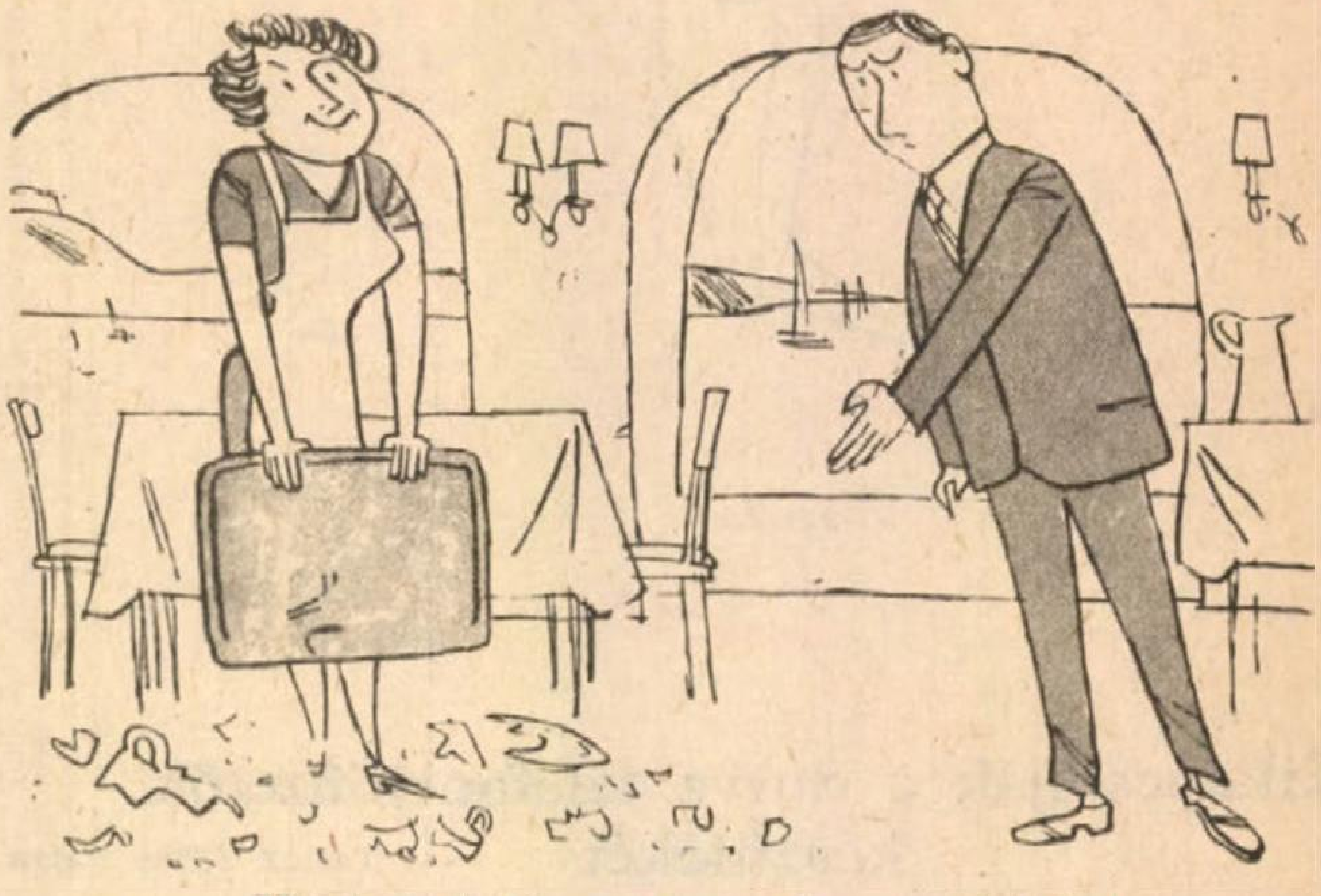

– Vigyázzon! Rossz pontot kap a törésért!
– Kérem, én versenyen kívül vagyok . . .

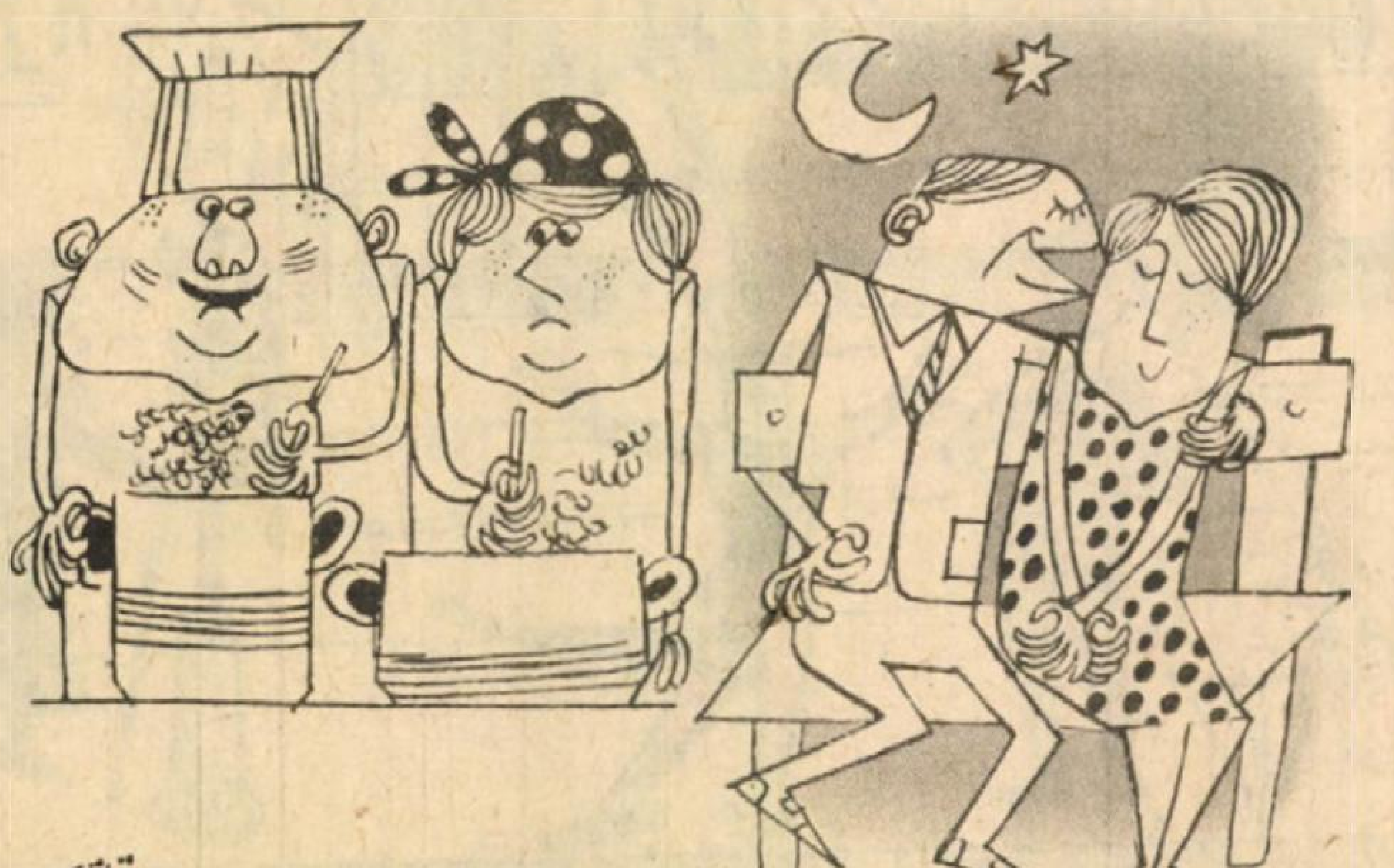

Általános főzési verseny

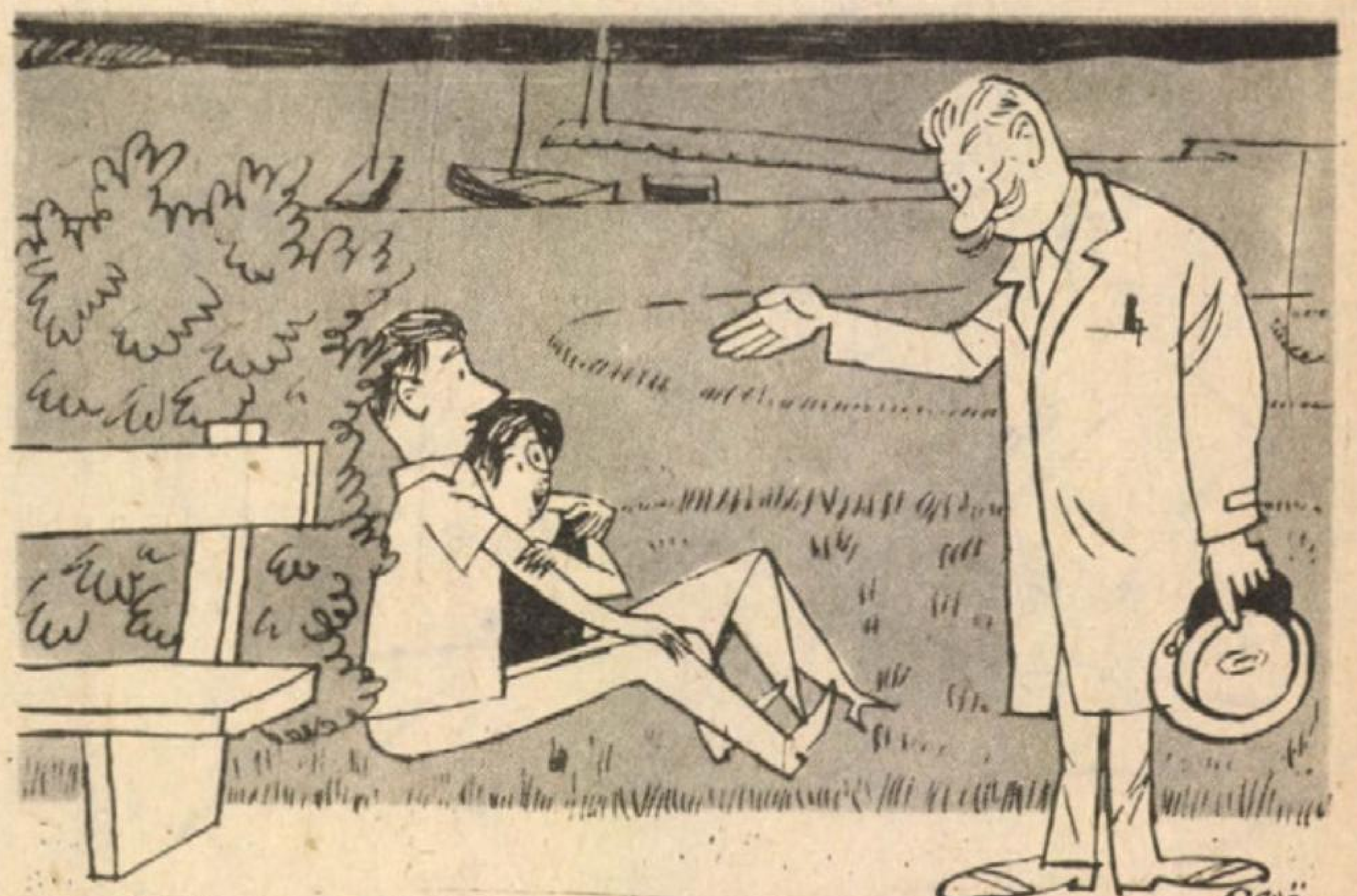

– Talán a pad is megfelelne, kedveskéim . . . Én vagyok ugyanis a fűfelelős . . .

Magyaroké a Nemzetek Nagydíja

Pusztai Pál rajza

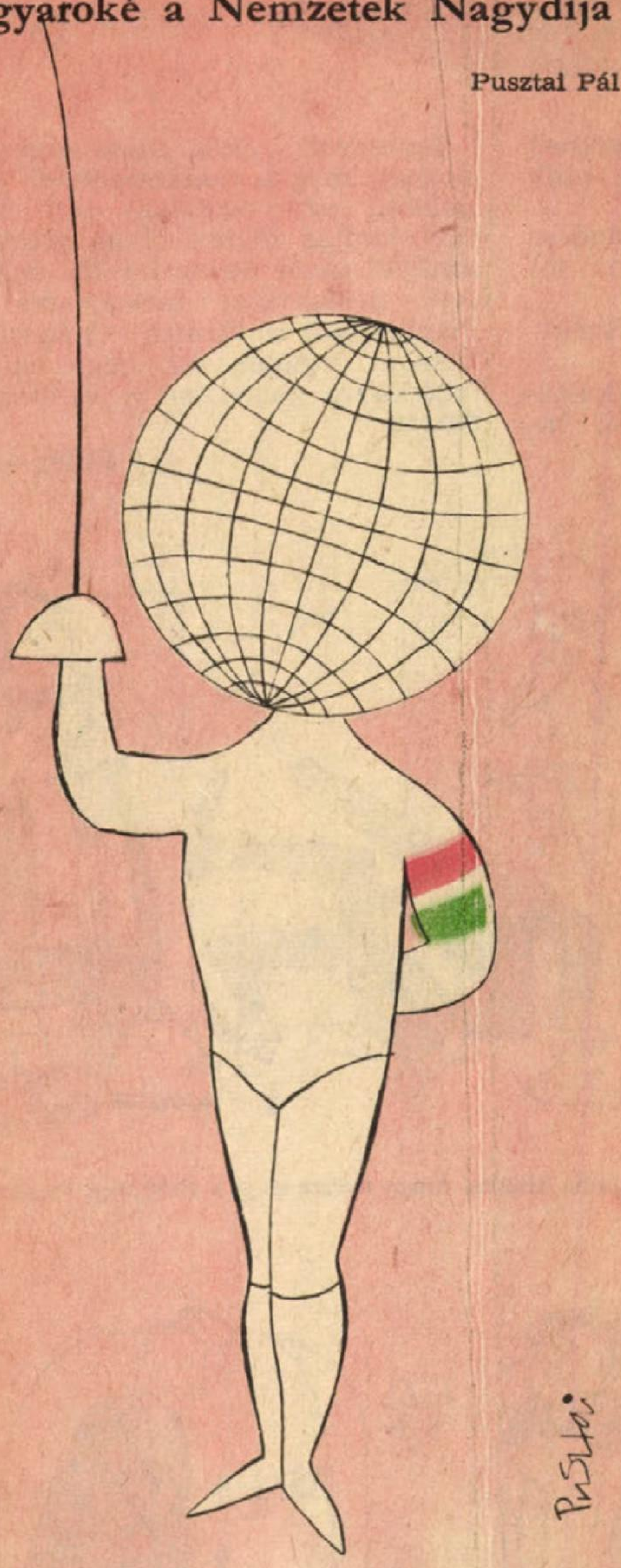

Világsiker

Egy közönségszervező naplójából

Hétfő

ÉN: Jó napot kívánok, Bohus kartárs. Ajánlanék magának valami jót. Váltson nálam színházi bérletet. Amióta színjátszás van Magyarországon, soha olyan előnyös feltételeket nem biztosítottunk a nézőnek, mint most, az új évadban.

Ő: Éspedig?

ÉN: Minden bérlet — sorsjegy! Minden második sorsjegy nyer. Családi házat, Skodát, Ibusz-utazást, mosógépet, hűtőszekrényt, televíziót stb. Hetenként háromszor lesz húzás. Nos, vált?

Ő: Még meggondolom.

Kedd

Ő: Meggondoltam, nem váltok.

ÉN: Maga még nem tud mindent. Mondja, szereti a jó ételt, italt?

Ő: Már hogyne szeretném.

ÉN: Hát akkor figyeljen ide! A felvonásközi szünetek alkalmával csak felmutatja bérletét a büfében, és minden ellenszolgáltatás nélkül annyit ehet, annyit ihat, amennyi csak magába fér. Amit a helyszínen nem tud elfogyasztani, azt szépen becsomagoltatja, mire hazaér, a színházi boyszolgálat már le is szállította. Előjegyezhetem?

Ő: Meg kell fontolnom a dolgot.

Szerda

Ő: Megfontoltam, nem váltok.

ÉN: Ne legyen könnyelmű, Bohus kartárs. Van maguknál kisgyerek?

Ő: Három is.

ÉN: Annál jobb. A színházi estéken ugyanis ingyenes pótmamáról gondoskodunk. Amíg maga kedves feleségével igényesen szórakozik, a pótmama vigyáz a gyerekekre, játszik velük, megeteti, megfürdeti, lefekteti őket. Vallásos házaknál imádkozik is velük. Áll az alku?

Ő: Aludjunk rá egyet.

Csütörtök

Ő: Aludtam, nem váltok.

ÉN: Ne mondja ki a végső nemet. Tegnap elfelejtettem közölni, hogy előadás után családi helikopterrel szállítjuk haza a bérlettulajdonosokat. Akik bérházban laknak, azokat a tetőn tesszük le, hogy ne kelljen kapupénzt fizetniük. Ez már döfi, mi? Felírhatom?

Ő: Ezt még meg kell beszélnem a feleségemmel.

Péntek

Ő: Megbeszéltem, nem váltok.

ÉN: Szóval semmiképp nem kell a bérlet?

Ő: Dehogyis nem.

ÉN: Hát akkor gyorsan ki vele, mi a kívánsága?

Ő: Adja a szavát, hogy jó darabokat is láthatunk.

ÉN: Alászolgája, Bohus kartárs. A felelőtlen ígérgetés nem kenyerem.

Kürti András

Kikapcsolják a durva telefonelőfizetők készülékét

Toncz Tibor rajza

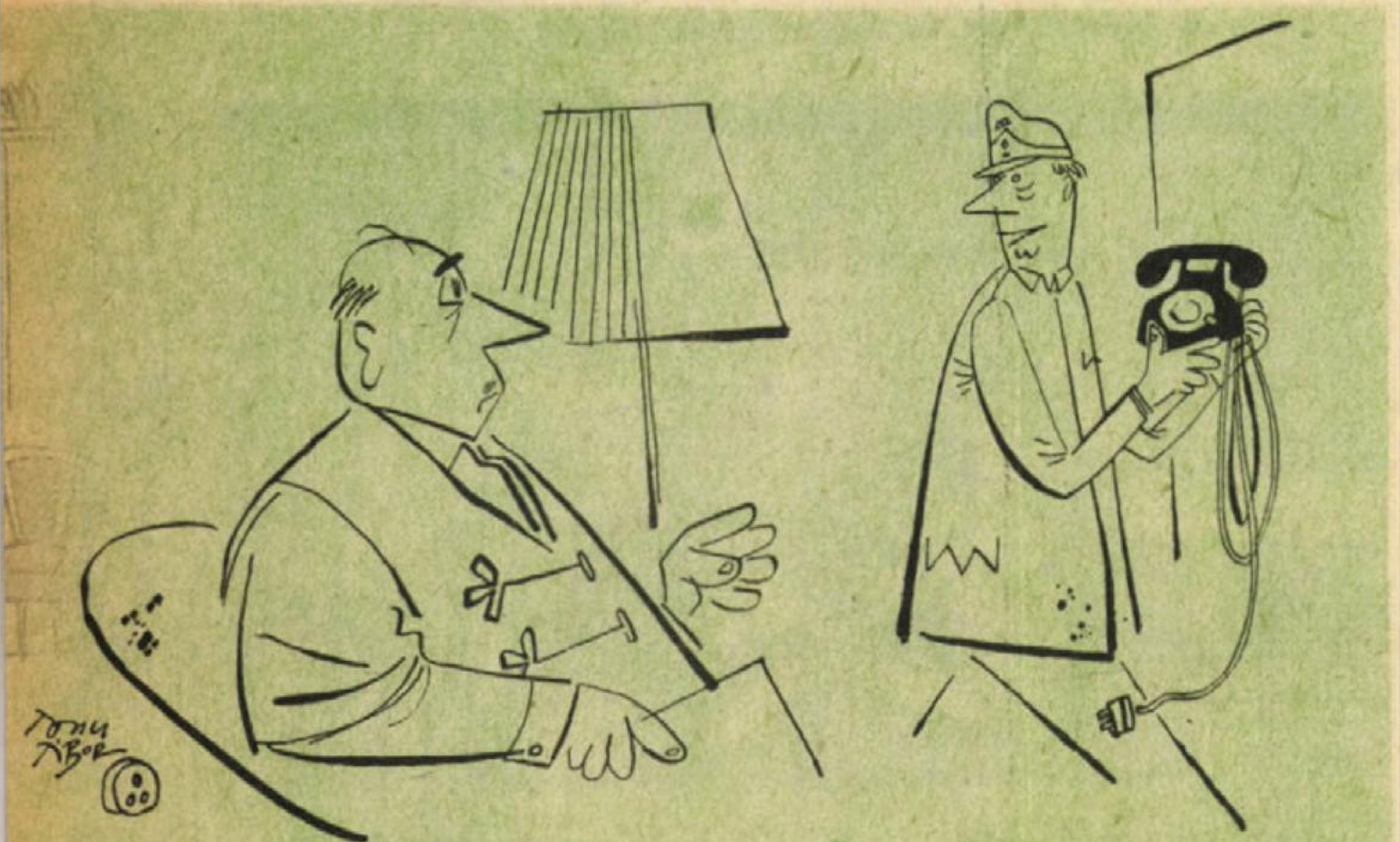

– Most aztán káromkodhat! . . .

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

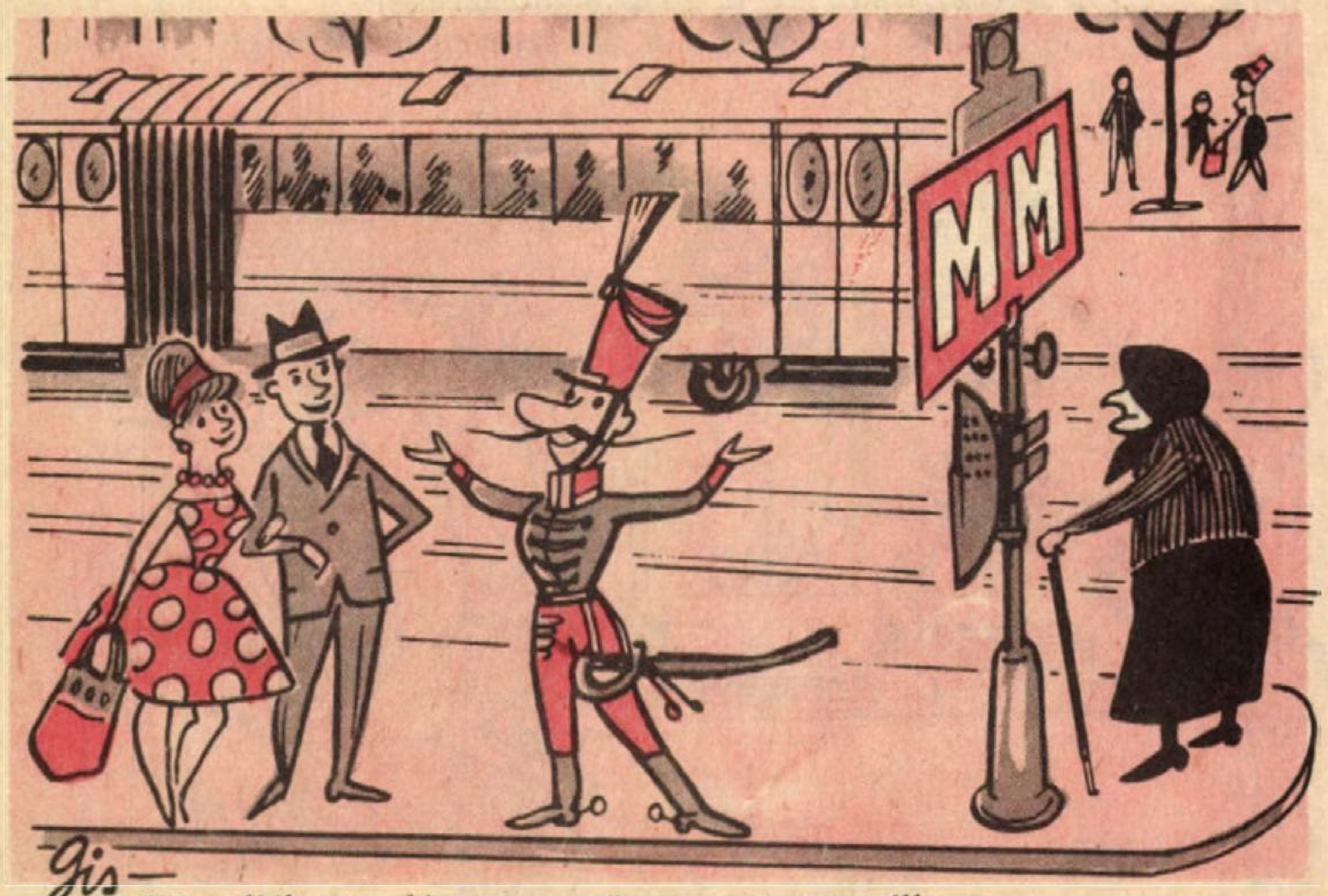

– Képzeljék, ma láttam egy öregasszonyt a villamoson, megvárta, amíg megáll a villamos, és menetirányban szállt le . . .

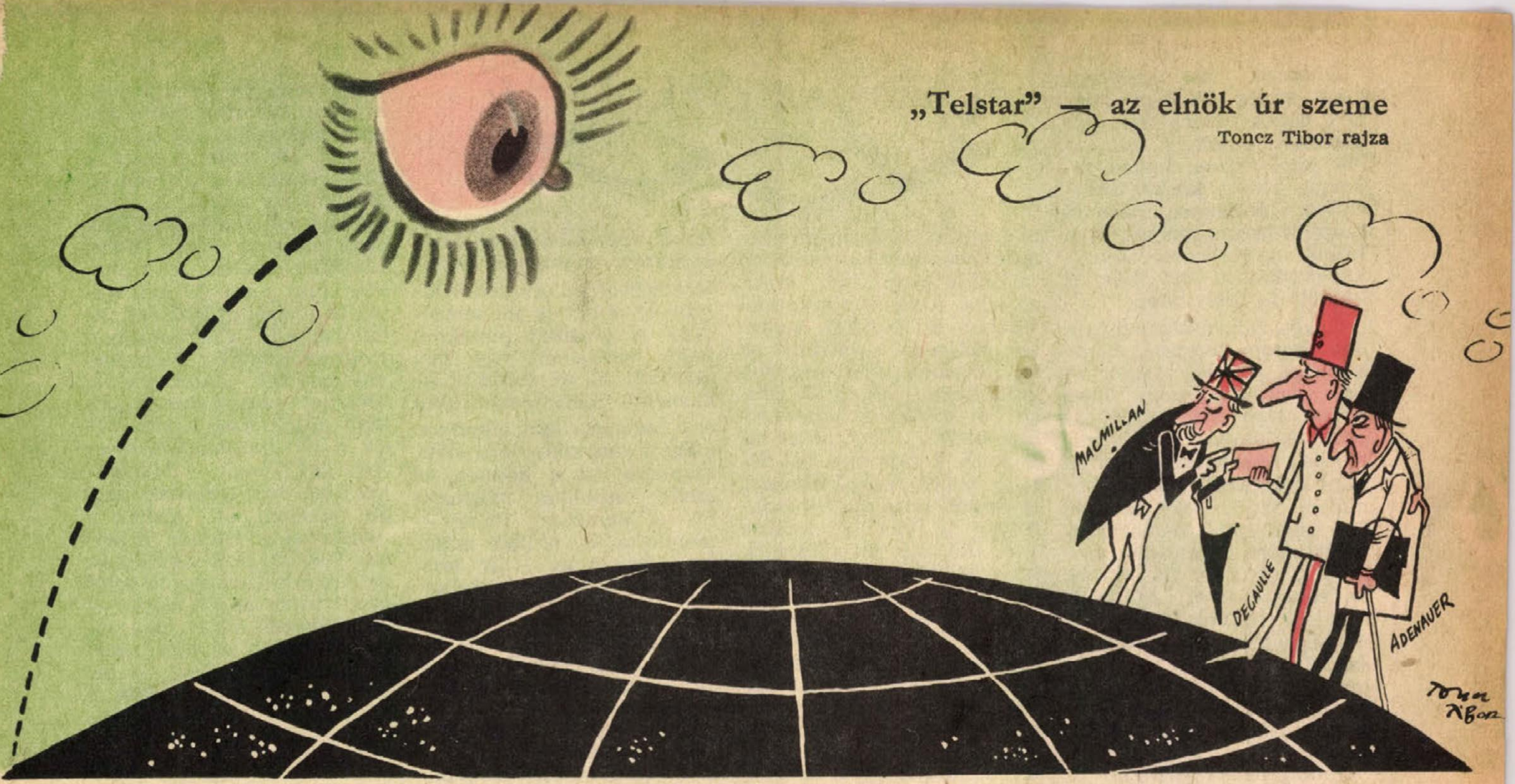

„Telstar" — az elnök úr szeme

Toncz Tibor rajza

FORGÁCSOK

Nem divat már falun a csizma. Már csak az öregek és alkalmilag a népi táncosok hordják. Eljön az idő, amikor majd csak múzeumban, vitrinben lesz látható, a ló csontváza mellett. Milyen nehéz lesz megmagyarázni az utókorban ezt a ma gyakori kérdést: hogy kerül a csizma az asztalra?

*

Írók egymásról.
Fiatal író az öreg íróról:
—Kiírta magát.
Öreg író a fiatal íróról:
Kiírta valahonnan.

*

És végül egy ezopusi mese:
A villa kertjében ül a rigó az ágon és vígan fütyörész. Ekkor bent a villában megszólal a zongora és a nyitott ablakon kiáramlik Beethoven szimfóniája. A rigó nem zavartatja magát, tovább fütyül, de a szomszéd ágon ülő és nagy zeneértő vadgalamb rászól:

— Csend! Fogd be a csőrödet! Hallgasd inkább Beethovent!

— Az ki? — kérdi mérgesen a rigó.

— Azt se tudod? De műveletlen vagy! Az a világ legnagyobb muzsikusa. Halhatatlan!

— Már megint egy halhatatlan — dohogja a rigó. — Ezek teljesen elnyomják a halandókat. Elég volt a halhatatlanokból! A halandók is élni akarnak.

Szólt és tovább fújta a maga nótáját.

*

Egy londoni színházban bemutatták a hóbortjairól ismert Beckett új darabját. Ebben a szereplők a színpadon jönnek-mennek, esznek-isznak, aluszmak, de egy szót se szólnak. Hiszem, hogy a darab mély benyomást tett a nézőkre, tanultak tőle és szó nélkül otthagyták az előadást.

Balázs Sándor

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Latkóczi elment az ügyvédhez, s előadta peres ügyét.

— Rendben van — közölte az ügyvéd —, kérek meghatalmazást, a pert biztosan megnyerjük.

— Egészen biztosan?

— Feltétlenül.

— Akkor nem perelek — nyúl a kalapja után Latkóczi. — Amit önnek elmeséltem, az az ellenfelem esete.

Megkezdődött a bajnokság

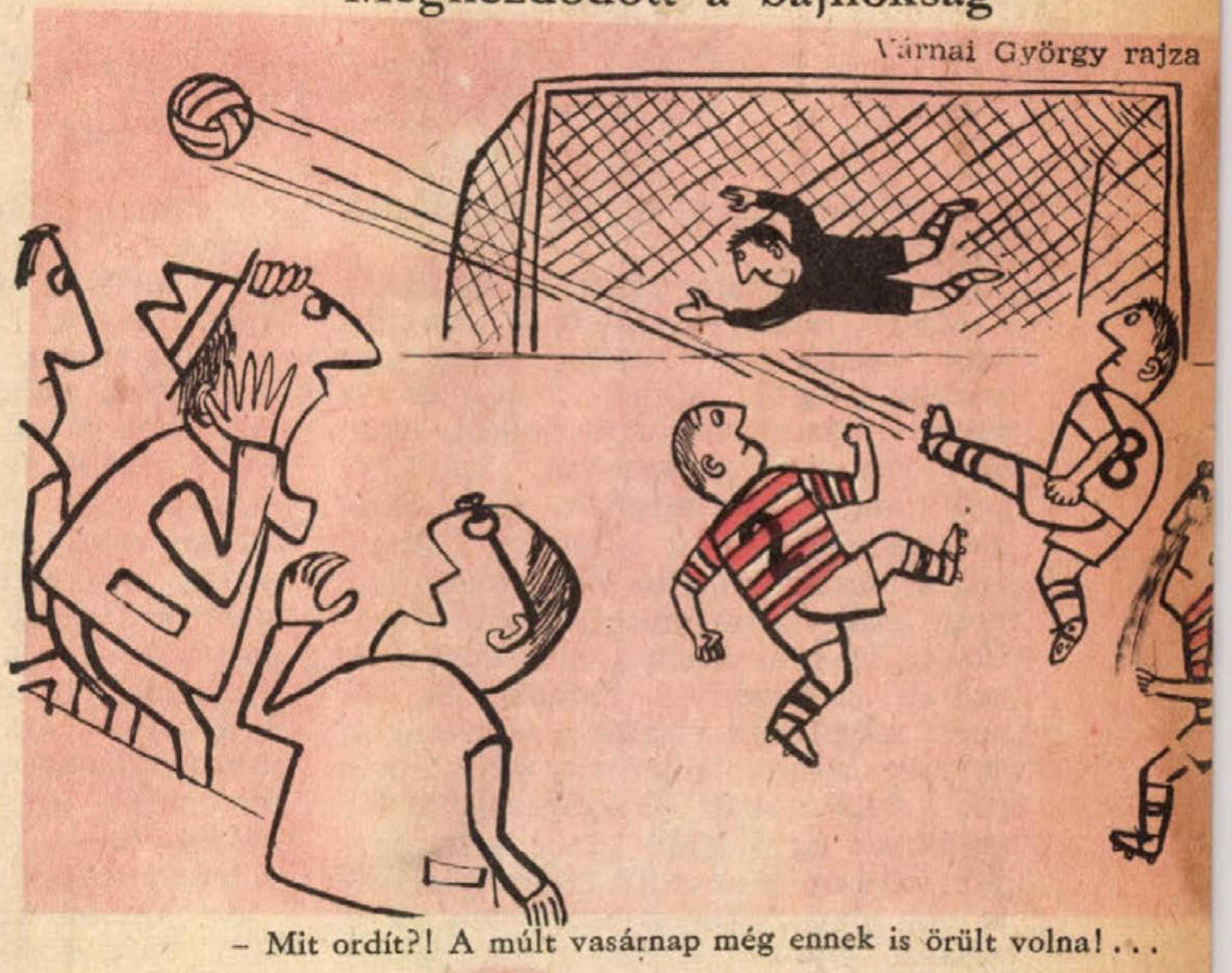

Várnai György rajza

– Mit ordít?! A múlt vasárnap még ennek is örült volna! . . .

Perspektíva

Szegő Gizi rajza

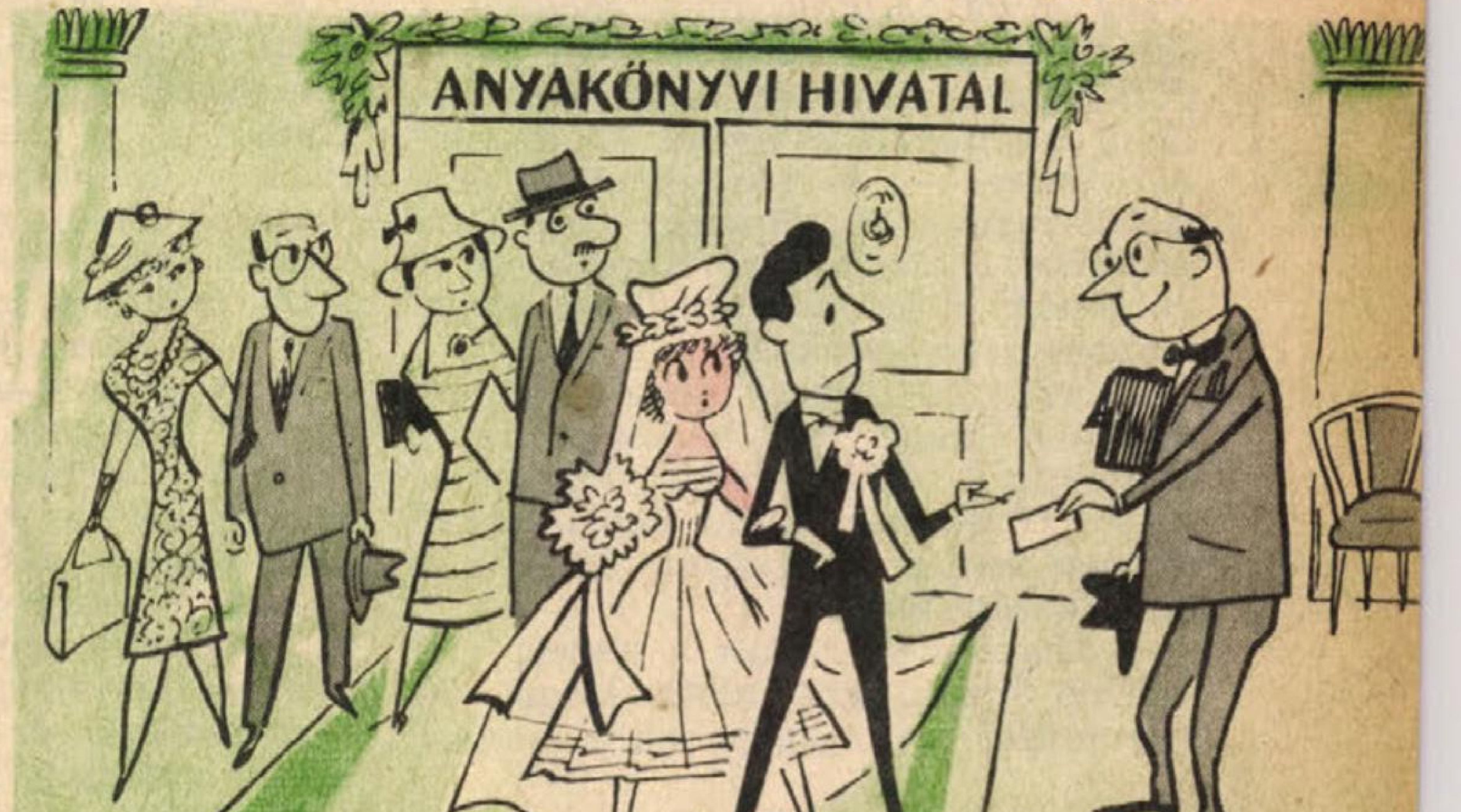

– Gratulálok, és engedjék meg, hogy átnyújtsam a címemet, válóperes ügyvéd vagyok . . .

EX LIBRIS

Olvasom az újságban, hogy az ex libris-gyűjtőknek népes tábora van hazánkban, a könyv tulajdonát jelző rajzos címkék rajongói baráti körbe tömörültek, leveleznek hasonló külföldi társaságokkal, és a júliusi párizsi ex libris-kongresszuson két magyar küldött is részt vesz.

Ügyes, talpraesett embernek tartom magam, mégis a sárga irigység fogott el arra gondolva, hogy ilyen remek tipp nem jutott az eszembe, amivel a Fény városába utazhattam volna, mint delegátus. Bízvást remélem azért, hogy hazánk fiai ezen újabb nemzetközi vetélkedőn megállják helyüket, és bár kis ország vagyunk, ismét kivívjuk majd a művelt nagyvilág csodálatát és elragadtatottságát, és a magyar ex libris legalább olyan híres lesz, mint a magyar tokaji aszú, a túrós csusza vagy Grosits Gyula.

Jómagamnak igen szerény ex libris gyűjteményem van, mindössze két könyvemben található kisgrafikai címke, és ezzel a szerény számmal valóban esélytelenül vehettem volna fel a versenyt az ex librisben erős országok küldötteivel. Az egyik címke azt hirdeti a könyvemben, hogy az Benő bácsi tulajdona, a rajz egy íjat feszítő, izmos férfiút ábrázol, és valami latin nyelvű átokszöveg is van a címkére írva, utasítás, mi történjék azzal a galád tettessel, aki elrabolja a könyvet Benő bácsitól. Bevallom, nemegyszer mélyen elgondolkoztam, amikor életem sanyarúbbra fordult, nincs-e ebben szerepe Benő bácsi átkának. A másik ex libris a sárkányölő Szent Györgyöt ábrázolja, aki unott mozdulattal döfi át az acsarkodó sárkányt, amelynek arckifejezéséből ez olvasható ki: „Na, ez a hét is jól kezdődik." A grafikai remekmű felső mezejében egy név áll: Edit. Ki az az Edit? Ismertem? Szerettem? Talán egy borongós őszi alkonyon megállt dús könyvtára előtt, kiemelte ezt a kötetet, és szelíd mosollyal nyújtotta át. — Remélem, Péter — mondotta —, örökké emlékezni fog rám! — Így lesz! — fogadkoztam meghatottan. — Ki az az Edit?!

Az ex libris-gyűjtők kongresszusának összehívása beláthatatlan perspektívát rejt magában. A magyar boros-címke-gyűjtők már edzőtáborba vonulhatnak, hogy a szeptemberi, Vera Cruzban megrendezésre kerülő címke-összejövetelen méltóképpen képviselhessék hazánk színeit. A számolócédulák Nagy Banzájára nyilván ismét néhány boldog és szakmailag felkészült honfitársunk utazhat Santa Fébe. Idejében emelem fel szavamat, már most fel kell készülni a hazai gyűjtőknek az októberben, Cincinnatiban megrendezendő Használt-villamosjegy Jamboree-ra, amelyet — ha az amerikaiak nem adják meg a vízumot az NDK használtvillamosjegy gyűjtőinek — Marianske Lazneban tartanak meg. És remélem, ott lesznek a magyarok a Haladó Érzelmű Tűzkőárusok bankoki és az Amatőr Utcaseprők oslói fesztiválján is. És akkor — ha sikeresen állják meg helyüket fiaink az erős nemzetközi vetélkedőben — ismét hangos lesz a világ a sikereinktől. Előre, magyarok!

Tardos Péter

A BÜROKRATÁK VÉDŐSZENTJE*

— Miért nincs a bürokratáknak védszentjük?

Ez a kérdés már régen nyugtalanít. Miért nem választottak maguknak védszentet, amikor még divatban volt? Miért árvulnak a nagyvilágban védszent nélkül, amikor minden szakmának, testületnek vagy közösségnek van védszentje? Kristóf az autósoké, Hubertus a vadászoké, Flórián a tűzoltóké, hogy csak a legnépszerűbbeket említsük. Igaz, ezeknek a védszenteknek erősen csökkent a hatáskörük, de azért mégiscsak viselik a méltóságot, és még mindig akadnak, akik kikérik a tanácsukat. De szegény bürokratáknak egyáltalán nincs védszentjük. Mi ennek az oka? Töprengéseimre egy igazi békebeli bürokrata adott választ. Miután írásba adta, pontosan és szó szerint nyújtom át az olvasónak:

Sok-sok esztendővel ezelőtt összeültek a bürokraták, hogy megvitassák céhük fontos kérdéseit. Így vetődött fel az a gondolat, hogy ők is haladni óhajtanak a korral — az akkori korral —, és védszentet választanak maguknak. Hosszas vita után bizonyos Hadariás prófétára esett a választás. Hogy miért, azt az elnök alaposan megindokolta:

— Azt hallottuk, hogy minden szentnek maga felé hajlik a keze, márpedig a régi metszetek úgy ábrázolják Hadariást, amint éppen aktacsomag felé nyúl. Legyen tehát ő a mi védszentünk.

— Legyen! — zúgott a tömeg.

Több bizottságot, albizottságot és gremiumot alakítottak, majd maguk elé idézték Hadariást, hogy lekáderezzék.

A jelölttel közölték, hogy saját kezű írásával hat példányban készítsen életrajzot, ahhoz csatoljon hat fényképet, valamennyinek a hátlapjára üttesse rá az őrszoba hitelesítését. Csatolja szentté avatásának okmányát egy eredeti példányban és három másolatban, utóbbit közjegyzőileg hitelesítve. Mutassa be ezenkívül szüleinek és nagyszüleinek házasságlevelét, a saját keresztlevelét, újraoltási bizonyítványát, és igazolja, hogy sem adó-, sem vámtartozása nincs. Írja be csodatételeinek pontos történetét, azt nyújtsa be tizenkét példányban a hozzáfűzött szakértői véleményekkel egyetemben.

Az ambiciózus próféta évekig loholt, beszerezte a kívánt okmányokat, de valahányszor benyújtotta azokat, mindig új és új követelményeket támasztottak.

— Csodatételeiről szóló igazolást csak körpecséttel fogadunk el — jelentette ki egyszer az iktató, amikor Hadariás egyszerű stamplikkal káprázatos csodatetteket bizonyított.

De a szívós próféta nem hagyta magát. Egy csodával több vagy kevesebb, gondolta magában, és megszerezte az összes iratokat.

Most már nem volt más hátra, mint a felavatás. Az erre a feladatra kijelölt bizottság kimondta, hogy az ünnepséget a bürokraták központi székházában tartják meg. Egyben elrendelték, hogy az újonnan kinevezett védszent arcképét 30 × 16 centiméteres keretben a díszterem falára függesszék ki, és azt az avató ünnepségen leplezzék le.

Elérkezett a nagy nap. A világ minden tájáról összeseregletttek a bürokraták. Újságírók légiója szállta meg a termet, hogy beszámoljon a nagy eseményről. De a nagy esemény elmaradt.

— Mi történt? — rohanta meg a sajtó az elnököt.

Az elnök kétségbeesetten széttárta a karjait, és szóbeli válasz helyett kiadmányban adta meg a választ, amely így festett:

— A határozatunknak megfelelő Hadariás-képet nem áll módunkban kifüggeszteni, mert az utolsó pillanatban kiderült, hogy nincs rá keret.

Stella Adorján

---

* A szerzőnek, a Szépirodalmi Könyvkiadónál most megjelent „Ne tréfáljunk" című kötetéből.

Vannak egészen furcsa dolgok

De Gaulle-ról szó ne essék!...

A „New York Herald Tribune"-ban írja Art Buchwald, hogy manapság bármilyen francia társaságban öt perc alatt összevesznek, ha de Gaulle-ról esik szó. Felesége tanácsára Buchwald igyekezett elkerülni a kényes témát vendégségben, s vacsora közben így fordult jobboldali szomszédjához:

— Olvasta Victor Hugótól „A nyomorultak"-at? Azt hiszem, ügyesen van megírva, nemde?

Majd baloldali szomszédnőjéhez fordult:

— Mi a véleménye Leonardo da Vinciről? Szerintem jól festett. Itt van például Mona Lisa...

Rövidesen azonban feltették neki a kérdést:

— Mi a véleménye de Gaulle-ról?

— Ki az? — kérdezte Buchwald ügyesen.

Így legalább sikerült mindenkit megsértenie.

Félbeszakadt mérkőzés

Vasvári Anna rajza

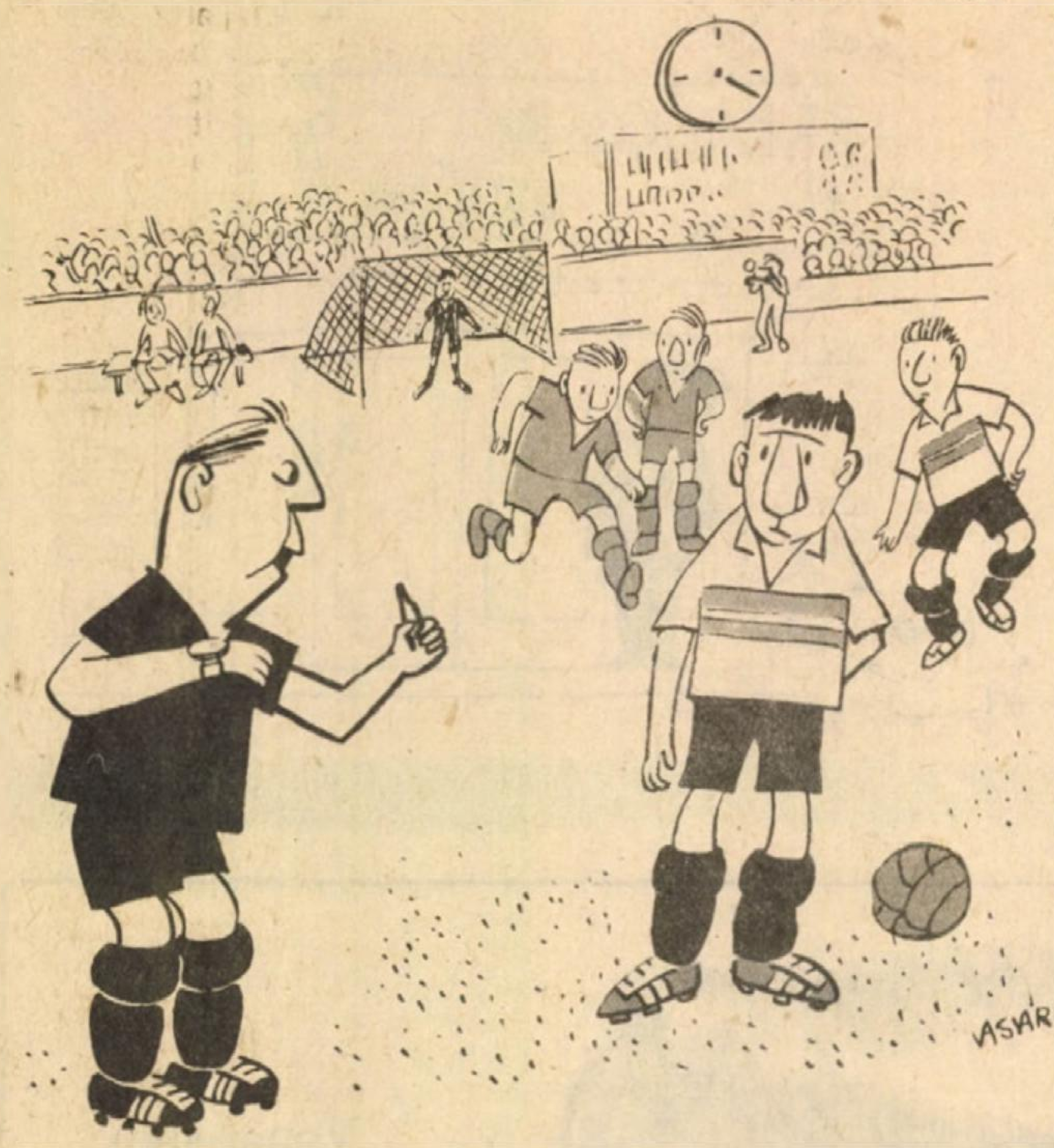

– Sajnálom, nem bíráskodhatom tovább, ebben a percben múltam el negyvenöt éves!

Világnyelv

Toncz Tibor rajza

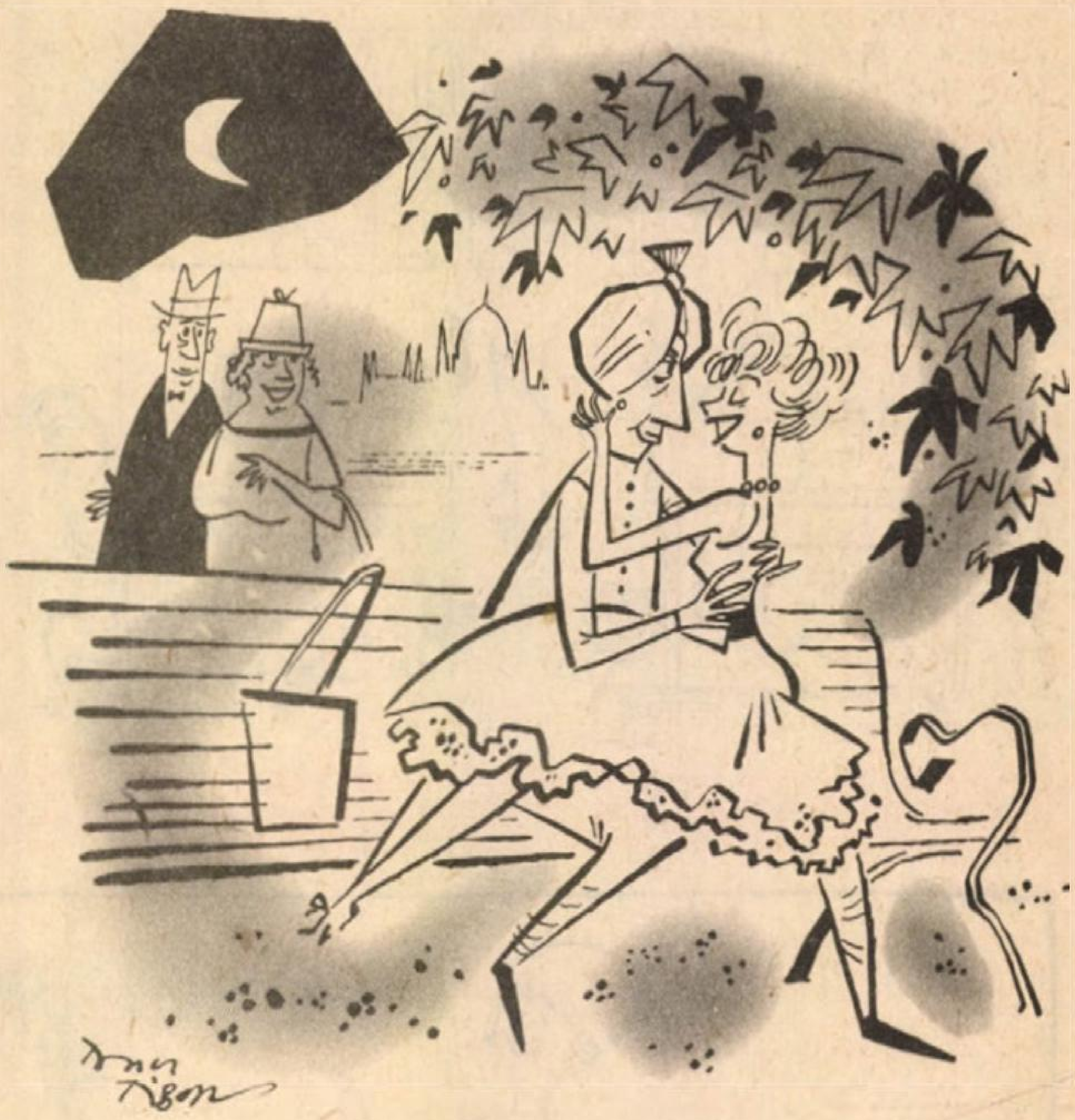

– Nézd, milyen jól beszél már eszperantóul a Manci!

A VILÁG LEGNAGYOBB SÉRELME

Az illető magából kikelve, felháborodva rontott be hozzám. Remegett a felindulástól, alig tudott beszélni.

— Ez mindennek a teteje... hallatlan... ezt már nem lehet kibírni... ezt szóvá kell tenni, mielőtt még nem késő...

— Mi történt, az istenért? — kérdeztem.

Hosszú időbe került, amíg válaszolni tudott:

— A Közértben... húsz deka sajtot kértem... trappistát... nagylyukút... az elárusítónő rám se figyelt... udvariasan megismételtem a kérésemet... nem törődött velem... amikor harmadszor is hiába rimánkodtam, persze kiborultam... mire még neki állt feljebb és metsző gúnnyal odavágta, hogy türelem, kedves vevő... és akkor az egyik vevőtárs, aki nyilván egy húron pendült vele, úgy rálépett a fájós lábamra, hogy a csillagokat láttam... mire a tettes agresszíven csak annyit mondott, hogy bocsánat... szóval szinte követelte, hogy bocsássak meg... szörnyű világ... nem is tudom, hogyan tántorogtam ki az üzletből... szörnyű állapotban vagyok... ezt már nem lehet józan ésszel, emberi önérzettel bírni...

Vigasztaltam:

— No hát nem történt olyan nagy baj. Több is veszett Mohácsnál... — tettem hozzá tréfásan.

Legyintett:

— Ezt nem lehet összehasonlítani. Az háború volt, mindkét fél kezében fegyver. De nekem miféle fegyverem lehet egy elárusítónővel szemben? Panaszkönyv? Ugyan! Ki olvas panaszkönyvet? És talán írjam be a panaszkönyvbe, hogy egy ismeretlen, minden emberi érzésből kivetkőzött vevő rátaposott a fájós lábamra?

— Biztosan véletlenül.

Felcsattant.

— Nincsenek véletlenek! Hagyjuk ezeket az idealista indeterminista dumákat! Törvényszerűség van! Ok és okozati összefüggés van! Az a pali nem véletlenül lépett a lábamra!

Megnyugtatóan ingattam jobbra-balra a fejemet.

— Nahát azért nem ez a legnagyobb sérelem a világon.

— Hát mi?!! — kérdezte vérben forgó szemekkel.

Gondolkoztam.

— Kérlek szépen, mégis csak gondold el, hogy több, mint százan pusztultak el a legújabb franciaországi repülőszerencsétlenség során.

— Azok legalább nem szenvedtek. De hogy én mit álltam ki!

— És a fülöpszigeti árvíz? Több, mint száz áldozat!

— De azokkal nem gorombáskodtak. Az árvíz, az árvíz. Elég sajnálatos, tudjuk, vannak kataklizmák. De ha te láttad volna annak a nőnek az arcát! Az nem igaz!

— Micsoda bányarobbanás volt...

— Azért felelősségre lehet vonni a műszaki vezetést! De én hova menjek? Engem ki hallgat meg?

— Szörnyű vasúti szerencsétlenség történt!

— Gondatlanságból, de nem rosszindulatból!

Megpróbáltam a történelemhez folyamodni:

— Dzsingisz kán kiirtotta egész Szamarkandot.

— De ott másképpen volt megszervezve az elárusítás.

— Róma leégett.

— Felépítették. De az én összetört emberi méltóságomat ki építi fel?

— Volt két világháború.

— Arról én nem tehetek. De arról sem, hogy így bánnak a vevőkkel.

— A gyarmatosítók kegyetlenkednek a bennszülöttekkel.

— A gyarmatáruknál sem jobb a helyzet.

— Felrobbanhat a világ.

— Engem akkor sem szolgálnak ki tisztességesen!

— Nem félsz egy atomháborútól?

— Nem! De már félek bemenni egy üzletbe.

Egy kicsit türelmetlenné váltam.

— Jó, belátom, hogy kellemetlenség ért. De mégis miből gondolod, hogy ez a világ legnagyobb sérelme?

— Hogyhogy miből gondolom! Nem az újságban olvastam! Nem a szomszéd mesélte. Velem történt!!!

Feleki László

Dokumentfilm

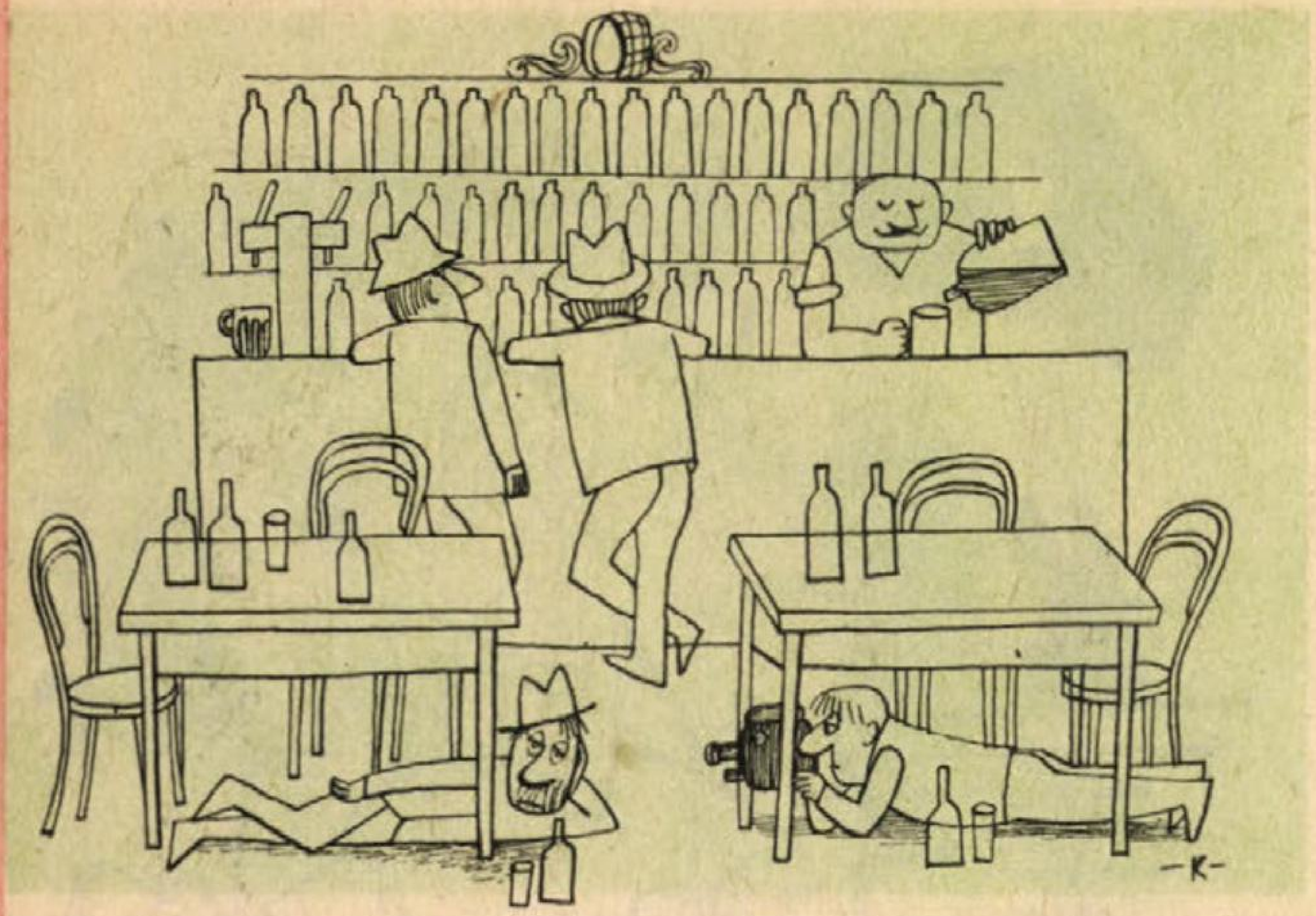

Közönségsiker

Kaján Tibor rajzai

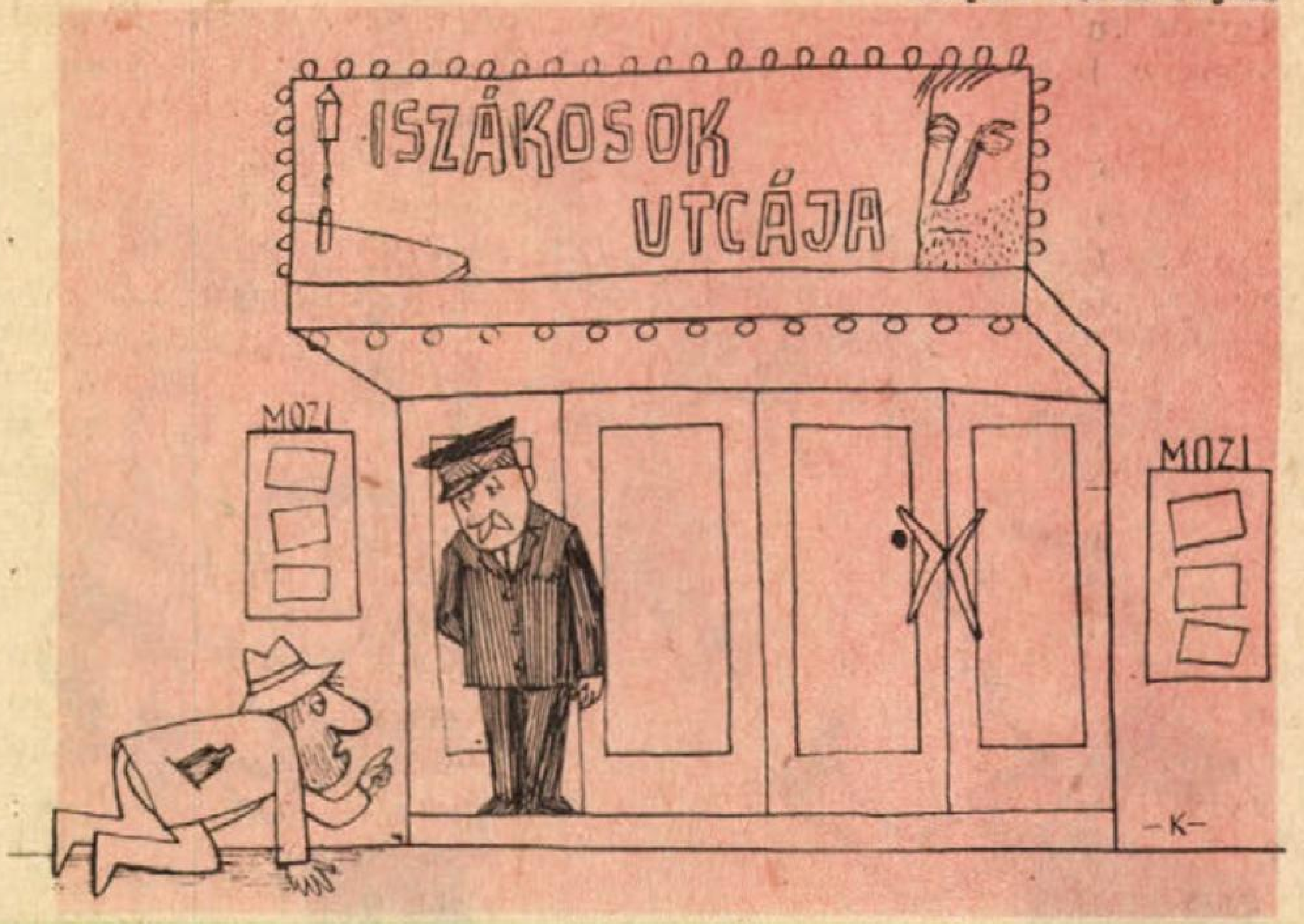
ISZÁKOSOK UTCÁJA
MOZI
MOZI
-K-

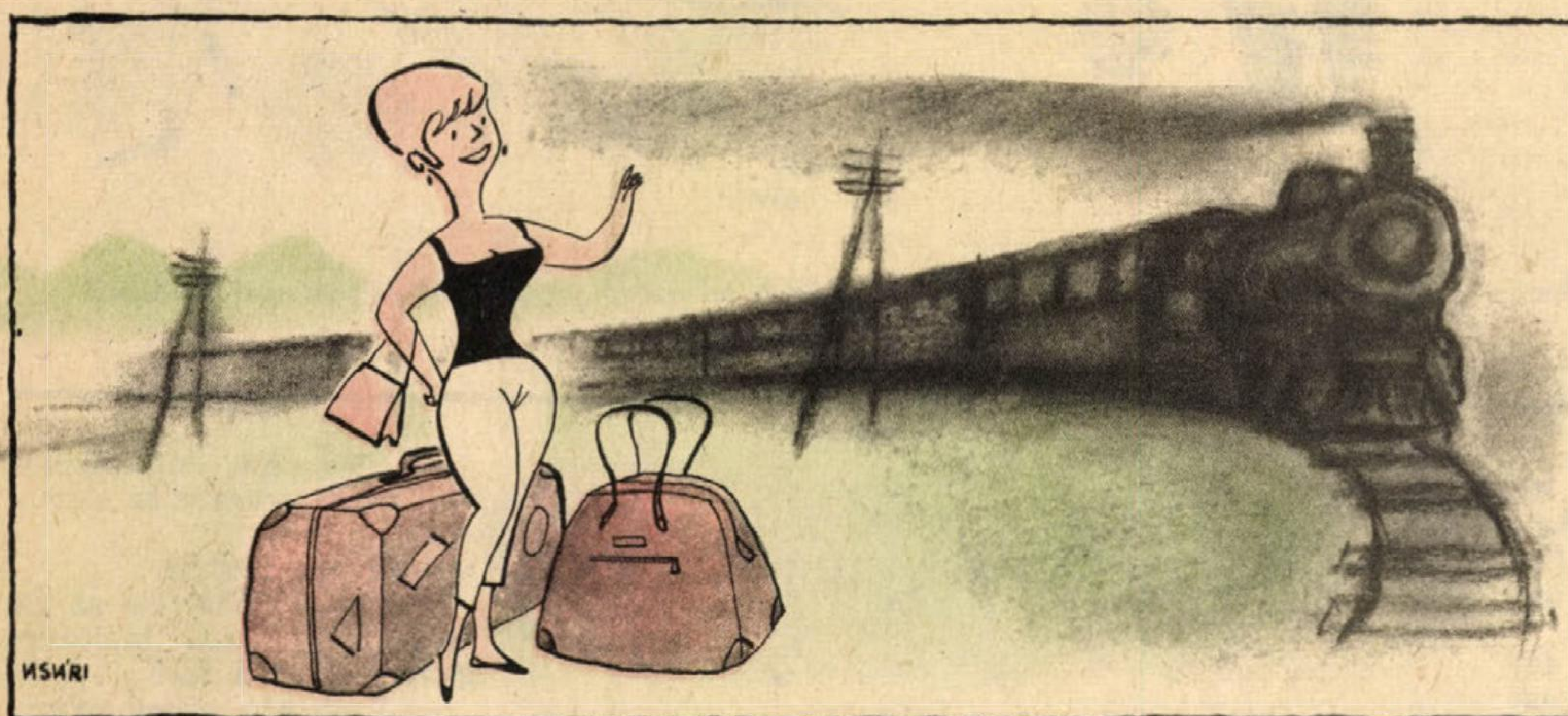

Vonat-stop

Vasvári Anna rajza

Figyelmeztető lövés

Hegedűs István rajza

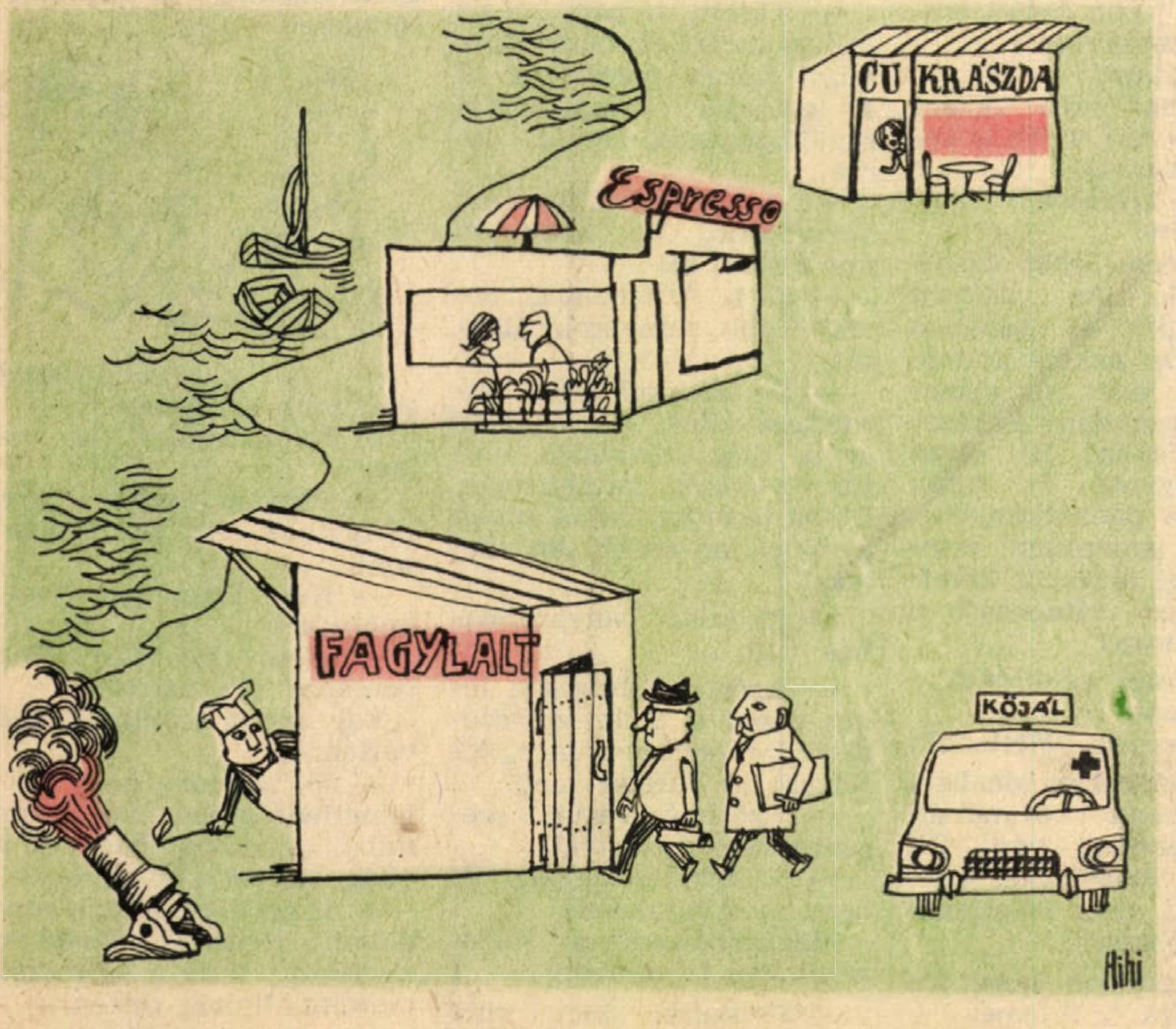
CUKRÁSZDA
Espresso
FAGYLALT
KÖJÁL
Hihi

Egészségügyi ellenőrök érkeztek.

E heti hirdetésünk

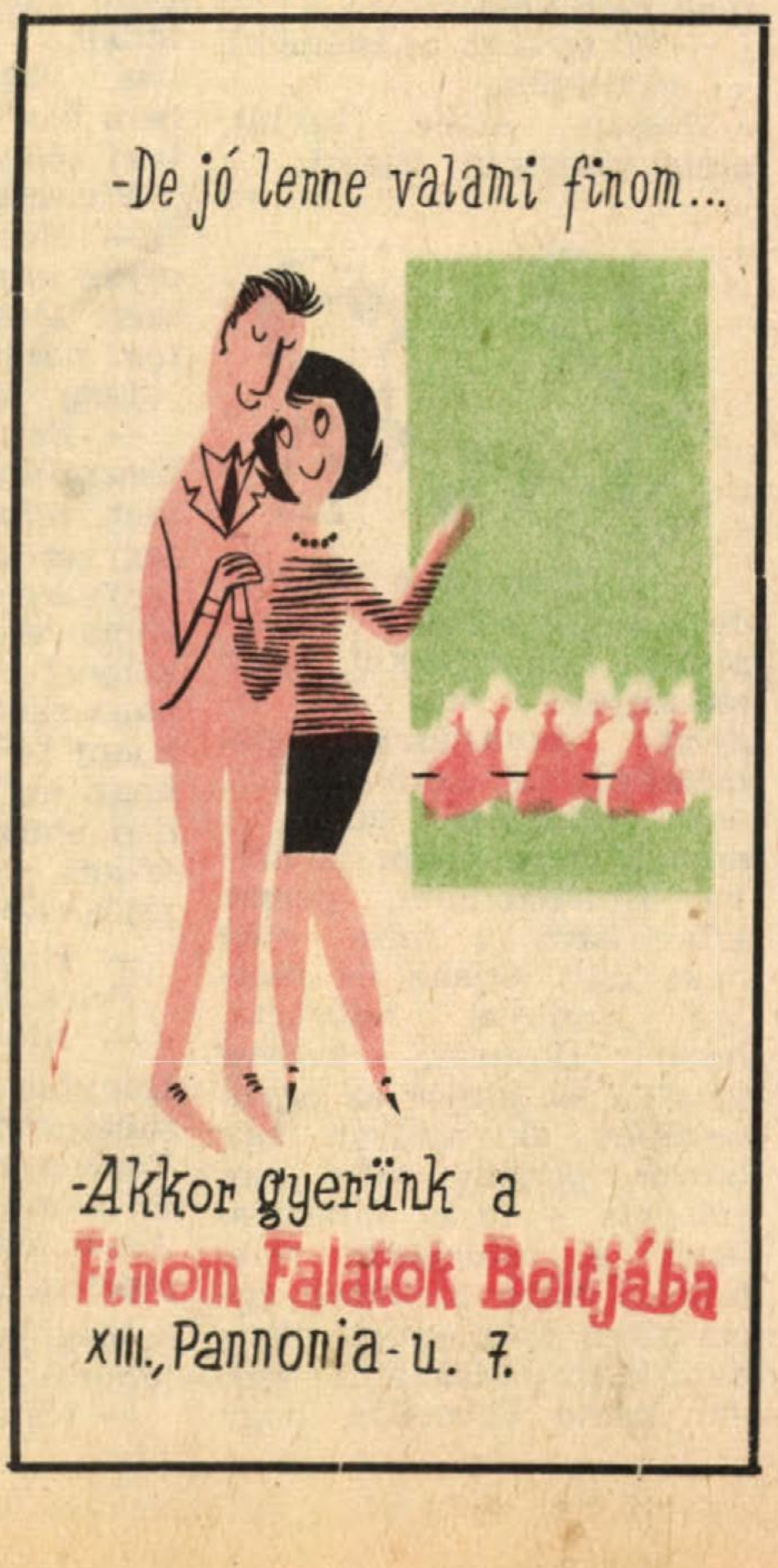
-De jó lenne valami finom...
-Akkor gyerünk a
Finom Falatok Boltjába
XIII., Pannonia-u. 7.

TÁRSADALMI MUNKA

Gyorsan híre terjedt az egyetemen, hogy vasárnap nagy társadalmi munkára számíthatunk: a kákapusztai erdőgazdaságba megy kétszáz KISZ-ista. A társadalmi munka keretében pempőfenyő beporzást kell végezni. Eddig nyugdíjasokkal végeztette el a gazdaság a beporzást, de most, hogy létrára kell állni, ez már nem megy. Ezért fogják egyetemisták elvégezni a pempőfenyő állomány beporzását. Az idő sürgetett, vasárnapra déli passzátszelet jeleztek, ilyenkor a legjobb porozni. A gazdaság hozatott a híres makói szekérgyárból kétszáz létrát, s a gazdaság fiataljai betanulták a Vidám Színpad legutóbbi műsorát. Vasárnap reggel, nem sokkal fél négy előtt, vidáman szállt teherautóra a kétszáz egyetemista, s a közelben tartózkodók közül többen elégedetten néztek a távozó kocsisor után.

A vasárnapi munka szép eredményt hozott. Az egyetemisták beporoztak húsz holdnyi pempőfenyő telepítést, megettek három hízott ürüt, és megittak három lajt vizet. Kár nem esett a létrákban, és csak egy erdőgazdasági kislány lett szerelmes az egyik szemüveges diákba. A kislány vőlegénye megjelent a gazdaság übé-elnökénél, s fogadkozott: ha nem lép közbe az ügyben, soha többé nem fogja kimeszelni a gazdaság futballpályáját.

Csütörtök déltájban telefon riasztotta a diákokat. Valami hiba csúszhatott a beporzásba, mert a fákon egészen váratlan módon megindult a gyantafolyás, és azok a tűlevelek, amelyek a libaúsztató felé néznek, egytől egyig felkunkorodtak. Az erdőgazdaságban máris nagy a zűr; a könyvtárost azonnal leváltották, s a bábjátszó együttest hazarendelték Saar-vidéki turnéjáról. A gazdaság igazgatója — mindent megfontolva, mindent meggondolva — pótbeporzást rendelt el.

A második vasárnapi munkát is megszervezték. Reggel kisdobosok adnak át csokrokat, délben kézbesíti a posta a takarítónői kar üdvözlő táviratát. A munkahelyen már ácsolták az emelvényt a helybeli tűzoltózenekar számára. A főkönyvelő azt is megígérte, hogy minden hallgató kap három kilogramm gyantát, a jó tanulók valamivel többet. A hajnali indulásnál ezúttal is többek elégedetten néztek a távozó kocsisor után.

A munka ezúttal lassabban ment, mert a porelosztás körül visszaélések történtek. Továbbá a kákapusztai hangulatra rányomta a bélyegét az is, hogy a lakosság szórakozás nélkül maradt: ugyanis az a lány közben megszökött a szemüveges egyetemistával, a vőlegény pedig bánatában belerúgott a tv-készülékbe, és a futballpályát nem meszelte ki. A porozás viszont eredménnyel járt, mert noha a gyantafolyás nem szűnt meg teljesen — s ez a mozigépész szerint várható is volt —, azért a levelek egész szépen visszakunkorodtak. A diákság körében nagy volt az öröm.

A gazdaság már hétfőn jelezte, hogy valami hiba történhetett a beporzás körül, mert a gyanta ismét folyik, és most már valamennyi levél felkunkorodott, nemcsak azok, melyek a libaúsztató felé néznek. A katasztrófa találgatásokra adott alkalmat. Az igazgató újabb pótbeporzást rendelt el, a diákok azonban úgy döntöttek, hogy nem vonulnak ki. Így történhetett, hogy vasárnap hajnalban többek nem nézhettek elégedetten a távozó kocsisor után.

Az erdőgazdaság úgy határozott, hogy tövestül kiszedeti a pempőfenyő telepítést, és mihelyt a kultúrház igazgatója hazaérkezik Nepálból, mind a húsz holdat bevetik zabosbükkönnyel.

A lelkes diákoknak pedig hosszú köszönőlevelet írtak.

Petrik István

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

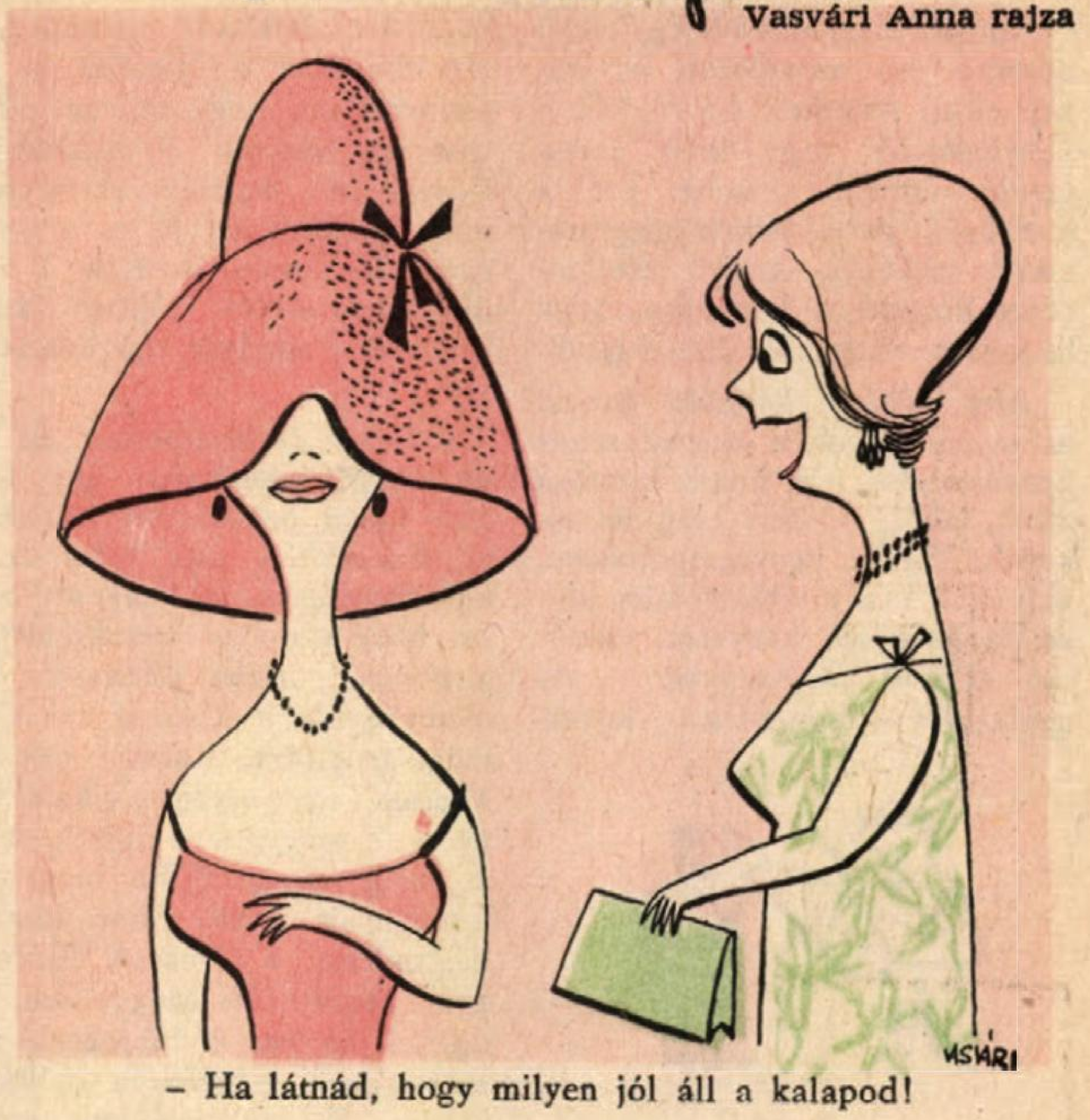

– Ha látnád, hogy milyen jól áll a kalapod!

Nyugalmas vasárnap este

Balázs-Piri Balázs rajza

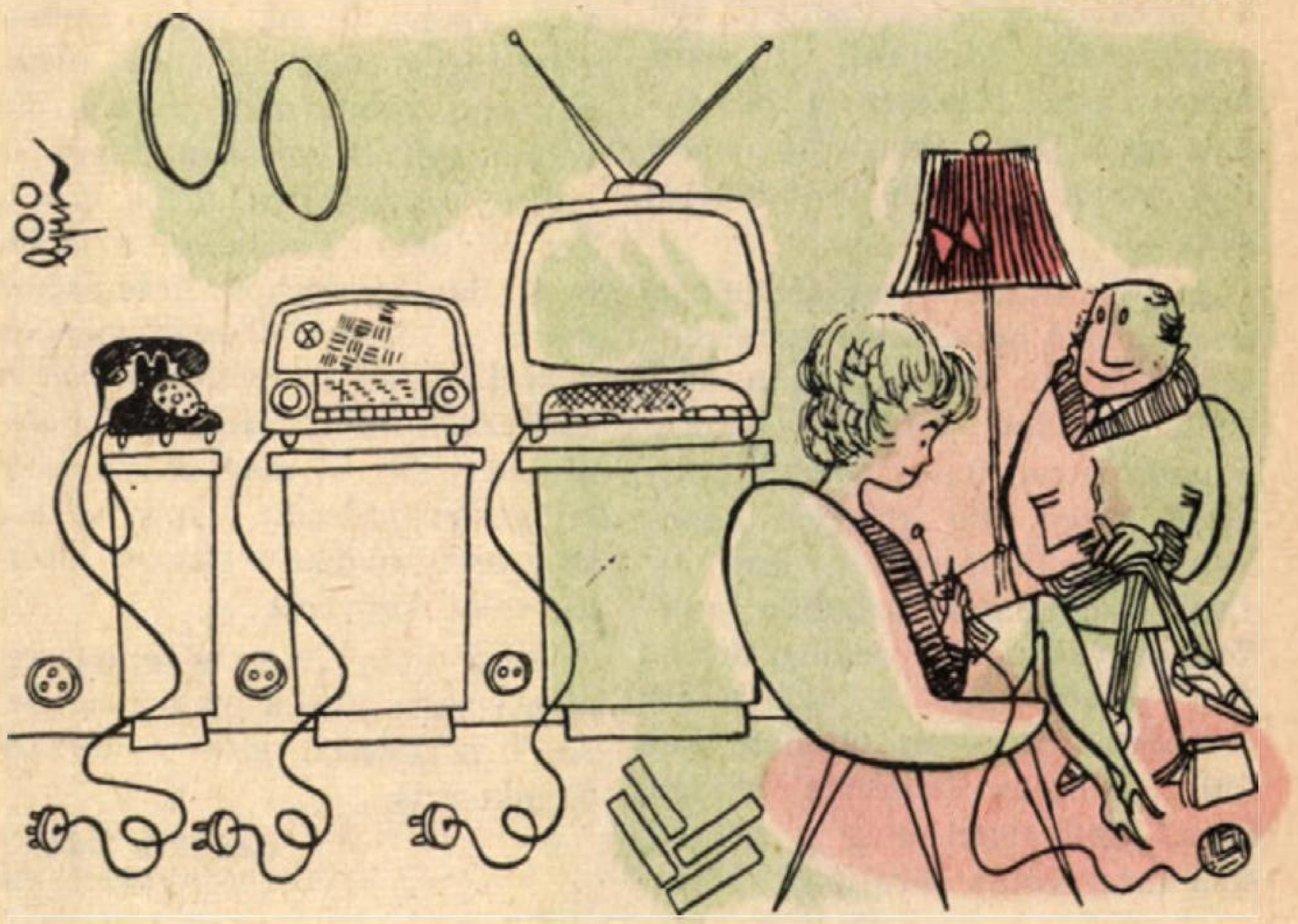

Szolgalélek

Ifj. Barát József rajza

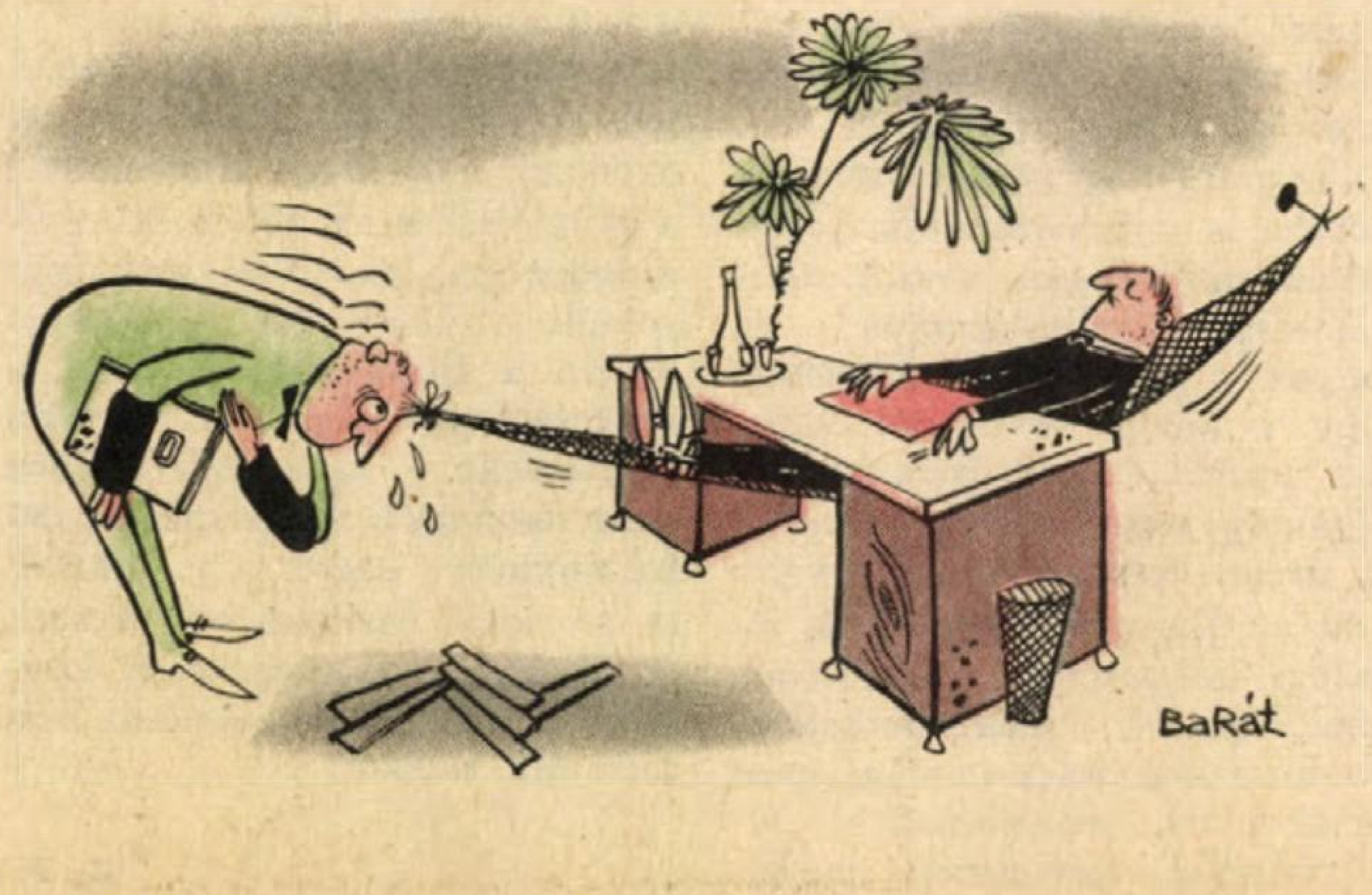

Olvasnivaló az útra

Hegedűs István rajza

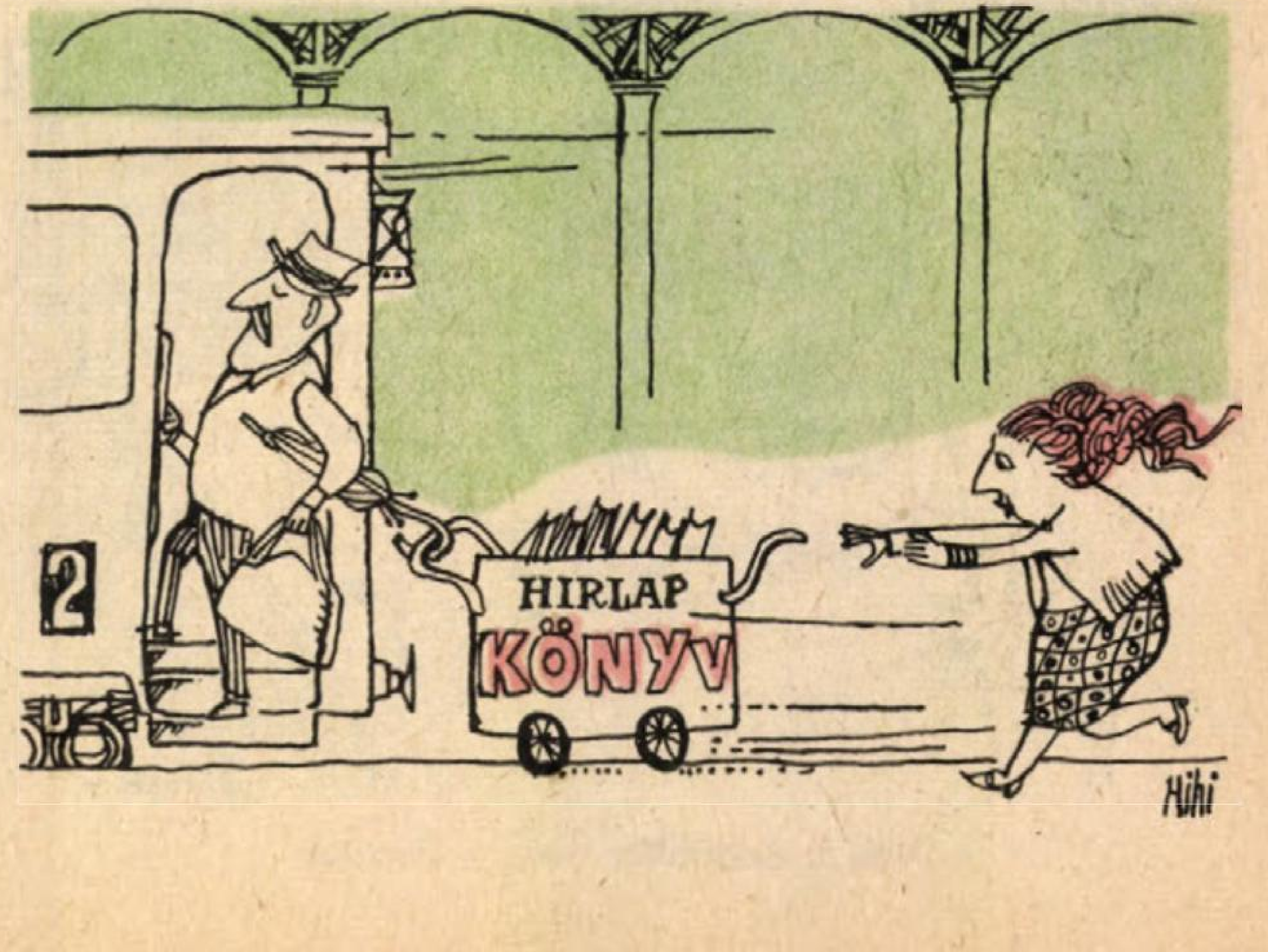

Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával
ráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bür

ÜNNEPRONTÓ

Családi kisgyűlésünk egyhangú döntése óta szombaton és ünnep előtti napokon én vagyok a kenyérfelelős. Egy ideig jelestanuló unokám viselte ezt a tisztséget, de a pékek megbuktatták szegényt. Annyi sületlenséget hordott a konyhára, hogy le kellett váltanunk tisztségéből.

Alig néhány hónapja ennek, azóta én vagyok a megválasztott kenyérfelelős, de máris bukásra állok, pedig a start elég jól sikerült. Egyik kenyerespajtásom, aki évek óta eredményesen hajszolta az ehető kenyeret, alaposan ellátott útravalóval. – Az egyik pék – mondotta – következetesen jó kenyeret gyárt, a másik meg következetesen rosszat. (Alapanyag és norma mindkettőnél azonos. Kiemelés tőlem.) – Namármost – folytatta a kiképzést kiváló kenyérvadász barátom –, mindig csak az olyan bolt bejáratát célozd meg, ahol a mindentudó háziasszonyok felsorakoznak. Meglásd, a siker biztos lesz! Ezeknek a boltoknak az a péküzem szállít, amelyik következetesen jó kenyeret süt.

E kioktatás eredményeként már az első héten olyan remekbesült kenyeret szállítottam haza a VIII. kerületi Sütőipar Bródy Sándor utcai, 14-es számú boltjából, hogy alig győztem bekebelezni a dicséreteket. Egy júliusi víkendnapon azonban, amikor kenyérfelelősi véglegesítésemet szinte már a zsebemben éreztem, egy olyan sületlen, keletlen 3,60-as kenyeret vittem haza, amilyennel még a gyerek sem mert volna beállítani. Hogy könnyítsek lelkiismeretemen, hétfőn elmentem a 14-eshez, és elpanaszoltam, hogy milyen sületlenséget varrtak a nyakamba. Rövid, de harcias eszmecsere után megtudtam, hogy a 14-es üzem kemencéit javítják, s addig olyan üzem szállítja ide a kenyeret, amelyik következetesen . . .

Okulva a történteken, az elkövetkező szombaton egy Dohány utcai péküzletnél kötöttem ki. Ez szintén arról híres, hogy következetesen jó kenyeret árusít. Mire azonban sorrakerültem, a nemes portéka elfogyott. Elmentem hát a Rákóczi úti Csemege-áruházba, ahol 3,60-ért kaptam egy olyan „víkend-kenyeret", amely úgy ragadt, mint a csiriz, és azonfelül még szalonnája is volt. Mint később megtudtam, a Fővárosi Kenyérgyár követte el. Megvallom, ez ügyben hárman is hibáztunk. Én azért, mert megvettem és hazavittem. A kereskedelem azért, mert a gyártól átvette. A kenyérgyár azért, mert ezeket a selejtkenyereket ki engedte vinni címeres kapuján.

E kudarc sorozat után elhatároztam, utánanézek: miért nem olyan a kenyér, mint amilyennek lennie kellene? Megtudtam a következőket: a gép nem ember, ennélfogva nem is tud olyan kenyeret sütni, mint a pék, aki ember. Mivel azonban a pék is ember, ennélfogva ő is követhet el hibát. Ezenkívül a szombati dupla adagok lesütésénél szorít a norma. Továbbmenően a szállításnál is nyomorodnak a kenyerek. Nincs tárolási lehetőség stb., stb. E magyarázatokból világosan kiderült, hogy sokkal könnyebb objektív okokat kisütni, mint kenyeret . . .

Ezek után csak egyetlen kérésem van: süssék meg a kenyeret becsületesen még a víkendnapokon is.

Bernáth Ede
volt kenyérfelelős

Találós kérdés

Erdei Sándor rajza

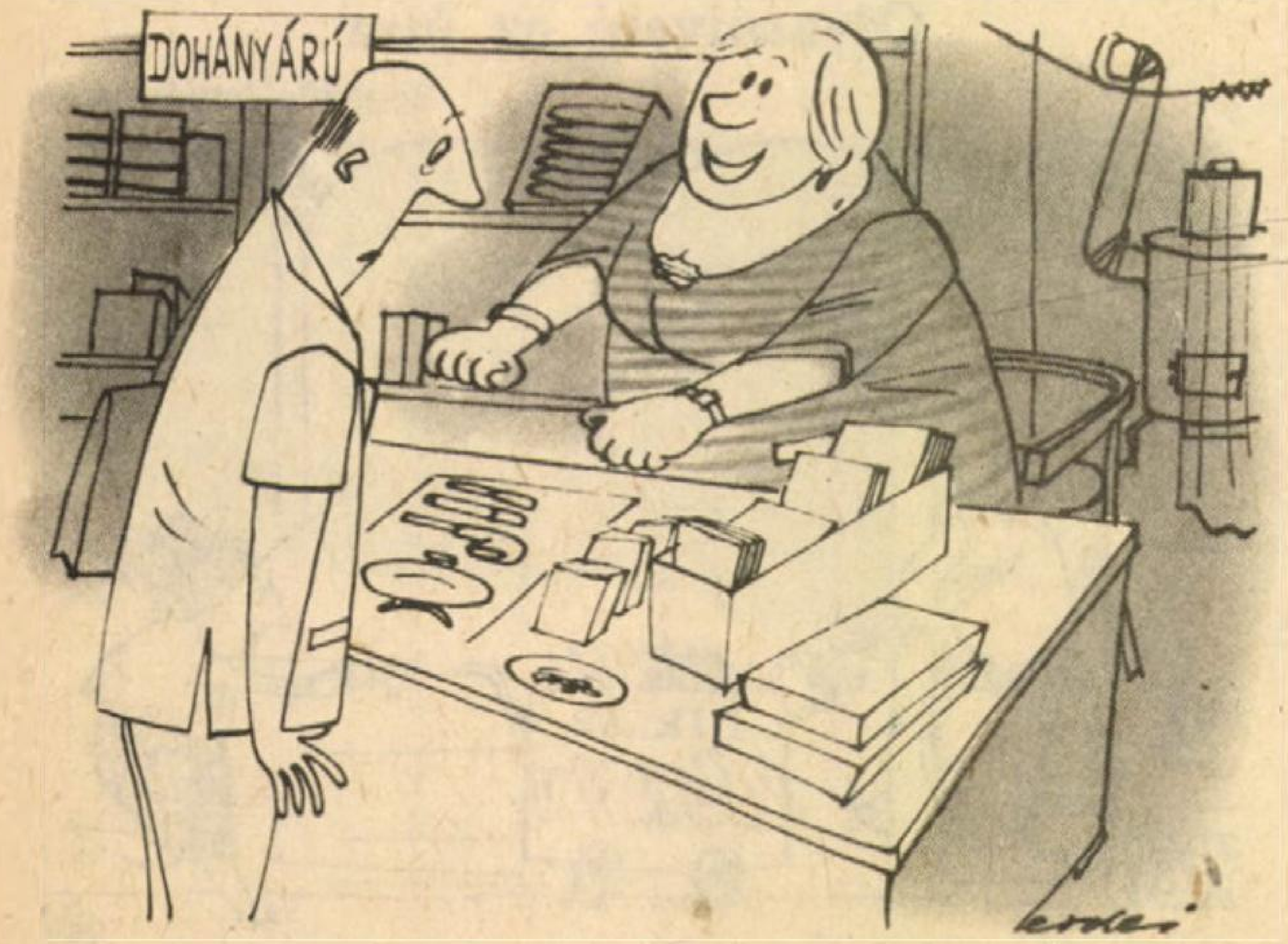

– Melyik kezemben van a Fecske?

MAGYAR HIRDETŐ

Úgy kedvelem a Magyar Hirdető rádióműsorát, hogy ilyenkor igyekszem minél kisebb zajjal öltözködni, nehogy elmulasszak egy esetleg nékem szóló üzenetet. És íme, fülelésem sikerrel járt! Eddig ugyanis mellőzöttnek éreztem magam, mert nem köthettem sertéshizlalási szerződést, nem adhattam be feles libapelyheimet és nem hordhattam bakfis-ruhát, sajnos.

De most a Fővárosi Villamosvasút dolgozói nekem is üzentek, hogy vigyázzak testi épségemre, ne ugráljak mozgó villamosra, kapaszkodjam a kocsi belsejében, és nézzek körül, mielőtt az úttestre lépek, mert sok a baleset, s ha nem vigyázok, bizony póruljárhatok.

De sietek, sietnem kell, hogy idejében érjek a villamoshoz, és arra fiatalosan ugorjak fel, mert különben lecsengeti a kocsit a Főv. Villamosvasúti kalauz, ki az imént üzent a Magyar Hirdetőn keresztül, hogy ne ugorjak, de most személyesen azt mondja, hogy ugorjak, mert ha nem ugrom fiatalosan, lecsöngeti a kocsit. És bizony sokszor lecsengeti, és így bármennyire is tartanám magam a Főv. Villamosvasút kedves dolgozóinak üzenetéhez, hogy ne ugráljak mozgó kocsira, mégis megteszem azt akaratomon kívül a Főv. Villamosvasút egyik-másik nem kedves dolgozójának rosszvoltából.

Így most a magam és utastársaim nevében, akik szintén nem tudnak, vagy tán nem is akarnak bohó ifjú szöcskék módjára ugrálni, üzenem a Főv. Villamosvasút dolgozóinak: vigyázzanak ők is testi épségünkre, és ne csengessék le a kocsit addig, míg valamennyi utas révbe nem ért.

Kettőn áll a vásár, illetve a balesetmentes közlekedés.

Benits Klára

Siralmas sors

Korán jutott árvaságra,
Élte olyan, mint egy regény,
A világban magányosan
Anya nélkül teng-leng, szegény . . .

Szót se szól, csak eszi magát,
Töméntelen kín ég benne,
Hallgatása néma sikoly:
Ó, ha nékem anyám lenne!
Óh, ha nékem anyám lenne!

Ha ránézek, szívem sajog,
S bús érzések felkavarnak;
Hol szerezzek be új anyát
Egy anyátlan, csöpp csavarnak . . .?!

Sz—i

ŐSZIBARACK

Személyes ügyben ragadok tollat. A Mezőgazdasági Kiadó prospektusa, mely dr. Brózik Sándor „Termesztett gyümölcsfajtáink" könyvsorozatát ajánlja, s ezen belül részletesen ismerteti a szerző „Őszibarack" című művét, többek között leszögezi: „. . . nemcsak a gyümölcstermesztőnek kell ismernie a fajtákat, hanem a kereskedelemben és feldolgozó-iparban dolgozóknak, sőt, kívánatos lenne *magának a fogyasztónak is.*"

Pillanatnyilag nem termesztek csonthéjas gyümölcsfajtákat, feldolgozásukban sem veszek aktívan részt, de fogyasztójuk – az vagyok! És amikor azt olvasom, hogy e könyv révén tájékoztatást nyerhetek az őszibarackfaállomány megoszlásáról megyék és üzemi formák szerint, valamint az őszibaracktermelő táj jelenlegi helyzetéről, fejlődésének lehetőségeiről, megismerkedhetem húsz őszibarack-fajtával, ezek társneveivel, származásával, elterjedésével, termesztési értékével, termőképességeivel, károsítóival, éghajlati és talajigényeivel, gyümölcsük beltartalmi értékével, a virágzás, szedés és fogyasztás idejével stb. – belátom, hogy e könyvet feltétlenül meg kell vásárolnom.

Tekintetem ekkor már azároldalt fürkészi. Megdöbbenek. Az „Őszibarack" várható ára 180, a Cseresznye–meggy"-é 100, a Szilva–kajszi"-é 120 forint.

Nem kételkedem, hogy kitűnő művekről van szó. Kötve hiszem azonban, hogy ilyen árak mellett a gyümölcskereskedelem és a feldolgozó-ipar munkásai megvásárolnák e könyveket – nem is szólva a fogyasztókról. Mert a fogyasztónak végül is legfőbb kötelessége – az anyagi erőihez mért maximális fogyasztás. A 180 forintomért ezért én inkább 15–20 kiló őszibarackot veszek és jó étvággyal megeszem. Legföljebb nem fogom ismerni beltartalmi értékét.

K. P.

Aprólék

Korszerűség

Itt is egy csikk, ott is egy csikk,
Szedegeti a vén Sefcsik.
Permetoldat — mondja —, gyomnak,
Fő a csikkből az ángyomnak...

Rovartanmese

Nehéz morzsát cipel a hangya,
A többi szorgalmasan nézi,
Bennem e kép sok építkezés
Munkatempóját felidézi...

Szerelmi felelgetős

— Mire gondolsz, egyetlenem?
— Arra, drágám, édes szentem;
megtudják-e a gyárban, hogy
nem az SZTK-ba mentem...?

Szilágyi György

Nem közölhető kéziratot küldtek:

T. István, Miskolc, — O. Károly, Bp. XIII., Tomori köz, — F. Ferenc, Bp. XIII., Szekszárdi u. — U. János, Balatonlelle, — S. István, Bp. X., Állomás u., — V. Géza, Sajóbábony, — P. Ibolya, Révfülöp, — K. László, Szabadkígyós, — Rné Irén, Bp. XIV., Füredi u., — H. László, Szolnok, — Gy. Aladár, Bp. II., Csörsz u., — Zs. József, Bp. IX., Márton u., — H. Sándor, Bp. VI., Lenin krt., — B. József, Bp. VIII., Kulich Gy. u., — M. Elemér, Bp. XI., Híradó u., — Nayter Endre, Miskolc, — K. Gábor, Boldog.

Távozás

Évek óta jártunk barátaimmal a „Réztábla" című vendéglőbe, s egyre nehezebb szívvel állapítottuk meg, hogy a Réztáblával bevásároltunk: az étlap egyhangú volt, a kávé pocsék, a berendezés kényelmetlen. Az étterem alkalmazottai ezenfelül hozzánk szoktak és egyre kevésbé tartottak bennünket vendégnek, inkább afféle családtagnak, akinek, ha egy pohár vízre vagy sótartóra van szüksége, hát elhozza magának, tudja, hol találja. Ráadásul a környéken egyre-másra nyíltak a vendéglátóipar új, kényelmes és vonzó üzemei, s világosan láttuk, hogy kibékíthetetlen ellentmondásba kerültünk a Réztáblával. Elhatároztuk: új törzskávéház után nézünk.

De hogyan hagyjuk ott mindennapos asztalunkat, melyre semmi sem fért rá, és a kényelmetlen székeket, melyeken több órát ültünk le, mint egy mérsékelten elítélt rablótámadó a cellája priccsén? Úgy határoztunk, hogy ha már kimondjuk a válást a Réztáblával, figyelmességből legalább a mi hibánkból mondjuk azt ki. Afelől nem volt kétségünk, hogy határozottan és latolgatás nélkül kell szakítani, távozni, és soha többé be nem lépni. Mint a biztoskezű sebészek, kivágjuk magunkból a Réztáblát, nem piszmogunk vele.

Így, eltervezve tapintatos eljárásunk lényegét, cselekedtünk. Természetesen a Réztáblában ültünk éppen most is, hármasban, Kelemen, Borkövi és én. A vacak kis asztal megbillent előttünk és ivópoharam lebukott, csattanva tört el a földön.

— Barom vagy! — mondtam egykedvűen Kelemennek, aki az asztalt megbillentette. Kelemen felelet helyett így szólt a vigyorogva elősiető pincérhez:

— Józsi, kérem, legyen szíves, dobja ki a cserepeket és a barátomat.

Józsi kacsintva könyvelte el a megszokott évődést, de én elfojtott hangon így feleltem Kelemennek: — Nem gondolod, hogy ez a hang egy kissé túlzás? — És Kelemenre néztem, aki kihívón állta tekintetemet. Józsi feszengeni kezdett, majd visszavonult és a távolból csodálkozva pillantott vissza. Ilyent még sohasem tapasztalt a mi asztalunknál. Kelemen kivörösödve magyarázott valamit Borkövinek, miközben rám mutogatott. Én sápadtan szívtam a pipámat, Borkövi hirtelen nagyot csapott az asztalra.

— De a szentségit! — kiáltotta. — Töltsünk végre tiszta vizet a pohárba! Nagyképű hólyag vagy! Felfuvalkodott hólyag! Mit akarsz te tulajdonképpen?

— Fizetek! — kiáltottam Józsinak. — Nekem ebből elegem volt. Elegem volt a társaságotokból!

Dühösen kotorásztam a zsebemben, miközben a vállalatvezető is megjelent a tálaló-ajtóban és riadtan nézett felénk. Borkövi is felugrott, megelőzött a fizetésben. Néhány forintot dobott az asztalra és miközben kiviharzott, futtában így kiáltott hátra: — Engem többé nem láttok ennél az asztalnál!

— Csak maradj! — káltotta utána Kelemen. — Jöhetsz bátran! Még hogy te nem jössz közénk? Én nem jövök többé, efelől biztosíthatlak!

A vállalatvezető az ajtóban megragadta a karomat: — De mi történt? — kérdezte megrendülten. — Hiszen olyan jó barátok voltak!

— Felszín, látszat barátság volt! — mondtam lihegve. — Most végre megmondtam nekik az igazat, végre befejeztük!

A háztömb túlsó oldalán várt Kelemen és Borkövi. Egyenesen a „Birsalma" étterembe mentünk és kinéztünk a Birsalmában egy jó, új törzsasztalt...

(Somogyi)

Beszélgetés a talponállóban

Erdei Sándor rajza

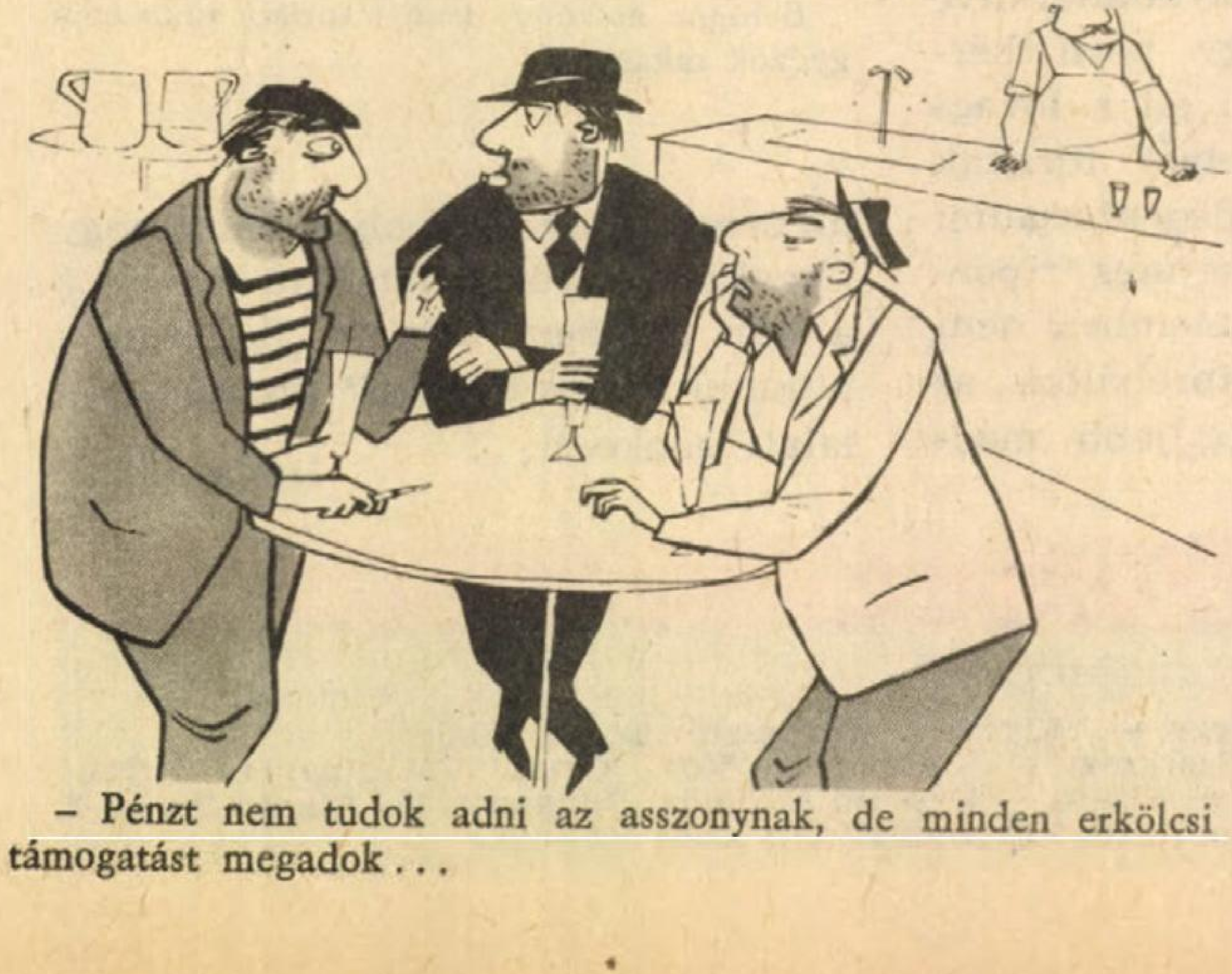

– Pénzt nem tudok adni az asszonynak, de minden erkölcsi támogatást megadok...

Horgászverseny

Schwott Lajos rajza

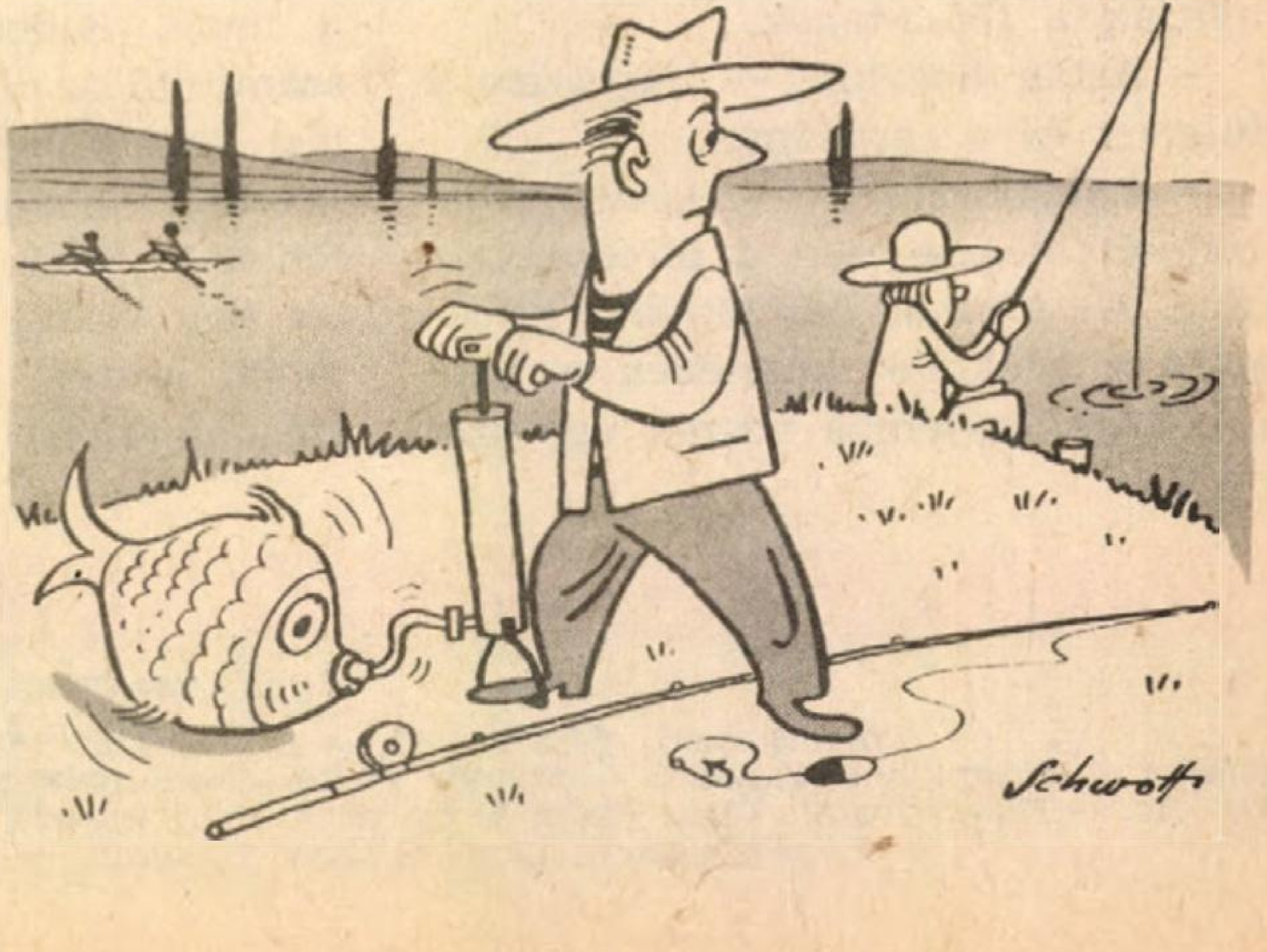

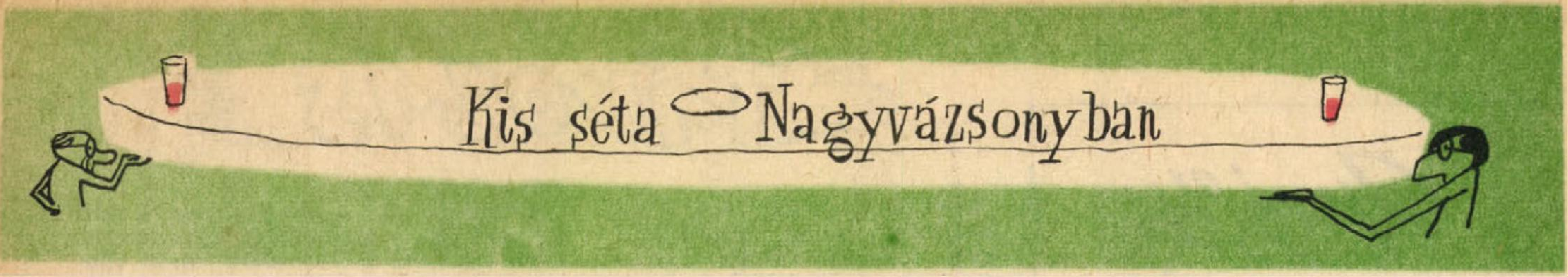

Kis séta Nagyvázsonyban

A nagyvázsonyi Szabad Nép téeszt nehezebb lehet vezetni, mint egy budapesti színházat. Tayaly például három elnöke is volt egymás után... A jelenlegi elnök azonban bizakodva tekint a jövőbe. Már az idei aratás is — tekintetbe véve a mostoha talajviszonyokat — elég jó termést hozott. Amikor különleges, helyi érdekesség után érdeklődöm, a téesztagok kórusban mondják:

— A Jáger bácsiról írjanak!

Csézára ülünk, és átzötyögünk a szomszéd faluba, — a vázsonyiaknak, mint „bebirók"-nak, itt van ugyanis a szőlejük. Tizenöt-húsz férfi és asszony éppen a szőlőt kötözi.

— Mesélje el, hogyan fogja a rókákat! — biztatják Jáger bácsit, amikor megtudják, hogy a „Ludas Matyiba valósiak" vagyunk.

— Rókákat fog?

Meggyőző érv

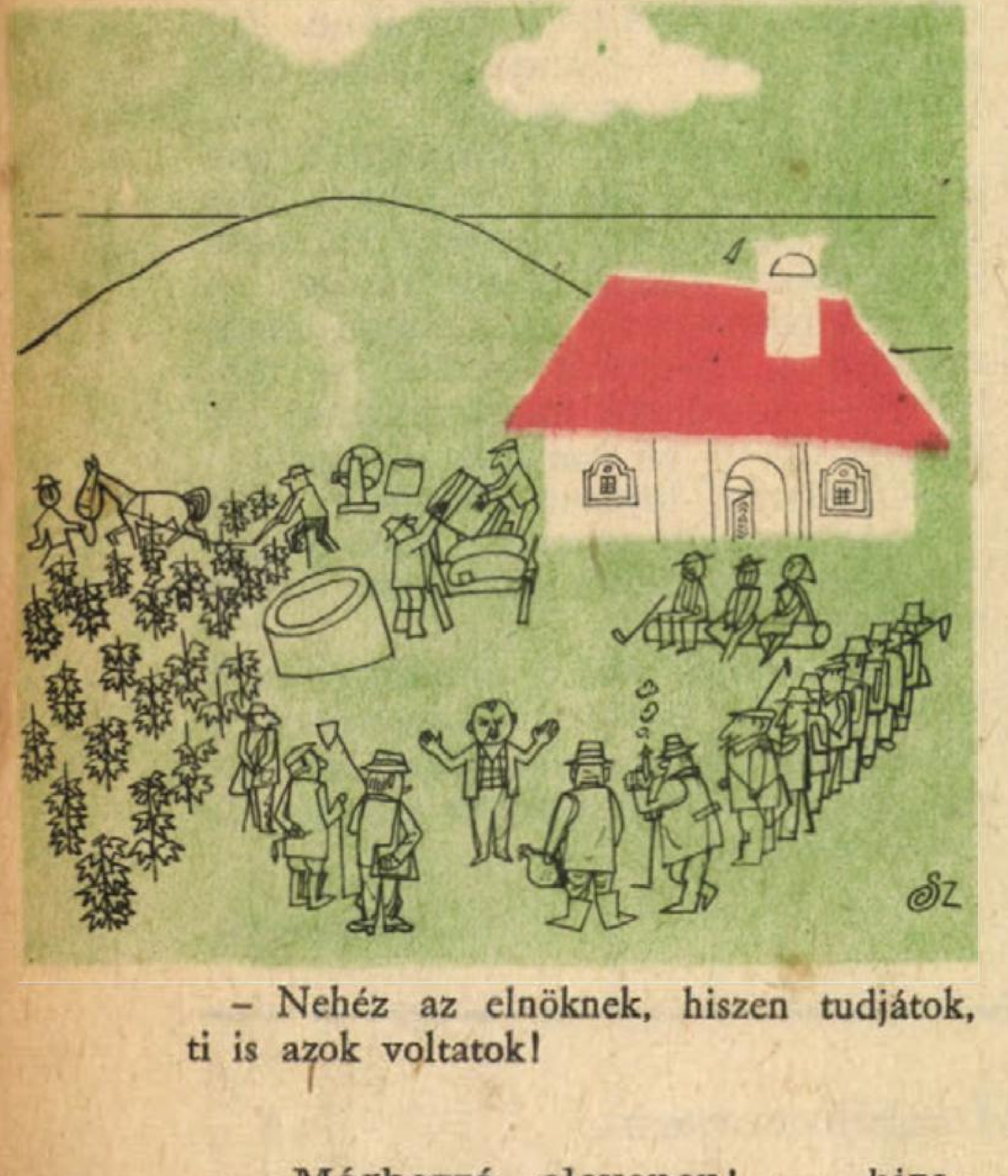

– Nehéz az elnöknek, hiszen tudjátok, ti is azok voltatok!

— Méghozzá elevenen! — bizonyítják a téesz-tagok.

— Aztán hogyan? — hegyezem a fülemet és a ceruzámat.

— Kolbásszal... — kezdi elbeszélését készségesen a pirospozsgás öreg. — Amikor besötétedik, kifekszem a tyúkólak közelében a bokrok közé, szájamba veszek egy szál kolbászt és várok. A róka meg jön, érzi a fokhagymás illatot, jön, jön, és amikor beleharap a kolbász végébe, én a két kezemmel már meg is ragadtam!

Elismerően nézünk össze rajzoló kollégámmal.

— Aztán nem fél, hogy a róka megharapja? — kérdezem tovább.

— Vastag álarcban csinálom ám, csak a két szememnek van nyílás hagyva!...

Értőn bólintok, s jegyezném föl ezt is, de a téesz-tagokból ekkor már kirobban a nevetés. Rajzoló kollégámmal csak ekkor kapunk észbe. Gyorsan velük nevetünk hát, és úgy teszünk, mintha egy percig sem hittünk volna az öreg tréfacsinálónak...

Nagyvázsonyban mindenki ismeri azt az anekdotát, mely szerint hajdanában a vadászgató Mátyás király egy malomhoz érkezett, s megszomjazván, vizet kért. A molnárlegény egy malomkő-tálcán nyújtotta át a királynak az italt. Az erős legény Kinizsi Pál volt, akit a király később hadvezérének nevezett ki, és egy várat is ajándékozott neki — Nagyvázsonyban.

A vár melletti kisvendéglőt az egykori szíves molnárlegényről nevezték el. Gebines utódjával azonban nincsenek megelégedve a ma arra járó éhes, szomjas vándorok. A malomkő-tálcát ugyan elengednék, de reggelire például egyfajta szalámin kívül semmi sem kapható nála, még egy citromos tea sem.

Nem is nevezi ki senki hadvezérévé.

A park közelében lódobogásra leszünk figyelmesek — majd a fák közül elő is bukkan egy délceg lovag, meglehetősen bizonytalanul ülve a lovát. Kiderül, hogy pesti bérszámfejtő az illető, aki élt a lovaglási lehetőséggel, amelyet turisták számára kínál az Idegenforgalmi Hivatal. Mint lelkiismeretes riporter (bár eddig soha életemben nem ültem lovon), én is kipróbálom az idegenforgatás eme legújabb módját, a Gyapot nevű lovon. Benyomásaimat nem részletezem, csupán azon reményemnek adok kifejezést, hogy a helybeli téesznek hamarosan sikerül majd erre a célra kitenyésztenie egy kevésbé rázós lófajtát...

Lovaglóiskola a vár alatt

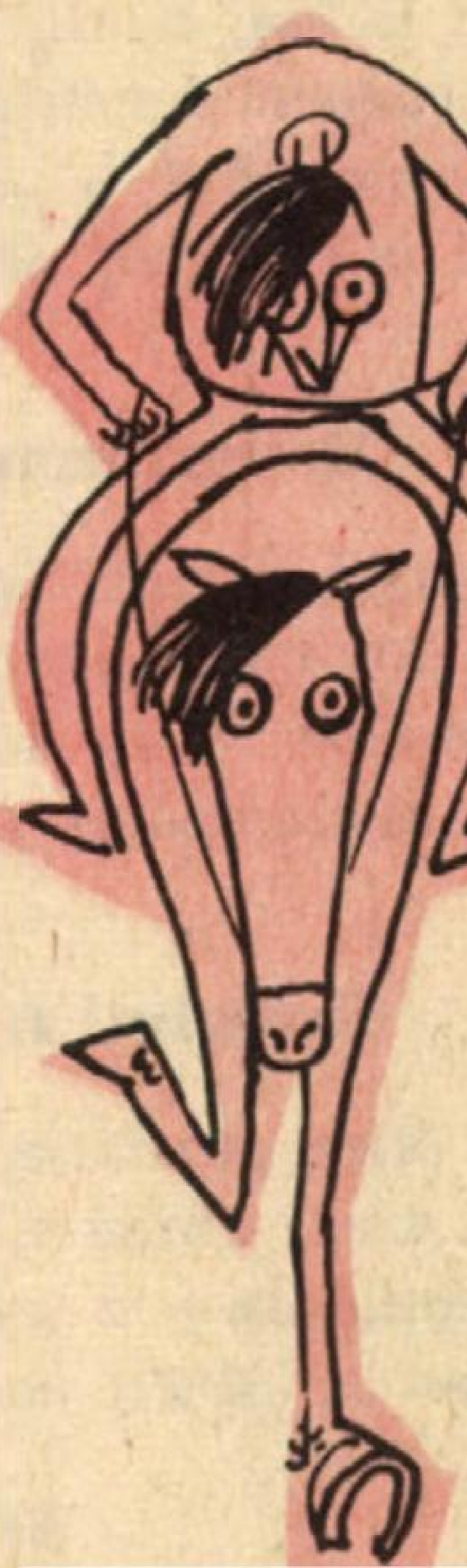

Egy rossz tanuló...

Sétánkat a Kinizsi várban fejezzük be. Felmászunk a csodálatosképpen épen maradt lakótoronyba, megnézzük Kinizsi Pálnak, és egy emelettel följebb feleségének, Benigna asszonynak a szobáját, majd a tetőről élvezzük a megkapó kilátást.

Hogy milyen szépen haladnak a teljes vár föltárásának munkálatai; s általában, hogy milyen érdekes, kellemes hely Nagyvázsony — azt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy ilyenkor nyáron állandóan parkíroz a vár tövében néhány „halaszthatatlanul fontos ügyben" kiszálló vállalati gépkocsi...

Dunai—Szűr

Kinizsiék lakótornyában

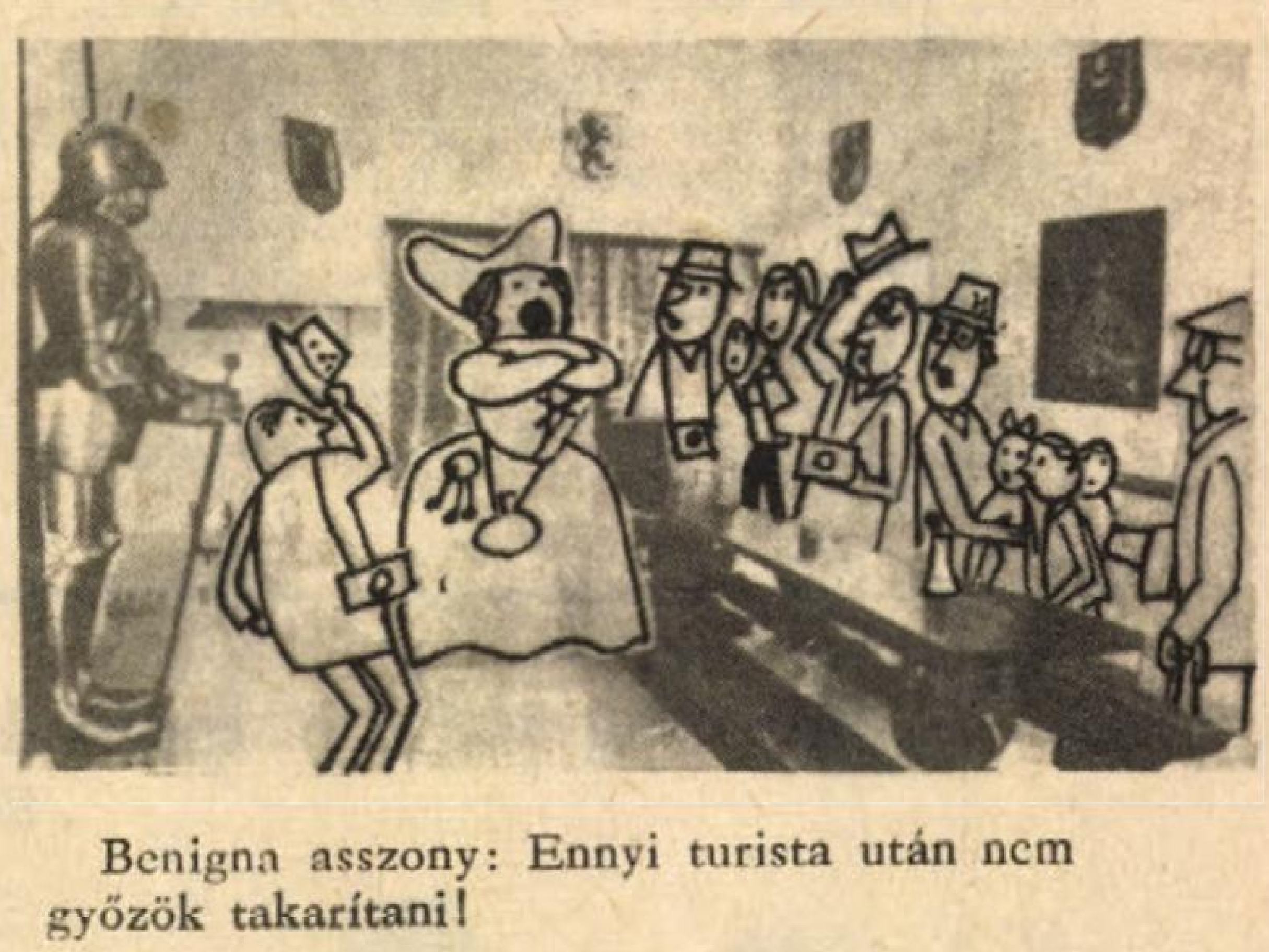

Benigna asszony: Ennyi turista után nem győzök takarítani!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.4109 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.